

Керелин
Спаркс

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА ВТОРА

ВАМПИРИТЕ И ГРАДЪТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

КЕРЕЛИН СПАРКС ВАМПИРИТЕ И ГРАДЪТ

Превод: Димитрия Иванова

chitanka.info

Превърната във вампир против волята си, **Дарси Нюхарт** води скучен и монотонен живот, но е решена да промени това, започвайки с възстановяването на кариерата си в телевизията. На Дарси ѝ хрумва изключителната идея за телевизионно риалити шоу, в което смъртни и неживи участници ще се борят за титлата „Най-сексапилният мъж на планетата“. Целият вампирски свят е развълнуван от новото предаване — зрители, преса, производителите на синтетична кръв, а рейтингът му чупи рекордите.

Случва се невероятното и Дарси се влюбва в един от смъртните участници. Но тя не знае най-важното за обекта на тайните си желания — **Остин Ериксън** е професионален ловец на вампири и агент под прикритие в предаването.

Остин също е привлечен от дългокраката русокоса режисьорка. Стреснат от дълбочината на чувствата си, той си напомня, че има тайна мисия, която да изпълни. Единственият проблем е, че никога досега не е желал никоя друга жена — жива или мъртва — толкова силно. Сега Остин е изправен пред най-голямата дилема в живота си — дали агентът ще устои на красивата Дарси и ще изпълни дълга към службата си и човечеството или ще погуби душата и сърцето си, като се отдаде на страстната любов за цяла вечност...

ГЛАВА 1

— Осем и двадесет вечерта, бял мъж, метър и осемдесет, осемдесет килограма, около двадесет и пет годишен, излиза от бяла Хонда Сивик — промърмори Остин Ериксън в мини магнетофона. Той коригира сгъваемия нощен обектив на бинокъла си и го увеличи върху обекта от другата страна на паркинга. Човекът не изглеждаше въоръжен. Нещо повече, носеше една огромна чаша ароматно кафе и плик с понички. Късметлийско копеле. Обикновено, това щеше да се сметне за... е, нормално. Но тук бе паркингът на Дигиталния вампирски канал. Нищо не беше нормално. Особено след залез-слънце. Остин смени бинокъла си с 35-милиметрова камера и хвърли още един поглед към мъжа.

— Обектът е човек. Влиза.

Човекът носеше закуска в ДВК? Не осъзнаваше ли, че самият *той* можеше да е закуската? През паркинга премина сноп от светлина, след което бавно изчезна, когато вратата се затвори. Отново стана тъмно. Остин бе паркирал черната си Акура^[1] в сенчестия ъгъл на този паркинг в Бруклин. Големият склад, в който се намираше ДВК, беше тъмен, а всички прозорци — затъмнени. Само три букви — ДВК — блестяха във флуоресцентни червени светлини над входната, лакирана в черно врата.

Остин остави камерата си на съседната седалка с въздишка. Предполагаше, че човекът ще бъде в безопасност. Наблюдаваше станцията на вампирската телевизия в продължение на четири ноци и всяка вечер няколко мъже се осмеляваха да влязат вътре. Стигна до заключението, че ДВК действително бяха наели на работа една шепа смъртни. Дали бедните глупаци знаеха, че работят за демонични същества? Дали умовете им се контролираха? Може би вампирите предлагаха някакви страхотни условия за ползване на зъболекарски услуги. Каквито и да бяха техните причини да бъдат там, Остин можеше да потвърди, че всички хора си тръгваха около пет часа

сутринта все още живи и очевидно в добро здраве. Беше странно, но имаше много странни неща в света на вампирите.

Бе научил за съществуването им преди около шест седмици, когато служителят на ЦРУ Шон Уилън го бе прехвърлил в операция „Колове“. Шон му беше обяснил какви покварени убийци са тези вампири, така че Остин бе нетърпелив да защитава невинните. Очакваше действие, много акции, забиване на дървени колове в гадни зелени същества с гниеща плът и набръчкани чела. Вместо това, той се оказа забит пред телевизионния канал, където вампирите изглеждаха и действаха твърде много като хора.

Всъщност, единственият начин, по който Остин можеше да различи човек от вампир, бе да го види през 35-мм камера. И живите и неживите се виждаха на дигитална камера, но вампирите не можеха да се видят на 35-мм камера по същата причина, поради която никога не се виждаха в огледалото. Образът им не можеше да бъде отразен.

Остин премести камерата на пода пред седалката.

Останалата част от оборудването бе там: очила за нощно виждане, дигитална камера с нощни лещи, Глок със сребърни куршуми, лаптоп и новият му любимец — CV-3 видео вюър. Боже, обичаше да работи за ЦРУ. Имаше най-готините неща.

Също така бе снабден с кутия от дървени колове. Произведена в Китай от компания, специализирана в изработването на пръчици за хранене. Кутията седеше на задната седалка на колата му, отворена и готова за извънредни ситуации.

Той отвори лаптопа си на съседната седалка и въведе тайната честота за получаване на телевизионен сигнал от ДВК. Екранът се фокусира. Добре, вампирските новини все още вървяха. И бяха свободни за достъп. Те естествено приемаха, че никой не би могъл да разбере за тайните им телевизионни предавания и не бяха поставили защита около апаратурата си. Показателно за това, което Остин считаше за най-очевидната им слабост. Тяхната арогантност. Той пъкна десетте гигабайта флаш памет и започна да записва.

Това бе неговата мисия — да наблюдава ДВК, да събира информация и най-важното, да научи местонахождението на дъщерята на Шон, която бе държана като затворник. За последен път бяха видели Шана преди осем дни в Сентрал парк. Тя бе заобиколена от армия от шотландски вампири. Според Остин, изглеждаше като пленник по

собствено желание, но Шон настояваше, че са ѝ промили мозъка. Тъй като бяха ужасно числено превъзхождани, „Коловете“ се принудиха да се оттеглят и да оставят Шана Уилън.

Шон побесня. Той наблюдаваше градската къща на Роман Драганести всяка нощ, но досега нямаше и следа от дъщеря му. Бе наредил на Гарет да наблюдава Руското сборище в Бруклин. Алиса следеше Роматех Индъстрис. Новото момиче, Ема, бе на пост пред офиса в Мидтаун и претърсваше полицейските доклади за каквато и да е следа, сочеща към вампирско участие. А Остин наблюдаваше ДВК — сградата и предаванията.

Той сложи CV-3 видео вюъра. Специалните очила му позволяваха да не гледа към екрана на компютъра си непрекъснато. Продължи да наблюдава паркинга, докато изображението от ДВК се проектираше върху виртуален екран пред очите му.

Според говорител на ДВК, Руското сборище бе в смут. Някои от мъжките членове на сборището отказваха да приемат две жени като господари. Можеше да избухне гражданска война. Остин се усмихна на себе си. Нека гадните вампири да се избият един друг.

Наля чаша кафе от термоса си. Скъпоценният кофеин бе като инжекция с наркотик и той си пожела тази да бъде вкусна. Би било хубаво и ако имаше няколко закуски. Трябваше да конфискува поничките на онзи мъж за доказателства. Докато отпиваше, започна реклама. Една секси жена твърдеше, че вкусната ѝ напитка е с ниско съдържание на холестерол и кръвна захар. Кръв Лайт.

Остин се задави, пръскайки кафе по целия си волан, преди да успее да преглътне. По дяволите, демонска диетична храна? Той грабна една стара салфетка, за да забърше бъркотията. Следваше предаването за вампирски знаменитости, водено от Корки Кърант. Огледа гърдите на водещата. Това трябваше да са импланти.

Вниманието му бе отвлечено, когато на екрана до главата на Корки се появи снимка. Снимка на Драганести.

— Никога няма да повярвате! — възкликна Корки с усмивка. — Най-желаният ерген в Америка ще се жени! Да, Роман Драганести, господарят на вампирското сборище на Източното крайбрежие, изобретателят милиардер, съзателят на синтетичната кръв и фюжън кухнята и главен изпълнителен директор на Роматех Индъстрис, обяви

своя годеж. И никога няма да повярвате, коя е късметлийката! Останете с нас!

Започна друга реклама, тази бе за специална вампирска паста за зъби, гарантираща избелване на зъбите или връщане на парите. Остин се чудеше, дали вампирките домакини крецят с изцъклени очи, защото супер ергенът Роман Драганести се жени за друга. Всичко звучеше твърде странно. Можеха ли всъщност вампирите да се влюбват? И къде щяха да кажат брачните си обети? Със сигурност демоните не ходеха на църква. И как биха могли да обещаят „докато смъртта ни раздели“, след като вече са мъртви?

Едно нещо бе сигурно. По-добре булката да не е Шана Уилън. Шон щеше да побеснее. Буквално. Той вероятно ще взриви камион с С4 в Горен Ийст Сайд, където се намираше градската къща на Драганести.

Предаването на Корки се завърна. Показаха друга снимка.

— О, гадост. — Остин направи гримаса. Беше снимка на Драганести и Шана Уилън заедно.

— Можете ли да повярвате? — изписка Корки. — Роман Драганести се жени за смъртна!

По дяволите. Остин махна CV-3 видео вюъра и го сложи до лаптопа си. Това бе възможно най-лошата новина. Той простена, наведе се напред и блъсна челото си във волана. Шон щеше да иска да отвърне на удара. А имаше само петима агенти в екипа на операция „Колове“. Те бяха твърде малко, за да направят нещо открито. И все още не знаеха къде е Шана. Проклетият Драганести я криеше.

Остин бе твърде напрегнат, за да остане в колата.

Трябваше да направи нещо. Флашката все още записваше, а за да продължи не бе необходимо неговото присъствие. Огледа паркинга. Имаше тридесет и седем автомобили и повечето от тях принадлежаха на неживи. Ако запишеше номерата им, можеше да научи техните имена и да започне съставянето на база данни от известни вампири.

Той грабна дигиталния си фотоапарат и излезе от колата. Почти бе свършил със снимките на регистрационните номера, когато ярка светлина от фарове проряза тъмнината. В паркинга навлезе друг автомобил. Черен Лексус седан с четири врати.

Придържайки се ниско, Остин се стрелна от прикритието на една кола към следващата, докато не намери ясна гледка към мястото,

където бе паркиран Лексуса. Той увеличи обектива на камерата върху нюйоркския регистрационен номер и тихо щракна.

Шофьорската врата се отвори и се появи висок мъж, облечен в скъп костюм. Остин го засне. Тогава и съседната врата се отвори и оттам излезе млада жена. *Млада, задникът ми.* Остин, стисна зъби, докато правеше нейната снимка. Тя може и да се обличаше като тийнейджърка с карирана пола и мрежести чорапи, но ако бе вампир, би могла да е по-стара от земята.

За съжаление, нямаше как да разбере дали те са смъртни или неживи с дигиталния си фотоапарат. Нуждаеше се от 35-мм камера. Той се хвърли обратно към колата си, скривайки се в сянката на висока тухлена стена. След това чу третата врата на автомобила да се затваря. Той заобиколи голям джип и съзря руса коса. Последният път, когато беше видял Шана, тя бе блондинка. Възможно ли е? Той се приближи леко, като остана приведен. Ченето му увисна. Това не беше Шана.

И бе свършена.

Мили боже. Той винаги се бе смятал за човек, четящ лицата на хората или по-важното, че за човек, който от пръв поглед можеше да види душата в очите на една жена. Не бе възможно с тази, защото успяваше да види само профила ѝ. Носът ѝ бе дребничък и момичешки, но устата ѝ бе широка и женствена. Опасна комбинация и определено запали фитилите му. Направи ѝ няколко снимки.

Дългата ѝ коса бе смес от златистокафяво, медено и целуната от слънцето платина. Тя бе вдигната с шноли, които блестяха в тъмнината и молеха да бъдат махнати. Толкова красива коса заслужаваше няколко снимки.

Той предполагаше, че е висока около сто седемдесет и пет сантиметра. Би трябвало да е висока, защото се виждаше над колите от главата до сладко заоблените ѝ гърди. Свети млечни жлези, това бе достатъчно да превърне един мъж в цицоман. Слава на Бога за увеличаващите обективи.

Тя излезе от колата, отдалечавайки се от него на, изглежда, безкрайните си крака. Тясната ѝ пола отзад имаше цепка, която се отваряше с всяка стъпка, за да разкрие няколко сантиметра от деликатното ѝ бедро. По дяволите, това беше достатъчно да превърне новопокръстен цицоман в мъж, ценител на дългите крака.

Но тогава, той забеляза как тясната ѝ пола очертаваше бедрата и дупето ѝ. Свети медени понички. Това си заслужаваше снимка или две. И, разбира се, бе достатъчно, за да превърне един мъж от ценител на крака в ценител на страхотни дупета.

Чакай малко. Този син бизнес костюм не изглеждаше като тоалет, който би носил вампир. Те обикновено имаха по-крещящ вид. Разбира се! Тя може би не беше вампир. Изглеждаше твърде жизнена, за да бъде нежива. Ами ако бе невинна и двамата с нея бяха вампири? Може да я доставяха в свърталището на демони. По дяволите. Не в неговата смяна.

Той се изправи, след това спря с тих стон. Идиот. Оставяше мисленето на онази си работа. Страхотната жена не беше пленничка. Тя вървеше към входа на ДВК с решителност в дългокраката си крачка.

Трябваше да разбере. Вампирка или смъртна, какво бе тя? Тримата стигнаха до входа на ДВК. Остин се втурна към колата си, отвори вратата и грабна 35-мм камера. Той надникна през визьора. Пълна тъмнина. Промърмори едно проклятие, махна капачката на обектива и вдигна камерата още веднъж.

Нищо. Вратата към ДВК бе отворена, но там нямаше никого. Той свали камерата. Сега можеше да види мъжът, който държеше вратата отворена и по-ниската жена влизаше вътре. Те определено бяха вампири. Но каква бе прекрасната блондинка?

По дяволите! Беше я изпуснал. Той се качи в колата и изстена, когато дънките му се впиха в набъбналите му слабини. Трябваше да е човек. Той не можеше да се възбуди от мъртъв демон. Нали?

Дарси Нюхарт рязко спря във фойето на ДВК. Едва успяваше да види черно-червения декор, толкова бе претъпкана стаята. Тук сигурно имаше повече от петдесет вампира, които бърбореха развълнувано. Мили боже, всички ли търсеха работа?

Грегори се блъсна в нея отзад.

— Съжалявам — промърмори той, погледът му преброди стаята.

— Не очаквах толкова много хора.

Ръцете ѝ трепереха, докато се убеждаваше, че шнолите все още придържат дългата ѝ коса. Провери кожената си папка още веднъж. Спретнато напечатаната ѝ автобиография все още бе там и изглеждаше

същата, както преди пет минути. Как би могла да се конкурира с толкова много? Кого заблуждаваше? Никога нямаше да получи тази работа. Познатите пипала на паниката се увиха около нея, изстисквайки въздуха от белите ѝ дробове. Никога нямаше да бъде свободна. Никога нямаше да избяга.

— Дарси — острият глас на Грегори проряза нарастващата паника. Той почака, докато тя срещна очите му и я изгледа с Погледа.

През първата година след принудителното ѝ преобразяване, Грегори бе станал неин добър приятел и стълб на подкрепа, многократно повтаряйки ѝ: „Това е единственият свят, който имаш. Справи се с него“. Сега, той само трябваше да я погледне, за да ѝ напомни да бъде силна. Тя кимна и изпъна рамене.

— Ще се справя.

Кафявите му очи омекнаха.

— Да, ще го направиш.

Маги оправи плисета на късата си карирана пола.

— Толкова съм нервна. Какво ще стане, ако видя дон Орландо? Какво ще кажа?

— Дон кой? — попита Грегори.

— Дон Орландо де Корасон. — Маги повтори името му с благоговееен шепот. — Той е звездата от „Когато вампир се превърне“.

Грегори се намръщи.

— Затова ли дойде? За да точиш лиги по звездите? Мислех, че искаш да окажеш морална подкрепа на Дарси.

— Искам — настоя Маги. — Но след това си помислих, че щом Дарси може да си намери работа, вероятно и аз бих могла. Затова реших да се явя на прослушване за сапунен сериал.

— Искаш да бъдеш актриса? — попита Грегори.

— О, не знам нищо за актьорството. Просто искам да бъда с дон Орландо. — Маги притисна ръце към гърдите си и изпусна дълга въздишка. — Той е най-сексапилният мъж на планетата.

Грегори ѝ хвърли подозрителен поглед.

— Добре. Късмет с това. Извини ме. — Той хвана ръката на Дарси и я дръпна няколко крачки настрани. — Трябва да ми помогнеш. Дамите от харема ме подлудяват.

— Добре дошъл в клуба. Бях готова за изолатор преди четири години.

— Говоря сериозно, Дарси.

Тя изсумтя, защото също говореше сериозно. Едва не загуби разсъдъка си, когато научи за съществуването на вампирите. Но една модерна жена да бъде принудена да живее във вампирски харем и да се подчинява на заповедите на *господар*? Това бе повече, отколкото можеше да понесе.

Веднъж бе опитала да избяга, но Конър я бе проследил и телепортирал обратно като изгубен домашен любимец. Дори и сега унижението обръщаше стомаха ѝ. Нейният нов господар Роман, я бе сложил да седне и ѝ бе изнесъл строга лекция. Тя знаеше твърде много.

В света на хората я смятаха за мъртва. Заради работата ѝ в човешката телевизия, лицето ѝ бе познато на милиони. Трябваше да остане скрита. Но добрата новина бе, че щеше да бъде в безопасност и защитена в границите на харема му. Роман ѝ бе обяснил всичко спокойно и внимателно, докато тя мълчаливо се гневеше и искаше да *изкрещи*.

Хваната в капан. За четири дълги години. За щастие, скорошният годеж на Роман бе предизвикал доброто му настроение. Той най-накрая ѝ бе дал съгласието си да се втурне в широкия свят, поне докато се ограничаваше до вампирските му граници.

— Не издържам. — Грегори ѝ хвърли отчаян поглед. Дарси знаеше, че той вече съжالياва за предложението си да приюти наскоро отхвърления харем на Роман. — Отне ми една седмица да преместя багажа им. Принцеса Джоана има петдесет и два куфара. Кора Лий има толкова много сандъци...

— Тридесет и четири — промърмори Дарси. — Това е заради всички тези поли с обръчи, които носи. Те заемат много място.

— Място, с което не разполагам. — Грегори прокара ръка през гъстата си кестенява коса. — Когато предложих да ги приема, не осъзнавах, че ще дойдат с толкова много глупости. И се държат, сякаш планират да останат завинаги.

— Разбирам. Аз също съм забита там. — Десет жени, набутани в две спални, споделящи една баня. Това беше кошмар. Но за съжаление, да се занимава с ужаси не бе нищо ново за Дарси. — Съжالياвам, Грегори, но не знам как мога да ти помогна.

— Можеш да им покажеш как да живеят — прошепна той. — Окуражи ги да бъдат независими.

— Те не искат да ме чуят. Смятат ме за аутсайдер.

— Можеш да го направиш. Маги вече следва примера ти. — Той положи ръка на рамото ѝ. — Вярвам в теб.

Само ако и тя вярваше в себе си. Имаше време, когато грееше с увереност. Тя пое дълбоко дъх. Нуждаеше се от тази стара Дарси отново. Нуждаеше се от тази работа.

Грегори погледна часовника си.

— Имам среща след тридесет минути, така че ще се видим по-късно. — Той огледа стаята и се усмихна. — Мисля, че виждам няколко дами, които познавам.

Дарси се усмихна, докато той се отдалечаваше. Грегори бе такъв чаровник. Никога не би оцеляла без неговото приятелство.

Маги се промъкна по-близо, мръщейки младежкото си лице.

— Има толкова много хора тук. Те изглеждат по-драматични от мен.

— Не се притеснявай. Изглеждаш прекрасно.

В началото след нейното превръщане, Дарси бе шокирана от начина, по който бяха облечени дамите в харема. Всяка от тях бе хваната в капана на индивидуално време и все още следваха модата, която е била актуална, когато са били смъртни. Беше ги насърчила да модернизират своите вкусове, но само Маги и Ванда бяха готови да се замислят за нов външен вид. Обичайното облекло на Маги бе къса карирана пола, мрежести чорапи и плътен черен пуловер, който подчертаваше щедрия ѝ бюст.

Дарси се обърна към рецепцията. Изглеждаше, сякаш е на няколко километра разстояние. Притискайки папката към гърдите си, тя се мушна в тълпата, а Маги вървеше близо зад нея. Вампирите се бяха събрали в групи и разговаряха, като жестикулираха оживено с ръце. Дарси мина покрай една група, забелязвайки тежкия грим и дрехите, които показваха твърде много кожа. Гадост. Какво се случиха мъжкарите? Тя се обърна да погледне и жените.

— Какво стана с Грегори? — Маги огледа тълпата, а очите ѝ се бяха разширили тревожно. С нейния ръст бе лесно да загуби някого.

Дарси го забеляза с група жени, чиито коси бяха боядисани в неестествени цветове. Грегори се усмихваше и им говореше, а те се

кикотеха в отговор, извивайки се около него като дъга.

— Добре е.

Може би тези жени мислеха, че зелената, синята и розовата коса са диви и порочни, но Дарси смяташе, че изглеждат по-скоро като пухкав клан на Грижовните мечета^[2]. *Здравейте! Моето име е Вампирка Добродушна. Имате ли нужда от прегръдка?* Тя потисна картината, потръпвайки. Мили боже, бе затворена от прекалено дълго време.

Рецепционистката лакираше ноктите си в лъскаво кървавочервено, за да отиват на кичурите в косата ѝ.

— Ако сте тук за прослушването, запишете се и изчакайте реда си. — Тя посочи папка с листове с влажния си нокът.

Маги огледа листата, а очите ѝ се уголемиха.

— Света Дево, ще бъда номер шестдесет и две.

— Да, така е всяка нощ. — Рецепционистката духна лака си. — Но няма да чакате дълго.

— Добре. — Маги добави името си в края на списъка.

— А вие? — Рецепционистката сбърчи нос при вида на консервативния бизнес костюм на Дарси.

— Имам уговорка със Силвестър Бакъс.

— Да, добре. Ако сте тук за актьорска работа, ще трябва да изчакате реда си. — Рецепционистката посочи папката.

Дарси сложи усмивка на лицето си.

— Аз съм професионален журналист и господин Бакъс ме очаква. Името ми е Дарси Нюхарт.

Рецепционистката изсумтя, сякаш искаше да покаже колко невпечатлена е, след това провери листовите на бюрото си. Ченето ѝ увисна.

— Няма начин.

— Моля? — попита Дарси.

— Вие сте в списъка, но... — Рецепционистката присви очи. — Сигурна ли сте, че сте Дарси Нюхарт?

— Да. — Коя друга би могла да бъде? Усмивката на Дарси помръкна.

— Е, това е адски странно. Предполагам, че можете да го видите. Третата врата от ляво.

— Благодаря. — Това не бе добро начало. Жегна я чувство за обреченост. Заобиколи бюрото и се отпрати по коридора.

— По-добре първо почукайте — извика рецепционистката с носовия си глас. — Може да провежда прослушване.

Дарси погледна назад. Рецепционистката се люлееше в стола си, клатейки пръстите си във въздуха, докато се възхищаваше на лака си. Маги дари Дарси с окуражаваща усмивка. Тя се усмихна леко в отговор, пое дълбоко дъх и почука на вратата.

— Влез — извика груб глас.

Дарси влезе в стаята и се обърна, за да затвори вратата. Зад себе си чу странен звук. Затваряне на цип?

Завъртя се към Силвестър Бакъс. Изглеждаше ѝ на около петдесет смъртни години, макар че нямаше начин да определи възрастта му като вампир. Тъй като бе предимно плешив, той бе прикрил недостатъка, подстригвайки останалата част от косата си доста късо. Мустаците и брадата му бяха силно подрязани и добре поддържани, тъмната му коса бе изпъстрена със сиво. Кафявите му очи веднага я огледаха, фокусирайки се прекалено дълго върху гърдите ѝ.

Тя вдигна кожената папка, за да попречи на погледа му.

— Как сте? Аз съм...

— Нова си. — Погледът му се сведе към ханша ѝ. — Не е зле.

Дарси ѝ се изчерви, докато обмисляше бъдещите последици от това да започне интервю за работа, като удари бъдещия си работодател в лицето. Дилемата ѝ бе прекъсната, когато забеляза как една руса глава, бавно се надига иззад бюрото.

— Съжалявам. — Дарси отстъпи назад към вратата. — Не разбрах, че сте зает.

— Няма проблем. — Господин Бакъс погледна към блондинката. — Това е всичко, Тифани. Може да... излъскаш обувките ми друг път.

Тя наклони глава.

— Искате да излъскам и обувките ви?

— Не — измърмори той. — Просто ела след една седмица.

Дарси осъзна, че наистина бе чула цип. Боже, ако така се провеждаха прослушванията, тя трябваше да предупреди Маги. Винаги бе смятала, че вампирите предпочитат вампирски секс, чисто умствено занимание, което бе смятано за изключително, в сравнение с

потния секс на смъртните. Очевидно бе, че господин Бакъс притежава по-отворено мислене. И още по-отворен цип.

Междувременно, Тифани бе станала на крака и притискаше ръце към пълните си гърди.

— Искате да кажете, че съм отзована?

— Разбира се. — Мъжът я потупа по дупето. — Свободна си да тръгваш.

— Да, господин Бакъс.

Тифани представи невероятна походка към вратата, като успяваше да люлее бедра и да поклаща гърдите си едновременно. Наведе се, за да завърти дръжката на вратата, извивайки гърба си, така че дупето ѝ да изпъкне, сякаш отварянето на вратата можеше да предизвика пристъп на вълнуващ екстаз. Спря по средата на излизането си, за да хвърли съблазнителна усмивка към Бакъс, след което се отправи надолу по коридора.

Дарси запази равнодушно изражение, така че кипящият ѝ гняв не се забеляза. Трябваше да се досети, че Дигиталният вампирски канал се придържа към архаични, шовинистични правила на поведение. Така беше навсякъде във вампирския свят. Повечето от женските вампири бяха поне на сто години. Някои дори на векове и не знаеха за напредъка на смъртните жени. Не желаеха да научат. Бяха напълно убедени, че собственият им свят е в пъти по-добър.

Крайният резултат бе трагичен. Женските вампири нямаха представа колко зле са третирани. Просто приемаха това за нормално. Дарси бе разказала на дамите от харема за смелите жени, които бяха страдали в името на правото на гласуване. Страстната ѝ тирада бе отхвърлена като нелепа глупост. Никой не гласува за *господар* на сборището в света на вампирите. Колко ужасно плебейско.

Но това бе светът, в който бе закотвена. И тъй като ДВК бе единствената телевизия в света на вампирите, осигуряваше единственият ѝ шанс да върши работата, която отчаяно искаше. И да има независимостта, за която жадуваше. Затова трябваше да бъде любезна с господин Бакъс. Дори ако той бе сексистко прасе.

— Влез. Не се срамувай. — Бакъс се облегна назад в стола си и подпря краката си на бюрото. — И затвори вратата, така че да можем да се усамотим — намигна ѝ той.

Окото на Дарси трепна и тя се надяваше да не изглежда, сякаш е отвърнала на намигването. Затвори вратата и се приближи до бюрото му.

— Радвам се да се запознаем, господин Бакъс. Аз съм Дарси Нюхарт — професионален телевизионен журналист. — Тя извади автобиографията си от папката и я сложи на бюрото. — Както виждате...

— Какво? — Той свали краката си на пода. — Ти си Дарси Нюхарт?

— Да. В автобиографията ми ще забележите...

— Но ти си жена.

Окото ѝ отново потрепна.

— Да, такава съм и както виждате — тя посочи част от резюмето, — съм работила няколко години в местната новинарска телевизия, тук в града.

— По дяволите. — Бакъс удари с юмрук по бюрото. — Ти трябваше да си мъж.

— Уверявам ви, че съм жена, откакто съм се родила.

— С име като Дарси? Кой, по дяволите, кръщава момиче с името Дарси?

— Моята майка. Тя много харесваше Джейн Остин...

— Тогава защо не те е кръстила Джейн! По дяволите. — Бакъс се облегна в стола си и загледа намръщено тавана.

— Ако погледнете автобиографията ми, ще видите, че съм повече от квалифицирана за мястото в *Нощните новини*.

— Не си квалифицирана — промърмори той. — Ти си жена.

— Не виждам какво общо с пола има...

Той внезапно се обърна, пронизвайки я с гневния си поглед.

— Виждала ли си някога жена в *Нощните новини*?

— Не, но това ще бъде идеалната възможност за вас да поправите тази грешка. — Упс. Лош избор на думи.

— Грешка? Луда ли си? Жените не водят новини.

— Аз водех. — Тя сложи пръст върху автобиографията си.

Той погледна надолу.

— Да, но в света на смъртните. Какво разбират те? Техният свят е бъркотия. — Той скъса листа ѝ и го хвърли настрана.

Сърцето на Дарси слезе в корема ѝ.

— Може да ме наемете за месец, на изпитателен срок, така че да мога да докажа способностите си...

— Няма начин. Стоун ще разпердушини това място, ако трябва да работи с жена-водещ.

— Разбирам. Той е чудесен водещ на новините. — Тъп като камък бе по-подходящо. — Но Стоун разказва всички истории монотонно... имам предвид, че говори през всичките тридесет минути.

— Е, и?

— *Нощните новини* биха били по-вълнуващи и по-динамични, ако включите доклади от кореспонденти в областта. Това е моята специалност и ще бъда щастлива да...

— Обмислях да направя точно това. И смятах да те наема, но ти се оказа жена.

Сърцето ѝ потъна още няколко сантиметра по-надолу.

— Не виждам...

— Новините са сериозен бизнес. Не бива водещите ни да са жени. Хората ще пропуснат нещо важно, защото ще гледат наперените ти малки гърди.

Раменете ѝ се отпуснаха, заедно с наперените ѝ малки гърди. Това беше — непробиваемата стена от мъжкия шовинизъм на вампирите, още веднъж щеше да се блъсне право в нея. Само ако можеше да вземе чук. Или бейзболна бухалка за яйцевидната глава на господин Бакъс.

— Бих могла да работя зад кулисите. Преди пишех собствена...

— Можеш да пишеш?

— Да.

— Можеш ли да си забавна?

— Да. — Докладите ѝ се считаха за хумористични.

Той я изучаваше.

— Струваш ми се по някакъв начин интелигентна.

Окото ѝ трепна.

— Благодаря.

— Всяка нощ сме затрупани с фукльовци, които искат да застанат пред камерата. Намирането на някой с интелект и опит, който да работи зад кулисите, е основен проблем.

— аз съм много добра в решаването на проблеми.

— Така ли? Тогава нека ти кажа от какво се нуждае ДВК. — Той се наведе напред. — Нуждае се от голям удар.

С бейзболна бухалка?

— Имате предвид ново шоу?

— Да. — Бакъс се изправи и отиде до бялата дъска на стената. — Даваш ли си сметка, че откакто ДВК е в ефир, предаванията ни никога не са били променяни?

— Всички обичат предаванията ви. Особено сапунените сериали.

— Скучно е! Погледни това. — Той посочи дъската, на която бе показан графика на ДВК. — Всяка шибана нощ едно и също нещо. Започваме в осем часа с *Нощните новини* със Стоун Кауфън. След това, в осем и половина започва „На живо с неживи“, нашето предаване за клюки и знаменитости.

— С Корки Кърант. Видях я преди няколко седмици на бала за откриването на Пролетната конференция.

Бакъс се завъртя към нея, а очите му се разшириха.

— Била си поканена на бала?

— Да. Преди... бях свързана с Роман Драганести.

— Как?

— Работех на непълно работно време в Роматех. — Беше отказала да получава издръжка от Роман, така че Грегори бе уредил да работи в една задна стая в Роматех няколко нощи в седмицата. Роман бе съгласен, стига никой смъртен да не я види.

— Драганести е един от нашите топ спонсори. — Бакъс я наблюдаваше, чешейки брадата си. — Колко добре го познаваш?

По бузите ѝ плъзна руменина.

— Аз... живеех в къщата му.

— Наистина ли? Била си в харема му?

— Ами... може и така да се каже. — Но тя не би го казала.

— Хмм. — Горещият поглед на господин Бакъс се плъзна по тялото ѝ. Явно способностите ѝ за писане се преоценяваха.

Дарси вдигна брадичката си.

— Описвахте графика?

— О, да. — Той се обърна към дъската. — В девет часа започва „Когато вампир се превърне“ със звездата дон Орландо де Корасон. В десет имаме „Всички мои вампири“, а в единадесет „Военна морга“.

Но какво се случва в полунощ? — Той сложи пръст върху бялата дъска.

Дарси се намръщи. Там нямаше нищо. Какво излъчваха в полунощ? По това време тя обикновено беше в Роматех, зарината до уши в скучни документи.

— Нищо! — изкрещя господин Бакъс. — Започваме отново и повтаряме целия проклет график. Това е жалко! В полунощ би трябвало да излъчваме най-доброто си шоу, най-апетитната хапка. Но ние имаме... нищо. — Той се завлече обратно към бюрото си.

Дарси пое дълбоко дъх. Това бе шанс да покаже истинската си стойност.

— Имате нужда от ново шоу, а не от друг сапунен сериал.

— Точно така. — Бакъс крачеше зад бюрото си. — Може би шоу за ченгета. Вампир-ченге. Бихме могли да го наречем „Кръв и безредие“. Това ще е различно. Какво мислиш, че трябва да направим?

Тя преглътна. Напрегна мозъка си. Какво беше на мода, преди светът ѝ да се разпадне?

— Какво ще кажете за риалити шоу?

Той се завъртя, за да я погледне.

— Харесва ми! Какво по-реално от вампирите? Но какво ще бъде представянето?

Умът ѝ бе напълно празен. По дяволите. Тя седна на един стол и сложи папката върху скута си, за да спечели малко време. Риалити шоу. Какво е реално? Новата дилема на харема?

— Какво ще кажете за изоставен харем, който си търси нов господар?

— Не е зле — кимна господин Бакъс. — Доста е добро всъщност. Хей не беше ли наскоро изритан харемът на Драганести?

— Да. Корки разказа за това в „На живо с неживи“. — Но никоя от дамите не бе участвала. Беше твърде унизително.

— Знаеш, че някои от тези дами са известни. Можеш ли да ги накараш да участват?

— Аз... аз вярвам, че мога.

— Познаваш Драганести наистина добре, нали? — Устата на Бакъс се изви в знаеща усмивка. — Можеш ли да го накараш да ни наеме голям луксозен пентхаус за шоуто? Знаеш, един от тези пищните, с плувен басейн на покрива.

— П-предполагам. — Може би Грегори щеше да измисли нещо.

— Трябва да има джакузи. Не може да има риалити шоу без джакузи.

— Разбирам.

— И имаш опит в телевизията?

— Да. — Дарси погледна в коша за боклук, където сега се намираше спретнато напечатаната ѝ автобиография. — Завършила съм телевизионна журналистика в Университета на Южна Калифорния и съм работила в този район в продължение на няколко години преди да се преместя в Ню Йорк, на длъжност в местния новинарски канал 4...

— Добре, добре. — Бакъс махна с ръка, за да я накара да спре. — Виж, аз искам това риалити шоу. Ако можеш да ни намериш лъскаво място и да гарантираш, че старият харем на Драганести ще участва, тогава имаш работата. Като режисьор.

Сърцето ѝ се обърна. Режисьор на риалити шоу? Добре. Тя можеше да се справи. Трябваше да го направи. Или това или нищо.

— Е, можеш ли да го направиш? Да набавиш пентхауса и харема?

— Да. — Тя стисна папката и кокалчетата на ръцете ѝ побеляха. — С удоволствие. — Бог да ѝ е на помощ.

— И не забравяй джакузито.

— Дори не бих си го помислила.

— Чудесно! Ще подготвя офис за теб утре вечер. Как искаш да наречем шоуто?

Умът ѝ запрепуска, търсейки смислено заглавие. „Как да изкопаеш собствения си гроб за по-малко от пет минути“?

— Е, дамите ще избират перфектния мъж за свой нов господар.

Господин Бакъс седна на ръба на бюрото си и се почеса по брадата.

— „Перфектният мъж“? Или „Перфектният господар“?

Не бе достатъчно вълнуващо. Дарси затвори очи за миг, за да се концентрира. Маги мислеше, че дон Орландо е перфектният мъж. Как го беше нарекла?

— Какво ще кажете за „Най-сексапилният мъж на планетата“?

— Отлично! — ухили се Бакъс. — И между другото ме наричай Слай. По-кратко е от Силвестър.

— Благодаря... Слай.

— Това трябва да стане хит. Не просто обикновено шоу, а такова с неочаквани обрати и изненади.

— Да, разбира се.

— Прослушването ще бъде лесно. Както виждаш във фоайето има много мъже вампири, които ще се пробват в шоуто.

Дарси трепна. Някак си представата ѝ за най-сексапилния мъж в света не включваше грим.

— Всички ли трябва да са вампири?

Слай изсумтя.

— Говорим за най-сексапилния мъж на планетата. Разбира се, че трябва да са вампири. — Той закрачи към вратата.

Разбира се. Дарси стоеше и стискаше зъби. Всички знаеха, че вампирите са по-висши във всяко отношение. Внезапно в главата ѝ се роди идея. Защо да не подложи твърденията на Слай на изпитание?

Тя се усмихна, докато вървеше към вратата. Значи шефът ѝ искаше шоуто да включва някакви неочаквани обрати? Няма проблем. Щеше да му набави дузина.

---

[1] Акура — модел автомобили на хонда. — Б.пр. ↑

[2] „Грижовните мечета“ е анимационно филмче. — Б.р. ↑

ГЛАВА 2

Остин пристигна рано за срещата на „Коловете“, така че щеше да има време да свали снимките, които бе направил предната нощ пред ДВК. Отвори немаркираната врата на шестия етаж на федералната офис сграда. По-голямата част от етажа се занимаваше с вътрешна сигурност, така че никой не осъзнаваше, че това всъщност е ЦРУ. Или че това е мястото за борба с неживи терористи.

Екипът на операция „Колове“ се събираше всяка вечер в седем, преди слънцето да залезе и продължаваха със своите индивидуални задачи. Когато мина покрай офиса на Шон Уилън, чу да бълват силни проклетия иззад стените. Чудесно. Шон сигурно беше гледал материалите от ДВК, които Остин бе изпратил до кабинета му. Определено добър момент да избегне шефа.

Остин забърза към открития общ офис, където се намираха работните места на екипа. Не беше изненадан да намери помещението празно. Всички бяха изтощени. Не бе имал почивен ден или нощ от седмици. Той свали снимките, а след това започна да ги изучава на монитора си, докато фотопринтера ги распечатваше. Множество регистрационни номера. И много нейни снимки в синия ѝ костюм, която и да бе тя. Беше чакал до зазоряване, но не успя да я види отново. По дяволите. Сигурно си бе тръгнала, когато той бе отишъл да се облекчи. Цената на прекалено многото кафе.

Той се прозя, докато прокарваше ръце през рошавата си коса. Нощните смени не му позволяваха да се грижи за обикновените неща, като прическата. И все още не спеше добре през деня. Мониторът се размаза пред уморените му очи. Нуждаеше се от кафе, затова се отправи към стаята за почивка.

— Добър вечер, Остин. — Ема седеше на малката кръгла маса, хапваше нискомаслено кисело мляко и го наблюдаваше със светлите си дяволити очи.

Трябваше да има закон срещу очебийната бодрост на работното място. Спретнатата ѝ изгладена жълта риза му напомни, че изглежда

така, сякаш е спал със своите смачкани дрехи. Макар че в интерес на истината изобщо не бе спал много. Промърмори й нещо в отговор и напълни една чаша кафе.

— Бедният човек, изглеждаш ужасно — продължи Ема с отчетлив британски акцент.

Той изсумтя, твърде уморен, за да участва в словесен двубой. Освен това, тя винаги печелеше.

— Защо си тук толкова рано?

Ема облиза и последното кисело мляко от пластмасовата си лъжица.

— Искях да започна по-рано със снощните полицейски доклади. Мисля, че попаднах на нещо.

— Какво?

— През последните месеци е имало няколко обаждания в полицията от Централ парк. Обажданият се, казва, че е видял как нападат някого, но когато полицията пристига, не успява да намери никой, който да знае нещо.

Остин се намръщи.

— Не е кой знае какво. Може някой да се е пошегувал.

— Или може да е истина. — Ема насочи лъжицата към него, за да подчертае думите си. — И хората, които са се обадили, да не си спомнят нищо, защото спомените им са били изтрети от вампири.

— Ами... предполагам. — Контролът върху ума бе способност на вампирите. Точно затова екипът на операция „Колове“ беше толкова малък. Всички се нуждаеха от известна психична сила, за да се противопоставят на вампирския контрол. Нямаше начин да се борят срещу някое същество, ако то можеше просто да си играе с ума им. Доколкото Остин знаеше, двамата с Шон бяха най-силните членове на екипа в това отношение.

— Само помисли. — Ема хвърли празната кофичка от кисело мляко в кошчето. Перфектен удар, разбира се. Тя работеше за МИБ, докато Шон не бе уредил да я преместят преди седмица. — Ако беше гладен вампир, не би ли отишъл на лов за жертви в място като Централ парк?

— Предполагам. — Остин отпи от кафето си.

— Затова снощи отидох да огледам.

Той преглътна.

— Отиде сама?

— Да. Ти ходиш да наблюдаваш сам. Защо аз да не отида?

— Защото да отидеш на лов за вампири в Сентрал парк не е наблюдение. Можеше да попаднеш на някого от тях.

Тя извъртя очи.

— Това беше идеята. Не се тревожи. Имах няколко кола в себе си.

Остин изсумтя.

— Не си ли чела докладите? Тези вампири са супер бързи и силни.

Тя се отправи към хладилника и извади бутилка вода.

— Мога да се грижа за себе си.

— Знам. — Веднъж я бе взел на тренировка и накрая се бе озовал проснат по гръб с кръжащи около главата му звездички. — Но не мисля, че трябва да ходиш сама.

— Защо не? — Тя отвори капачката на бутилката. — Те най-вероятно търсят сами жени.

— Чакай малко. Да не би да се предлагаш за примамка?

Тя сви рамо и отпи глътка вода.

— Ако мога да примамя един, ще го убия. Нали това е мисията ни?

— Ами ако те нападнат едновременно? Прекалено е опасно.

— Не трябваше да ти казвам — въздъхна Ема и му хвърли обиден поглед. — Мислех, че ще разбереш.

По дяволите. Трябваше да ѝ каже, че е безотговорна и луда, но мразеше да бъде пряк с жена. Освен това, вампирският ѝ лов звучеше като нещо, което той самият би направил.

— Ще кажеш ли на Шон? — попита тя.

Шефът им вече беше бесен заради предстоящия брак на дъщеря си и Остин не умираше от желание за наказание.

— Ще трябва да помисля. Видя ли вампири снощи?

— За съжаление, не.

— Добре. Ние сме само петима и не можем да си позволим да те загубим, така че мисли, преди да се правиш на героиня — завърши Остин и се запъти обратно към бюрото си. *Луда жена, да лови вампири съвсем сама.*

Той отпи от кафето си, докато изучаваше снимките на екрана. Говорейки за вампири, кой бе демонът, който бе закарал прекрасната блондинка в ДВК? Остин прегледа снимките, докато откри черния Лексус. Той въведе регистрационния номер в системата. Превозното средство бе регистрирано на името на Грегори Холщайн, адресът бе в Горен Уест Сайд. Годината на раждане беше 1964, което го правеше много млад вампир. Разбира се, вампирите вероятно бяха специалисти във фалшифицирането на документи.

Остин написа адреса на Грегори, а след това направи кредитно проучване. Мъжът работеше в Роматех Индъстрис, което не бе голяма изненада. Много вампири работеха там през нощта. Мястото произвеждаше изкуствена кръв, което означаваше, че Грегори може и да не беше от хапещите. Това бе добра новина. Тя не трябваше да се притеснява, че може да захапе сладкото ѝ вратле. Ако бе човек.

Тропането на токчета върху линолеума го предупреди, че Ема приближава. Тя спря пред фотопринтера и започна да разглежда снимките му.

Може би бе прекалено твърд с нея.

— Знам, че имаш нещо лично против вампирите.

Ема сви рамене и смени темата:

— Къде направи тези?

— На паркинга пред ДВК снощи.

— Много регистрационни номера. — Тя постави купчината снимки настрана. — Предполагам, че всички тези коли принадлежат на вампири.

— Повечето. Искаш ли да ми помогнеш да направя база данни?

— С удоволствие. — Тя повдигна другата купчина от снимки.

— Ема, няма да кажа на Шон за Сентрал парк, ако ме повикаш, когато отново отиваш на лов. Ще бъде твоето подкрепление.

— Това е супер. Благодаря ти. — Тя го дари с кратка усмивка, а после възобнови проучването на снимките му. — Тези са много интересни.

— Разпозна някоя от колите ли?

— Не. Но разпознавам женски задник, когато видя такъв.

— Какво?

— Сигурно имаш поне двадесет снимки на краката и дори още повече на задника ѝ. Коя е тя?

Нервите на Остин се опънаха, но той запази лицето си безизразно и протегна ръка.

— Тези са лични. Дай ми ги.

— Правиш лични снимки по време на работа? Засрами се. — Тя остави снимките и взе други от принтера. — О, виж. Снимки на цици. И на задната част на главата ѝ. Красива коса.

— Казах да ми ги дадеш. — Остин стисна зъби и се втренчи в купчината от снимки, които Ема бе оставила. Те се плъзнаха по масата и спряха до клавиатурата му.

Тя ахна. Снимките в ръката ѝ паднаха на масата и Ема отстъпи назад.

— О, боже.

Остин плъзна стола си към принтера и събра снимките, които бе изпуснала.

— Ти владееш телекинеза^[1] — прошепна тя.

— Да. Голяма работа. — Той събра останалите снимки от принтера и се върна обратно зад компютъра си.

— Но това е поразително! Не знаех, че притежаваш такива страшни сили. О, не! Остин Пауърс — изкиска се тя.

— Много смешно — избоботи Остин и раздели снимките на две купчини — едната с регистрационните номера, а другата с момичето в синьо. — Не съм заслужил тази способност. Родил съм се с нея.

Дори баща му не бе в състояние да потисне способностите му, въпреки че трябваше да му се признае, бе опитал.

— Колко вълнуващо — ухили се Ема. — Международен мъж-загадка^[2] използва своите специални сили, за да се бори със злото.

— Да бе, да. — Какво зло би могло да има в нея? След един последен, жаден поглед към купчината снимки, той ги прибра в чекмеджето на бюрото си.

Ема скръсти ръце и се подпря на бюрото.

— Ти доста си лапнал по нея, а?

— Не. — *Беше ли?* — Не знам коя е.

— Международният мъж-загадка си има загадъчна жена? Супер! Нека разберем. Къде направи снимките?

— Пред ДВК.

— Небеса, Остин. Тя вероятно работи там. Това означава, че е вампир.

— Не мисля. Роматех има много смъртни служители. ДВК също има.

— Използва ли 35-милиметровата камера, за да я видиш?

— Не, аз... нямах възможност.

— Защото си бил твърде зает да направиш сто нейни снимки.

— Не съм направил сто. Само около... шестдесет. — По дяволите. Беше хлътнал.

Ема иронично повдигна едната си тъмна вежда и се въздържа да посочи очевидното.

— Сама ли беше?

— Не. Дойде с мъж, който идентифицирах като Грегори Холщайн и неизвестна жена. И двамата бяха неживи.

— Значи, тя пътува с двама вампири към вампирската телевизия? Остин, в работата ни, това го наричаме следа. Жената е вампир.

— Това не е доказателство. — Тя трябваше да е жива. Трябваше.

Ема го гледаше тъжно.

— Ти си хлътнал. И то по врага.

— Нямаме доказателство, че тя е вампир.

— Дали е вампир или не, само фризьорът ѝ знае със сигурност.

— Ема го дари с крива усмивка. — Не би се отразила в огледалото.

— Забрави. Съмнявам се, че ще я видя отново. — Той раздели снимките с регистрационните номера на половина. — Нека се захващаме с тези.

— Ето ви и вас! — Шон Уилън вървеше към тях. — Трябвате ми в конферентната зала, веднага. Гарет и Алиса вече са там.

— Да, сър. — Ема взе един бележник и молив от бюрото си и се отправи към конферентната зала.

Остин бързо провери дали няма още нейни снимки, за които да му се наложи да лъже. Той последва шефа си, чудейки се дали трябва да изрази съболезнованията си относно годежа на Шана и зъбатия ѝ годеник. Вероятно не. Лицето на Шон бе мрачно, докато задържаше отворена вратата на конферентната зала. Остин влезе тихо и седна в един от столовете до дългата дъбова маса. Той кратко кимна на Гарет и Алиса. Ема ги поздрави лично. И бодро, разбира се. Остин се прозя и си пожела да си бе взел кафето.

— Някакви новини за дъщеря ти? — попита Гарет, докато Шон затваряше вратата.

Остин трепна. Започваше да мисли, че Гарет не е най-умният човек наоколо.

Шон се наежи и хвърли на Гарет студен поглед.

— Имаш ли нещо сигурно, за което да докладваш?

Гарет се размърда в стола си, а гладко избръснатите му бузи се изчервиха.

— Не, сър.

— Така си и мислех. — Шон се отправи към единия край на масата. Сграбчи кожената облегалка на стола, а хватката му бе толкова силна, че кокалчетата на пръстите му побеляха. — Дъщеря ми все още липсва. Нещо повече, копелето Драганести толкова е промило мозъка й, че тя се е съгласила да се омъжи за него.

Алиса и Ема ахнаха. Ченето на Гарет увисна.

— Но... но откъде знаеш?

— Беше съобщено снощи по ДВК — каза Остин тихо.

В гърлото на Шон завибрира сподавен звук, сякаш той се опитваше да потисне поредната дълга серия от проклетия. Пусна стола и започна да се разхожда из стаята.

— Очевидно е, че времето изтича. Трябва да намерим Шана веднага, а наблюденията не ни помагат да получим информацията, от която се нуждаем.

— Трябва да проверим финансовите документи на Драганести — предложи Ема. — Може да е наел или закупил друго жилище.

— Направете го — изръмжа Шон, като продължаваше да крачи.

Ема си отбеляза в бележника.

— Трябва ни някой отвътре — промърмори Остин.

— Информатор? — попита Алиса.

— Не, агент под прикритие.

Шон спря пред масата и присви очи към Остин.

— Аз си мислех същото. И знам как можем да го направим.

В стаята надвисна мълчание, докато всички чакаха Шон да обясни. Той започна да крачи отново.

— Преди месец имах бизнес контакт с Националната сигурност в пет района и им дадох списък с имената и предприятията, които да следят. Една от тези фирми е *Дигиталният видео канал* — фалшивото име, което вампирите използват за своята телевизия, когато работят с хора.

Шон се отправи към вратата и спря.

— Малко преди разсъзване, една жена от ДВК се е обадила на кастинг агенцията „Звезди на бъдещето“ и е оставила съобщение. Друг разговор е направен този следобед, за да се финализира споразумението. Някой в ДВК планира да използва офиса на агенцията утре вечер, за да направи прослушване на хора за риалити шоу. Собственикът на агенцията се обади на Вътрешна сигурност, за да докладва за инцидента.

— Вампирите ще правят риалити шоу? — попита Алиса.

Шон кимна.

— Да. И тъй като ще правят прослушване за хора, това ни дава перфектната възможност да влезем под прикритие.

— И да проникнем в ДВК — прошепна Остин. Пулсът му се ускори. Той трябваше да е доброволец. Можеше да я види отново.

— Какво риалити шоу? Като „Ергенът“? — Ема и Алиса се спогледаха. — С женски участници?

Алиса потръпна.

— Могат да го нарекат „Булката на Дракула“.

— Бих се обзаложил, че е по-скоро вампирски „Сървайвър“ — предположи Остин. — Пускат група хора на безлюден остров с няколко гладни вампири, и следят кой от тях ще оцелее.

Алиса направи гримаса.

— Това е ужасно.

Шон сложи ръка върху дръжката на вратата.

— Всички грешите. Те търсят мъже. Живи мъже. — Той хвърли остър поглед на Остин и Гарет. — Искам вие двамата да участвате в това шоу.

Гарет пребледня.

— О, боже.

О, да.

— Как ще стане? — попита Остин.

— Всичко е уредено. Само минута. Един човек ме чака отвън в коридора. — Шон излезе от стаята.

Настана тишина. Алиса погледна съчувствено мъжете.

— Е, това е вашият шанс да ви дават по телевизията. — Ема се опита да се усмихне весело. — Може да станете известни.

— Може да станат вечеря — промърмори Алиса.

Гарет въздъхна.

— Защо просто не им хвърлим една бомба и да приключим?

Ема извъртя очи.

— Защото не сме сигурни, че бомбата наистина ще ги убие. Освен това има невинни хора, които работят в Роматех и ДВК. И Шана също е с тях.

Алиса кимна.

— Това може би е най-добрият начин да я открием.

Остин запази мълчание, за да прикрие факта, че сърцето му препускаше, а дишането му бе затруднено. Първият му приоритет трябваше да бъде откриването на Шана, но единственото, за което можеше да мисли, беше възможността да види онази жена отново. *По дяволите. Какво не му беше наред?* Работата под прикритие бе опасна, а единственото, за което успяваше да мисли, бе мистериозната жена? Имаше си име за агенти, които си позволяваха да се разсейват. *Покойници.*

Шон се появи отново на вратата, този път с жена на средна възраст, облечена в скъп костюм.

— Това е госпожа Елизабет Стайн.

Жената ги поздрави с едва доловимо кимване и още по-недоловима усмивка. Тъмната ѝ коса бе вдигната в кок, стройната ѝ фигура бе скована и изправена.

— Госпожа Стайн е собственик на кастинг агенцията „Звездите на бъдещето“ — обясни Шон. — Това е една от най-престижните агенции в града.

Госпожа Стайн повдигна брадичката си и погледна над дългия си нос към тях.

— Най-престижната агенция.

— Разбира се. — Шон ги посочи. — Ще успеят ли?

Тя пристъпи напред и огледа Гарет с присвити очи.

— Поразителен. Бих се радвала да го запиша.

Гарет се усмихна, оголвайки своите перфектни бели зъби.

— Благодаря, госпожо.

Госпожа Стайн извади някакви документи от скъпото си куфарче.

— Разбирате, че аз представлявам само най-обещаващите актьори и актриси в града. Много съм взискателна.

— Ние също — промърмори Остин.

Тя се обърна и го огледа бавно. Повдигна вежди и го подуши.

— Не е мой тип, но ще свърши работа.

— Какво? Не съм поразяващ? — Остин се опита да изглежда потресен. — Чувствителната ми същност е наранена. — Или щеше да бъде, ако имаше такава.

— Остин. — Шон му хвърли предупредителен поглед. — Попълнете документите. И тъй като вие двамата ще работите под прикритие, измислете си нови имена.

Госпожа Стайн подаде документите.

— Предлагам ви да си изберете име, което би било подходящо за сцената или телевизията.

Остин прегледа договора, след това го попълни и го подписа.

— Какъв тип риалити шоу е това?

— Не знам много за него, но изглежда ще е състезание. — Госпожа Стайн отправи съмнителен поглед към Остин. — Казва се „Най-сексапилният мъж на планетата“.

Ема се засмя изненадано, а след това покри устата си. Остин ѝ се усмихна криво.

— Не мислиш, че ще спечеля ли?

— Не и преди да се запознаеш с бръснач и гребен. — Госпожа Стайн вдигна договора му с отвратено изражение. После се усмихна на Гарет, докато събираше документите му. — Прослушванията ще започнат в девет часа утре вечер в агенцията, намира се на Четиридесет и четвърта улица, на две пресечки от театър „Шуберт“. Трябва да дойдете рано — погледът ѝ се върна обратно към Остин, — прилежно сресани и облечени.

— Благодаря ви, госпожо Стайн. — Шон тръгна обратно към вратата. — Наложително е двамата да участват в шоуто.

Очите ѝ се разшириха.

— Но може да има стотици подходящи млади мъже за прослушването.

Шон я изгледа заплашително.

— Вие не разбирате, госпожо Стайн. Тези мъже трябва да участват в шоуто. Сигурността на нашата нация е в опасност. Невинни хора са в смъртна опасност.

Тя примигна.

— Заради риалити шоу?

— Това не е обикновено риалити шоу. Тези мъже ще са в постоянна опасност.

— О, боже. — Тя хвърли на Гарет притеснен поглед. — Вие... вие ще се занимавате с терористи?

Шон понижи гласа си.

— Сигурен съм, че ще разберете, госпожо Стайн, че не сме в състояние да разкриваме повече информация.

Лицето ѝ стана мъртвешки бледо.

— Аз... аз разбирам, ще се погрижа, вашите хора да бъдат избрани.

— Добре, направете го. — Шон отвори вратата.

Госпожа Стайн погледна нервно двамата мъже и след това документите си.

— Кой от вас е Гарт Манли?

— Това съм аз — вдигна ръка Гарет.

— Отлично. Много мъжествено име, отива ти. — Тя погледна Остин и се намръщи. — Имате нужда от прилична прическа, господин... — Тя погледна надолу към документите. — Малък Джо Картрайт?

Алиса и Ема се изкискаха.

— Остин. — Шон го изгледа заплашително.

Той сви рамене.

— Тя каза да си избира име, подходящо за телевизия.

Госпожа Стайн се намръщи още повече.

— Трябва да си избереш друго име.

— Хос?

Тя прехапа начервените си с червено червило устни.

— Адам?

— Адам ще свърши работа. А ти, млади човече, трябва да имаш по-добро отношение към сценичните изкуства.

Тя подсмръкна и излезе от стаята. Шон отиде с нея, оставяйки екипа насаме. Гарет поклати глава.

— Не мога да повярвам! Риалити шоу?

Остин сви рамене.

— Защо трябва хората да са единствените с лош вкус?

— Звучи ми тъпо — възропта Гарет.

Алиса се усмихна.

— Поне имаш хубаво име.

— Гарт Манли. — Ема стисна устни. — О, толкова е секси.

Алиса се засмя, после рязко спря, когато Шон влезе обратно в стаята.

— Добре. — Той хвърли на Остин твърд поглед. — Госпожа Стайн е загрижена за твоя... смачкан външен вид. Така че, очаква теб и Гарет в агенцията си след час. Обади се на стилист за спешни случаи и моден консултант.

Остин се намръщи.

— А какво ще стане с моето наблюдение? — Надяваше се да я види отново тази вечер. И 35-мм камера бе готова, така че да разбере истината за нея веднъж и завинаги.

— Забрави — отвърна Шон. — Ема може да записва ДВК отгук.

Ема отбеляза още нещо в бележника си.

— Ще направя база данни с регистрационните номера вместо теб.

— Наистина ли е необходимо това шоу? — Гарет се облегна назад в стола си. — Защо просто не проникнем в ДВК през деня и не съберем информация, докато вампирите спят?

Шон опря дланите си на масата и се наведе напред.

— Искам да знам къде е дъщеря ми. Съмнявам се, че е написано върху фактура. Ще трябва да говорите с проклетите вампири и да спечелите доверието им. Работата в това шоу ще ви даде тази възможност. Ясно ли е?

— Да, сър. — Отговорът на Остин бе повторен от Гарет.

— Добре. — Шон хвърли на Остин ироничен поглед. — Нуждаеш се от подстрижка.

Той прокара ръка през рошавата си гъста коса.

— По дяволите. Мислех, че пуделската прическа ми върши работа.

Ема изсумтя.

— Очевидно не.

— Приеми това сериозно — предупреди го Шон. — Животът на дъщеря ми е заложен на карта. И можеш да бъдеш убит. — Устата му се изви в саркастична усмивка. — Или по-лошо, може да станеш звезда.

---

[1] Телекинезата е способността да се преместват предмети само с усилие на волята, без физически контакт с тях. — Б.р. ↑

[2] „Остин Пауърс: Международният мъж-загадка“ е първият филм от комедийната поредица за британския супершпионин Остин Пауърс. — Б.р. ↑

ГЛАВА 3

— Имаш ли напредък в убеждаването на дамите да участват в шоуто? — Грегори маневрираше с Лексуса в дясната лента на Бродуей.

Дарси гледаше през прозореца на колата в ярките светлини и образи, блестящи по сградите на Таймс Скуеър.

— Не. Принцеса Джоана обяви шоуто за позорно и тъй като другите я следват, всички отказаха да участват.

— Освен Ванда — добави Маги от задната седалка.

Дарси кимна.

— Харесва й да е бунтар.

— Е, продължавай да опитваш. — Грегори зави надясно към Четиридесет и четвърта улица. — Ще ти намеря луксозен пентхаус. Просто махни харема от моя апартамент. Договорихме ли се?

— Дадено. — Дарси забеляза светлините на театър „Шуберт“. Кастинг агенцията „Звездите на бъдещето“ бе само на две пресечки.

Грегори насочи любопитния си поглед към нея.

— Защо правиш прослушвания в тази агенция, а не в ДВК?

— Опитвам се да го запазя в тайна от Слай. Той искаше изненади в шоуто и аз си помислих, че тази ще бъде добра.

Грегори трепна.

— Може да се ядоса, че разваляш шоуто му с нисшите смъртни.

— Възможно е — призна Дарси. — Първоначално. Но след това мисля, че неговият комплекс за превъзходство ще надделее. Той ще бъде убеден, че смъртните никога няма да успеят да преминат първите няколко кръга.

— Но какво ще стане, ако продължат напред? — попита Грегори. — Може да вбесиш цял куп вампири, които мислят, че са по-висши.

— Е, може би ще трябва да осъзнаят, че не са чак толкова по-добри в края на краищата.

— По дяволите — промърмори Грегори. — Виж, на мен също не ми харесва нахалното им отношение. Мразя, когато погледнат от

високо смъртната ми майка. Но така стоят нещата. Не можеш да се пребориш с това.

— Някой трябва да го направи. Виж как се държат — пълнят телевизията със сапунени сериали като „Всички мои вампири“ и „Военна морга“. Копират смъртните и в същото време твърдят, че са по-висши от тях. Това е крещящо лицемерие и на мен ми е писнало от него.

Грегори въздъхна.

— Съжалявам, че си нещастна, Дарси, но трябва да се успокоиш. Не си струва да правиш нещо, което ще те нарани.

Тя погледна през прозореца. Грегори може би бе прав. Това беше най-добрата работа, която можеше да си намери и не трябваше да оставя гнева си да унищожи шансовете ѝ за успех.

— Добре, ще бъда внимателна.

— Добре. Пристигнахме. — Грегори отби на мястото за паркиране. — Ще проверя местата под наем за новия ресторант на Роман. Обади ми се, когато сте готови и ще дойда.

Дарси докосна ръката му.

— Благодаря ти за всичко.

Двете с Маги слязоха от колата, влязоха в кафявата тухлена сграда и зачакаха пред асансьора. Дарси осъзна, че Маги е непривично тиха. Вместо озарено от обичайната ѝ усмивка, лицето ѝ се мръщеше на светецото копче на асансьора.

— Добре ли си, Маги?

Тя въздъхна.

— Не бях осъзнала, че ни мразиш толкова.

— Не те мразя! Никога нямаше да оцелея през всичките тези години, ако не беше толкова добра с мен.

Маги се обърна към нея с блеснали от гняв очи.

— Сляпа ли си? Да, бях мила. Съжалявах те. Но не виждаш ли какво направи за мен? Когато те срещнах все още се обличах, сякаш е 1879 година. Света Богородице, носех глупав турнюр^[1]!

— Трябва да призная, че вкусът ти се е подобрил.

— Повече от това е. Ти ми даде куража да опитвам нови неща. Ти си толкова модерна, силна и уверена. Искам да бъда като теб. Така че, не ми казвай, че всички се смятаме за по-висши.

— Съжалявам. Не осъзнавах...

Маги ѝ се усмихна тъжно.

— Ти направи съществуването ми отново смислено. Сега имам големи надежди за бъдещето. Благодарение на теб.

Очите на Дарси се напълниха със сълзи.

— Благодаря ти.

Маги я прегърна.

— Всичко се случва с определена цел. Вярвам в това и ти също трябва да го повярваш. Писано е да бъдеш тук и сега.

Дарси отвърна на прегръдката. Тя искаше да каже на Маги, че е съгласна, но думите не идваха. Каква цел можеше да има тя в света на вампирите?

Вратите на асансьора се отвориха и един мъж излезе отвътре.

— Господи, дами. Наемете си стая. — Той продължи да си мърмори нещо, докато напускаше фойето.

Дарси и Маги се отделиха една от друга, след това започнаха да се кикотят, докато влизаха в асансьора. На десетия етаж намериха една жена на средна възраст в скъп костюм, която ги чакаше пред агенцията. На Дарси ѝ се прииска и тя да може да си позволи такъв хубав тоалет. Отново носеше синия си костюм, защото бе единственият, който притежаваше. Беше загубила всичко, когато животът ѝ се бе превърнал в кошмар.

Жената се отправи към тях.

— Аз съм госпожа Елизабет Стайн, собственик и директор на кастинг агенцията „Звездите на бъдещето“. Дали някоя от вас е госпожица Дарси?

— Аз съм. — Усмихната Дарси подаде ръката си.

Госпожа Стайн стисна ръката ѝ бързо, сякаш се страхуваше да не се зарази с някоя болест. Лицето ѝ беше бледо, а устата ѝ бе опъната напрегнато.

— Удоволствие е да се запозная с вас, госпожице Дарси.

Дарси остави грешката непоправена. По телефона бе оставила само първото си име от страх, че пълното ѝ име може да предизвика някои спомени.

— Това е моята асистентка, Маргарет О'Брайън.

Госпожа Стайн кимна кратко на Маги, после стисна ръцете си заедно.

— Във фоайето е пълно с кандидати. Помислих, че не трябва да ги виждате преди прослушването. Така, ще ме последват ли? — Тя махна отсечено към една необозначена кафява врата.

Дарси и Маги придружиха госпожа Стайн. Докато минаваха покрай стъклената врата на агенцията, Дарси забеляза, че лобито наистина е пълно. Чудесно! Нямахше да има проблем с намирането на подходящи смъртни мъже за шоуто.

Госпожа Стайн отвори необозначената врата и махна с ръка, за да влязат.

— Този коридор ще ни отведе до конферентната зала.

Дарси и Маги тръгнаха по обикновения бял коридор. Госпожа Стайн забърза, за да ги настигне и се мушна покрай тях.

— Оттук. — Тя зави надясно в по-голям коридор, после спря пред двойни врати. Стисна ръцете си силно, докато кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — Това е конферентната зала. Надявам се, че ще бъде достатъчна.

— Сигурна съм, че ще бъде. — Дарси се усмихна. — Благодарим ви, че ни позволите да използваме вашите помещения.

— Вие сте добре дошли. — Госпожа Стайн отвори вратите. — Ще ви дам няколко минути, за да се настаните.

— Благодаря ви.

Дарси влезе в стаята с Маги, а след това чу как вратите се затварят зад нея. Това бе типична конферентна зала — дълга маса с тапицирани в кожа столове. Едната стена беше с три големи сводести прозореца, които гледаха към Четиридесет и четвърта улица. На останалите стени бяха окачени лъскави снимки, подписани от успешните клиенти на госпожа Стайн.

Маги погледна назад към затворените врати.

— Тя изглеждаше ужасно нервна.

— Да. — Дарси остави кожената си папка на масата. Тя също бе малко нервна. — Благодаря, че ми помагаш, Маги.

— Не искам да пропусна цялото забавление.

Маги бе отказала да участва в риалити шоуто, защото все още имаше надежди за получаване на роля в сапунен сериал. Бе повикана за друго прослушване след две седмици. Междувременно се бе съгласила да помага на Дарси, като нейна асистентка.

— Надявам се, че не си на прослушване при Слай. — Дарси си спомни какви услуги предлагаше Тифани, за да се яви на прослушването.

— Не, извадих късмет и ще се срещна с асистент-режисьора от „Когато вампир се превърне“. Тя мисли, че ще съм много подходяща за шоуто, а това означава, че ще бъда с дон Орландо. — Маги се загледа през прозореца със замечтан поглед. — Ние сме орисани да бъдем заедно. Знаем го.

Дарси подскочи, когато мобилният телефон в папката ѝ започна да звъни. Това бе нов телефон, подарък от Грегори, така че да може да му се обажда, ако има нужда от него.

Маги се приближи.

— Чудя се кой ли се обажда?

— Не знам. Едва ли някой знае този номер. — Дарси бръкна в папката си и намери телефона. — Ало?

— Дарси! — Силният глас на Ванда звучеше неистов. — Идвам. Безопасно ли е?

— Искаш да кажеш да се телепортираш? Достатъчно безопасно е, но моментът не е подходящ. — Дарси чуваше неясни гласове на фона. — Ванда? Какво става?

— Нещо не е наред ли? — попита Маги.

— Не знам. — Дарси затвори телефонът, когато Ванда се материализира в стаята. — Какво правиш тук?

Ванда се огледа.

— Чудесно. Не сте започнали още.

— Не трябва да си тук — настоя Дарси. — Ти си единствената, която ще участва в риалити шоуто и не би трябвало да виждаш мъжете преди това.

— Не се притеснявай. Ще се държа прилично. — Ванда оправи черния камшик, който носеше около кръста си като колан. — Освен това, трябваше да се измъкна от онзи апартамент. Там е зона на военни действия.

— Какво е станало? — попита Маги.

— Всички мърморят на Кора Лий, защото глупавите ѝ поли с обръч заемат цялото пространство в килера. Тогава Кора Лий каза: — Ванда продължи с престорен южняшки акцент. — Заявявам, че женската фигура изглежда по-изкусителната в корсети и поли с обръч

от Викторианската епоха, отколкото във всеки друг стил в цялата история на света.

Дарси направи гримаса.

— Ако обичаш да те измъчват.

— Точно така. — Ванда прокара ръка през късата си заострена, лилава коса. — После Мария Консуела каза, че средновековните рокли са много по-привлекателни и полите с обръч на Кора Лий могат да отидат направо в Ел Диабло.

— Света Дево и Йосиф — прекръсти се Маги.

Ванда се ухили.

— След това лейди Памела Смайт-Уортинг изкара на показ високомерното си изражение и обяви, че най-елегантните рокли, създавани някога, са тези, носени в Регентска Англия. И в този момент Кора Лий каза, че роклите с висока талия на лейди Памела я правят да изглежда широка като стена на плевня.

Дарси трепна.

— И тогава ли започна скандалът?

— Не точно. Лейди Памела изкрещя, беше толкова ужасно разстроена, че яхна метлата или нещо подобно. След това, отиде до гардероба, грабна една от полите с обръч на Кора Лий и я натъпка в камината.

— О, боже! — Маги притисна ръка към сърцето си. — И тогава ли започна скандалът?

— Не точно. Полата се запали, но нали е пола с обръч, изскочи от камината и се приземи върху кадифената пелерина на принцеса Джоана.

Дарси ахна.

— Не и червената, общита с хермелин? Струва цяло състояние.

— Точно тази. — Ванда вдигна ръце драматично. — И това е моментът, в който адът се отприщи.

Маги въздъхна.

— Това беше любимата пелерина на принцеса Джоана.

— Знам — съгласи се Ванда. — И най-тъжното нещо бе, че в същото време тя я носеше.

— Какво? — изписка Дарси. — Тя добре ли е?

— Малко е препечена. Но ще се оправи след един хубав дневен сън.

Дарси се отпусна в един стол.

— Това е ужасно! Тези жени ще се избият една друга.

— Знам. Никога не сте виждали принцесата толкова под пара. — Ванда изсумтя. — Или по-скоро пушеща.

Вратата на конферентната зала се отвори и госпожа Стайн надникна вътре.

— Готови ли сте? — Ченето ѝ увисна, когато видя Ванда. Тя огледа стаята, после погледна зад себе си в празния коридор. — Как... как... мислех, че сте само двете.

Дарси се изправи и се усмихна, сякаш не се е случило нищо странно.

— Това е Ванда Барковски. Тя е... втората ми асистентка.

Очите на госпожа Стайн се разшириха, когато видя лилавата коса и черният плътно прилепнал спортен костюм на Ванда.

— Добре. Ние, тъъ, ние сме готови да започнем. Секретарката ми Мишел ще води всеки кандидат при вас.

— Благодаря ви, госпожо Стайн. — Дарси заобиколи масата така, че да бъде обърната към вратата.

Госпожа Стайн излезе от стаята, като затвори вратата.

Дарси седна в центъра на масата, след това извади бележник и писалка от папката си. Ванда седна от дясната ѝ страна.

— Значи търсим най-красивия мъж? Това е лесно. Трябва да е висок, тъмен и загадъчен.

— Искаш да кажеш като дон Орландо. — Маги седна от лявата страна на Дарси. — Той би бил моят избор за най-сексапилен мъж на планетата.

Ванда подпря лакът на масата.

— Какво ще кажеш ти, Дарси? Какво смяташ за секси?

— Ами нека да помисля. — Тя си припомни слънчевите безгрижни дни по плажовете на Южна Калифорния. Кой мъже караха сърцето ѝ да бие като пляска на вълните? — Той трябва да е интелигентен, мил, честен и да има духовито чувство за хумор.

— Скука. — Ванда се прозина. — Кажи ни как изглежда.

Дарси присви очи, представяйки си перфектния мъж.

— Той ще бъде висок, с широки рамене и златна кожа, потъмняла от слънцето. Косата му ще бъде руса, не, светлокестенява, но с руси кичури, изсветлели от слънцето. Ще има сини очи, които

искрят като езеро, когато слънцето залязва, а усмивката му ще бъде бляскава...

— Нека позная — промърмори Ванда. — Като слънцето?

Дарси се усмихна смутено.

— Е, ти попита. Това е моята представа за перфектния мъж.

Маги поклати глава.

— Скъпа, това не е мъж. Това е Аполон, богът на слънцето.

Ванда се изсмя.

Аполон, богът на слънцето? Дарси простена. Може би перфектният мъж беше един мит, една фалшива надежда, която никога нямаше да види светлината на деня.

Чу се почукване на вратата. Една млада жена надникна.

— Здравейте, аз съм Мишел. — С хубав костюм и кестенява коса, вдигната в кок, беше очевидно, че секретарката подражава на шефката си. — Първият ви кандидат е готов. Боби Стрейзънд.

Дарси вдигна писалката си, за да си води бележки и замръзна на място. В стаята влезе висока жена с широки рамене. Червената ѝ пайетена вечерна рокля блестеше ослепително. Тя метна червената си боа от пера през рамо и застана в драматична поза.

Какво? Ченето на Дарси увисна. Не знаеше ли госпожа Стайн, че прослушването бе като за армията — търсеха няколко добри мъже?

— Съжалявам, но ние търсим мъж...

— Той е мъж — прошепна Ванда.

Дарси примигна и погледна по-внимателно. *О, боже.*

Боби се отправи към тях, бедрата му се люлееха в тясната червена рокля.

— Аз съм мъж, скъпа — каза той с дълбок, дрезгав глас. — Бихте ли искали да чуете как пея? Моето изпълнение на „Спомени“^[2] гарантирано ще ви разплаче. — Той постави надписана снимка на масата и я потупа леко. Червеният му лак за нокти напълно съответстваше с роклята му.

Дарси се загледа в нея — или него — за момент. Как можеше да се случва това? Беше обяснила, че търсят най-сексапилния мъж на планетата.

— Аз... аз се страхувам, че не сте подходящ за ролята, която имаме предвид.

Лицето на Боби посърна. Той подсмръкна и извади една дантелена кърпичка от деколтето на вечерната си рокля.

— Винаги е едно и също. Хората никога не ме разбират.

Дарси изпъшка вътрешно. Страхотно, сега щеше да се разплаче.

— Само искам шанс да се докажа. Твърде много ли искам? — Боби попи очите си. — Защо не съм подходящ за водеща мъжка роля?

— Може да помогне, ако се обличаш като мъж — промърмори Ванда.

— Но аз съм мъж. Изцяло мъж — настояваше Боби, а след това се наведе към Дарси. — Да не би да ми се е разтекла спиралата?

— Не, изглеждаш... чудесно.

— Благодаря ви. — Боби се усмихна тъжно, червените му устни трепереха. — Не се притеснявайте за мен. — Той вдигна ръка, сякаш да предотврати съчувствието им. — Някак си, ще оцелея. Ще продължа борбата. В края на краищата, аз съм артист. И никога не трябва да жертвам личния си стил.

— Не, разбира се, господин Стрейзънд. Ако имам нужда от някой, с вашия... стил, бъдете сигурен, че ще ви се обадя.

Боби вдигна кърпичката високо във въздуха, а след това свали ръката си, притискайки я към гърдите си.

— Благодаря ви — завърши той и излезе през вратата.

Дарси поклати глава.

— Дано нещата станат по-добре.

Мишел отвори вратата.

— Чъки... — Тя погледна в листа и се намръщи. — Бадабинг.

В стаята влезе слаб мъж. Копринената му риза бе наполовина разкопчана и разкриваше къдравите косми на гърдите му и три златни синджира. Той подметна снимка на масата.

— Уау! — Мъжът ги изгледа, а в усмивката му проблесна един златен зъб. — Никога не съм виждал толкова много горещи мадами под един покрив. — Отстъпи назад и застана в небрежна поза, с бедро, издадено настрани.

Дарси потисна потръпването си.

— Господин... Бадабинг. Имате ли опит?

Той се засмя и засука тънкия си мустак. На кутрето му блестеше диамантен пръстен.

— Да, по дяволите. Аз имам всякакъв опит. Какво имате предвид, дами? — намигна той.

Ванда се наведе към Дарси и прошепна:

— Мога ли да го убия?

— Значи — Чъки затъкна палци под колана си, — ако спечеля, ще ми викат най-сексапилния мъж на планетата?

— Първо трябва да бъдете избран за шоуто. — Дарси взе снимката му и я плъзна под бележника си.

— Ей, ако искате сексапил, попаднали сте на правилното място. — Чъки завъртя тесните си бедра. — Не ме наричат Бадабинг без причина.

— Моля те, остави ме да го убия — изсъска Ванда.

Дарси се изкушаваше да даде благословията си.

— Съжалявам, господин Бадабинг, но няма да имаме нужда от вашите услуги.

Чъки изсумтя.

— Не знаете какво изпускате.

Ванда се усмихна.

— Нито пък ти.

С презрителна усмивка, Чъки закрачи към вратата.

Окото на Дарси трепна. Тя разтри слепоочието си, опитвайки се да облекчи засилващото се чувство на обреченост.

Мишел отвори вратата.

— Това е Уолтър.

Уолтър влезе в стаята. Той бе мъж на средна възраст, с оплешивяваща коса и заоблен корем.

— Как сте? — Мъжът се усмихна, докато оставяше снимката си на масата.

Никога не би минал за сексапилен, но поне притежаваше добри маниери. Дарси се усмихна.

— Имате ли опит в актьорството?

— Разбира се, че имам. През последните три години съм участвал в реклами на „Пилешките крилца на Капитан Джак“. — Усмивката на Уолтър стана колеблива, когато те не реагираха. — Сещате се, „Пилето на Капитан Джак“? Те правят най-добрите пържени крилца в града.

— Страхувам се, че не ядем пилешко — каза Маги.

— О, вегетарианци, а? Е, аз пея и танцувам този танц. Ето, ще ви покажа. — Уолтър пристъпваше напред-назад из стаята, размахвайки ръце. След това започна да пее: — „Аз съм печен с билки и подправки и пристигам с вкусен ориз. Никога не се пържа, така че няма да умрете. И ще се влюбите в новите ми ниски цени!“

Ченето на Дарси увисна. Двете ѝ приятелки запазиха мълчание.

Усмивката на Уолтър бе горда.

— Много яко, нали? Разбира се, изглежда още по-добре, когато нося костюм на пиле. Прибран е в колата ми, ако искате да го видите.

Те продължиха да го зяпат.

— Останахте без думи, а? Случва ми се постоянно.

Окото на Дарси отново трепна.

— Страхувам се, че прослушването не е музикално риалити шоу. Но ако някога направим такова, ще си спомня за вас.

— О, добре. — Раменете на Уолтър се отпуснаха. — Благодаря ви, все пак. — Той тръгна към вратата, изглеждайки напълно смачкан.

Дарси се наведе напред и тресна челото си върху масата.

— Това е безнадеждно.

— Не се притеснявай — потупа я Маги по гърба. — Има още цяла група, която трябва да видим.

Един час и двадесет кандидати по-късно, пилешкият танц на Уолтър започваше да изглежда наистина добре.

Тогава Мишел отвори вратата и изпусна дълга, замечтана въздишка.

— Гарт Манли. — Тя притисна ръка към гърдите си, докато той влизаше в стаята.

Маги и Ванда също въздъхнаха. Те потънаха в местата си. Дарси им хвърли притеснен поглед. Може би бяха пили кръв с изтекъл срок на годност. Но не, не изглеждаше да страдат от лошо храносмилане. Те се взираха блажено в новия кандидат.

Мъжът бе наред, предположи тя. Определено бе най-красивият, който бяха виждали досега, макар че това не означаваше много. Вълнистата му тъмна коса бе сресана назад, откривайки мургавото му лице.

— Господин Манли, имате ли опит в актьорството?

— Да. — Той остави надписаната си снимка на масата, а след това зае разкрячен поза. Когато скръсти ръце над широките си гърди,

бицепсите му се издуха.

Маги и Ванда въздъхнаха отново. Мишел остана на прага, потривайки бузата си срещу рамката на вратата.

— Какъв опит? — попита Дарси.

— Най-вече в театъра. — Той повдигна едната си тъмна вежда.
— Искате ли да ме видите как играя?

— О, да — каза Маги.

Той наведе глава, очевидно влизайки в роля.

Ванда прошепна:

— Избери го. Великолепен е.

Дарси я сръчка, за да млъкне.

Гарт Манли вдигна брадичката си и се загледа над главите им.
След миг вдигна дясната си ръка.

— Да бъдеш или да не бъдеш...

— Може ли да се завъртиш, моля? — попита Маги.

Той изглеждаше изненадан, след това се обърна с гръб към тях и започна отново. Вдигна дясната си ръка.

— Да бъдеш или да не бъдеш...

Ванда и Маги се наведоха напред, очите им бяха приковани към стоманения му задник. Дарси едва успяваше да изслуша изпълнението му от тежкото им дишане.

— Кое е по-благородно...

— Може ли да си свалиш ризата? — попита Ванда.

Той се завъртя, за да ги погледне.

— Моля?

Дарси потисна един стон. Трябваше да настоява сама да провежда интервюта.

— Ще има джакузи — обясни тя. — Трябва да знаем, дали ще изглеждате добре в бански костюм.

— О, разбира се. — Той свали черното си кожено яке и го метна на гърба на стола. Докато разкопчаваше ризата си, ги погледна изпод гъстите си мигли и бавно се усмихна. — Ще получа ли някаква музика, докато се събличам?

Маги се изкикоти. Дарси почти се изкикоти. Ванда прокара дългия си лилав нокът по долната си устна.

— Кажете ми, Гарт, имаш ли опит в стриптийза?

Той я дари с горещ поглед.

— Предпочитам да не го правя сам.

Ванда спусна ръката си към ципа на деколтето на плътно прилепналия си костюм.

— О, аз определено съм в настроение за... дует.

Дарси отмести поглед встрани. Господи, Ванда разкопчаваше костюма си.

— Добре, това е достатъчно. Господин Манли, бихте ли изчакали във фойето? Може да се наложи да ви видим отново.

— Разбира се. — Със знаеща усмивка, той събра разхвърляните си дрехи и излезе. Мишел се препъна след него.

Маги се обърна към Дарси.

— Защо го отпрати? Мисля, че е перфектен за шоуто.

— Вярвам, че е такъв — призна Дарси, — но трябваше да го измъкна оттук, преди Ванда да се съблече гола.

Ванда изсумтя и закопча костюма си.

— Не си забавна.

— Той ще бъде страхотен, но е само един — напомни им Дарси. — Имаме нужда от най-малко още четирима смъртни и трябва да ги намерим тази вечер.

— Добре. — Ванда прокара ръка през лилавата си коса. — Нека се залавяме отново за работа.

След още три часа, Маги се упражняваше да изписва *2-жа дон Орландо де Корасон* върху лист хартия, а Ванда се забавляваше като въртеше стола си в кръг.

Дарси масажираше слепоочията си, където напрежението растеше. Мили боже, бе забравила колко е трудно да се намери свестен мъж. Нищо чудно, че бе останала необвързана.

— Може ли да си ходим вкъщи? — попита Маги. — Никога не съм виждала такава ужасна проява на мъжественост.

— Знам — съгласи се Дарси. — Но ни трябва още един.

Мишел отвори вратата. Тя обяви с усмивка:

Това е последният ни кандидат. Адам Картрайт.

Той влезе в стаята. Устата на Дарси се отвори. Висок, с дълги крака и широки рамене, той се движеше с неосъзната грация, сякаш бе пълен с енергия. Гъстата му коса бе изпъстрена със златни кичури. Бронзовата му кожа блестеше с естествена жизненост.

Той продължи напред, оглеждайки стаята, но изведнъж спря внезапно и погледът му се прикова в Дарси.

Сините му очи се разшириха. Дарси остана без дъх, неспособна да отмести поглед.

Мъжът пристъпи към нея. Прочисти гърлото си и тя можеше да се закълне, че звукът отекна в собствените ѝ гърди.

— Госпожица Дарси?

Този дълбок, секси глас от него ли дойде? Тя се насили да отговори, но думите отказваха да излязат. Облиза устните си, мислейки, че това може да помогне, но тогава синият му поглед се сведе към устата ѝ и тя забрави какво трябваше да каже.

— Дарси? — прошепна Маги.

Очите му отново се фокусираха върху нейните. Внезапно у нея се надигна гореща вълна. Топла като слънцето, греещо над главата ѝ. Топла като пясък между пръстите на краката ѝ. Боже, тя не бе усещала тази топлина от онази ужасна нощ преди четири години. Затвори очи и се наслади на кадифената горещина, която потече през вените ѝ. Сякаш отново бе на брега на морето с шума, кънтящ в ушите ѝ и соленият въздух, гъделичкащ носа ѝ. Почти усещаше волейболната топка в ръцете си, можеше да види мрежата пред себе си или да чуе как сестра ѝ се смее до нея.

— Дарси. — Ванда я сръга с лакът.

Тя рязко отвори очи. Той все още бе там, все още се взираше в нея. Бавно ѝ се усмихна. Боже мой, трапчинки. Мозъкът ѝ се превърна в каша.

— Добре ли си, Дарси? — прошепна Маги.

Тя си пое дълбоко дъх и съумя да прошепне:

— Аполон.

---

[1] Турниюрът представлява малка възглавничка, която жените са носели отзад под роклите си, за да им придава по елегантен вид. — Б.пр. ↑

[2] „Memories“ — песен на Барбара Стрейзънд. — Б.р. ↑

ГЛАВА 4

Тя беше смъртна. Слава богу! Остин бавно осъзна, че стои там с глупава усмивка на лицето. Но защо не? Бе намерил мистериозната жена и тя бе смъртна. Трябваше да е. Бе влязъл в ума ѝ толкова лесно и веднъж щом бе там, мислите ѝ избухнаха като лъчи от слънчева светлина. Мислеше си за топъл пясък, плажен волейбол и смеха на сестра си. Никой вампир не би имал подобни мисли.

А другите две жени? Ниската с тъмната коса определено беше вампир. Той я разпозна от паркинга пред ДВК. И можеше да се обзаложи, че тази с лилавата коса също е нежива. Тя имаше крещящ външен вид и гладен блясък в очите. Погледът му едва докосна другите две жени, преди да се върне на прекрасната жена в синьо. Запази силата си внимателно фокусирана върху нея, така че другите жени да не го разкрият.

Тя най-накрая проговори, гласът ѝ бе тих шепот.

— Аполон.

— Ъх? — Той наклони глава, опитвайки се да дешифрира какво има предвид. Картините в главата ѝ все още бяха фокусирани върху плажа. Тя мечтаеше топлината на слънцето да гали кожата ѝ. Лицето ѝ бе зачервено, гърдите ѝ се надигаха с всеки поет дъх. Разтърсен, той осъзна, че тя щеше да изглежда по същия начин, ако правеше любов с нея. Прилив на кръв се спусна към слабините му и за секунда си представи как я дърпа върху масата и я целува докато устните ѝ станат подути и червени. И тогава той... какво? Не можеше да направи нищо с една или може би две вампирки в стаята.

Защо бе тук с тези две неживи жени? Беше ли пленничка? Дали я изнудваха или заплашваха член на семейството ѝ, за да я принудят да сътрудничи? Двете продължаваха да шепнат и да се побутват. Дали бе под техен контрол? Но госпожа Стайн му бе казала, че госпожица Дарси е шефът.

Нуждаеше се от повече информация. Трябваше да спечели доверието ѝ. И взирайки се в нея с голяма издупина в панталоните си,

не бе начинът да го направи. Той постави снимката на масата пред нея. Сиво-сините ѝ очи се сведоха надолу, а после се върнаха на лицето му.

— Може ли? — Той издърпа един черен кожен стол от масата и седна, пред нея.

Мислите ѝ се плъзнаха в главата му. *Той не иска да стои там и да ни гледа отгоре, както другите мъже. Не, той седна на нивото на очите ми. Колко мило и внимателно от негова страна.*

Мило и внимателно. По дяволите, той просто криеше ерекцията си.

— Как сте, дами? Аз съм... Адам Олаф Картрайт.

Тази с лилавата коса сбърчи носа си.

— Олаф?

— Да. — Остин знаеше, че най-успешните лъжи са тези, които включват възможно най-много истина. — Кръстен съм на дядо ми, татко Олаф. Най-добрият рибар в Минесота. Моите любими спомени са как ходя на риболов с него. — Остин хвана някои мисли, идващи от красивата госпожица Дарси. *Той обича семейството си. На открито. И простите удоволствия в живота.*

Ниската се прозя.

— Обичаш ли да убиваш риба?

— Наслаждавам се на самия риболов, на очакването от това какво може да се случи. Ако не се нуждаех от рибата за ядене, я пусках обратно във водата. — Чу още мисли, идващи от госпожица Дарси. *Той е търпелив и състрадателен. И толкова красив.* Мили боже, тя наистина го харесваше.

Жената с лилавата коса се наведе към нея и прошепна:

— Той е скучен.

Остин знаеше, че не е скучен за госпожица Дарси. Също така разбра, че другите жени я наричат просто Дарси.

— Мога ли да попитам как се казвате?

— Предполагам — отвърна ниската. — Аз съм Маргарет Мери О'Брайън, асистент-режисьор. Всички ме наричат Маги.

— Ванда Барковски. — Жената с лилавата коса вдигна ръка, показвайки дългите си лилави нокти.

Той отмести погледа си към жената в синьо.

— А вашето?

Тя въртеше писалката между пръстите си.

— Дарси.

— Това първото ви име ли е или фамилията?

— Фамилията — прошепна тя, докато другите две казаха „Първото“. Окото ѝ трепна, а ръцете ѝ стиснаха химикалката още по-силно.

— Кое от двете? — попита той меко. Бедното момиче бе изнервено. Защо? Дали беше, защото е принудена да прави компания на вампири?

Тя пое дълбоко дъх и внимателно остави химикалката на масата.

— Имате ли опит в актьорството?

Той се закани да изрецитира списъка с лъжите, които си беше подготвил, но промени решението си.

— Не, нямам никакъв опит.

Той е честен мъж. И интелигентен. Мислите ѝ проникнаха в главата му, последвани от прилив на вина от собствената му съвест. Честен? Той дори не ѝ бе казал истинското си име. И колко интелигентен би могъл да бъде, щом идваше на прослушване за риалити шоу? Освен това, тези жени нито изглеждаха, нито се държаха като жестоки убийци. Той беше разпитал другите кандидати, след като бяха излезли от конферентната зала и никой не бе наранен по някакъв начин. Може би беше вярно това, което бе казала Шана? Че всъщност съществуват два вида вампири — безобидни и насилници?

Не, не бе готов да го приеме все още. Дори и така да беше, това изглеждаше като загуба на време. Ема имаше право. Способностите му щяха да бъдат по-полезни в Сентрал парк, в лова на вампири, които нападаха хора и се хранеха от тях. И когато успееше да хване едно от тези създания, можеше да го разпита за Шана.

— Страхувам се, че прослушването ми беше грешка. Съжалявам, че загубих времето ви.

Той хвърли един последен поглед на госпожица Дарси, докато ставаше. Бедната красива сладурана. Която и да бе тя, нямаше да се откаже от нея. Може би бе в опасност и се нуждаеше от помощта му. Щеше да започне да я разследва веднага. Той тръгна към вратата.

— Почакайте!

Остин се обърна. Тя се изправи.

— Вие... вие всъщност не се нуждаете от опит. Не се нуждаете дори от талант. Това е риалити шоу.

Той не можа да се сдържи и се усмихна. А когато тя се усмихна срамежливо, знаеше, че е изгубен. И какво, ако това бе загуба на време? Шон му беше наредил да участва в шоуто.

Тя му хвърли умолителен поглед.

— Бих искала да участвате в шоуто.

Бих искал да те целувам, до безпаметност.

— Мога да го направя.

Тя въздъхна облекчено и се усмихна.

— Добре.

О, ще бъде добре. Погледът му се плъзна надолу до ханша ѝ, а след това се върна обратно на лицето си.

— По-скоро прекрасно.

Очите ѝ се разшириха.

— Аз... ще поддържаме връзка.

— Сигурен съм, че ще е така. — Остин издиша, докато излизаше от стаята. Наистина възнамеряваше да има връзка с нея.

И то много скоро.

Дарси пое дълбоко дъх и се опита да успокои препускащото си сърце. Адам Олаф Картрайт — само мисълта за него караше сърцето ѝ да тупти абсурдно бързо. Тя се протегна към снимката му с треперещи пръсти. Мили боже, можеше да види трапчинките му на снимката. И красивия тюркоазносин цвят на очите му.

— Добре ли си? — попита Маги. — Едва говориш.

— Ами... нещо подразни гърлото ми.

— Наистина ли? — Ванда я изгледа весело. — Бих могла да се закълна, че дразненето е малко по на юг.

Маги изпухтя.

— Света Дево! Няма нужда да си груба.

— Няма нужда и да отрича. — Ванда се изправи и протегна. — Признай си, Дарси, падаш си по този мъж.

Дарси поклати глава.

— Просто съм уморена. Интервюираме утайката на мъжкото население в продължение на четири часа.

— За утайката си права — Маги се прозя отново. — Но ти се изчерви.

Дарси започна да си вее със снимката му.

— Тук е горещо.

— На мен не ми е горещо. — Ванда погледна към Маги. — А на теб?

— Не. Всъщност си мислех, че е малко хладно.

— Достатъчно, вие двете. — Дарси подреди всички снимки на масата. — Трябва да изберем петимата най-добри мъже.

— Номер едно трябва да е Гарт Манли. — Маги намери неговата снимка и я подаде на Дарси.

— Съгласна съм. А номер две трябва да е... — Ванда се протегна за снимка. — Ето го — Аполон, богът на слънцето.

Маги се изкиска.

— Името му е Адам. — Дарси грабна снимката от Ванда. Адам, като първия мъж. В главата ѝ изникна картина — Адам Олаф Картрайт, лудуващ в Райската градина, носещ единствено препаска. Не, нека бъде смокинов лист. Много голям смокинов лист. Такъв, който ще отлети при най-лекия бриз.

По дяволите! Толкова ли абсурдно повърхностна беше, че да бъде зашеметена от великолепно тяло, красиво лице с трапчинки и чифт пленителни сини очи? Тя погледна към снимката му. Е, явно, да.

С тих стон, тя призна, че това бе нещо повече от моментна похот. Адам Олаф Картрайт притежаваше повече от страхотна външност. Тя бе усетила неговата интелигентност, доброта, честност и сила.

— Изчерви се отново — предупреди я Маги внимателно.

Дарси седна с въздишка.

— Това е невъзможна ситуация. Знаете го.

— Може би не е. — Ванда се облегна назад в стола си. — Чувала съм истории за дами, които държат смъртен мъж като сексиграчка.

Дарси трепна.

— Никога не бих могла да направя такова нещо.

— И този вид връзки не траят дълго — добави Маги.

— Съжалявам, Дарси. Ще спрем да те дразним за това.

— Добре. — Тя остави снимките на Гарт и Адам настрана, а след това започна да рови из останалите. — Какво мислите за Джордж Мартинес и Никълъс Поулс? — Тя извади снимките им.

— Стават. — Маги избра още един. — И този също беше добър. Сет Хауърд.

— Чудесно. Значи сме готови. — Дарси започна да рови в папката си за мобилния телефон. — Ще се обадя на Грегори, за да дойде да ни вземе. — Тя го завари в колата му и той прецени, че ще пристигне след петнадесетина минути.

Ванда стана.

— По-добре да се телепортирам вкъщи. Гладна съм, а Гарт Манли изглежда доста вкусен.

— Тръгвай. — Дарси бързо ѝ връчи телефона. — О, и се опитай да убедиш останалите дами, да участват в шоуто с теб.

— Ще се опитам. — Ванда сви рамене. — Но ако са се карали през цялото време, няма да са в настроение да ме изслушат.

— Още нещо — продължи Дарси. — Закълни се, че няма да им кажеш, какво сме правили тази вечер. Трябва да е изненада, че ще има смъртни в шоуто.

Ванда сбърчи нос.

— Каква изненада би било това? Можем да ги подушим от една пресечка разстояние.

— Погрижила съм се. — Дарси събра снимките на всички отхвърлени кандидати в спретнатата купчинка. — Когато работех в Роматех се случи двама вампири да изгубят контрол. Те ухапаха някои от смъртните служители.

— О, спомням си — каза Маги. — Роман беше бесен.

Дарси кимна.

— Напълно провалиха мисията му да направи света сигурен и за смъртни, и за вампири. И фактът, че това се случи на собственото му работно място, бе много смущаващ.

— И какво направи той? — попита Ванда.

— Първо, предложи безплатна синтетична кръв на всички служители вампири. Това вършеше работа за известно време, но после нападенията започнаха отново. Роман се страхуваше, че смъртните ще го съдят и това ще да доведе до привличане на вниманието към света на вампирите. Затова създаде пластмасова гривна за глезен, покрита с някакъв химикал, който напълно прикрива миризмата на смъртните. Работи като отблъсква вампирите. Когато не усещат миризмата на смъртните, не се изкушават да ги нападнат.

— Ще използваш гривните за глезен в шоуто? — попита Маги.

— Да. Смъртните ще бъдат в безопасност. И ще бъде невъзможно да ги разкрият.

Ванда наклони глава, докато размишляваше.

— Въпреки всичко вампирите могат да разберат кой е смъртен като проникнат в умовете им.

— В шоуто няма да бъде позволено четенето на мисли или контролът над ума — обясни Дарси. — Това ще бъде включено в договорите за вампирите. — В противен случай, никога няма да успеем да проведем справедлив конкурс.

— Има логика. — Ванда набра домашния номер на Грегори. — Трябва да тръгвам. Миризмата от тези мъже, надолу по коридора ме настървява. — Тя направи пауза и после каза в телефона: — Лейди Памела, ще задържиш ли? Ще продължиш ли да говориш?

Дарси задържа телефона, докато Ванда изчезна напълно, а след това го прибра в папката си.

На вратата се почука и госпожа Стайн надникна. Тя огледа стаята.

— Къде... — Тя погледна назад към празния коридор. — Мислех, че сте три.

— Да. — Дарси се усмихна и бързо смени темата. — Взехме своето решение. Това са петимата мъже, които искаме. — Тя подаде петте надписани снимки.

— Добре. — Госпожа Стайн пристъпи леко напред, за да вземе снимките.

— Тук имам някои инструкции и договорите, които трябва да подпишат. — Дарси извади документите от папката си.

Госпожа Стайн ги взе.

— Ще ги дам на бедните... ъъ, късметлиите.

— Благодаря ви. Те ще трябва да върнат подписаните договори в рамките на пет дни, за да можем да се придържаме към графика. Ако нямате нищо против, ще бъде по-лесно за нас, ако ги върнат тук. Маги ще дойде вечерта на петия ден, за да ги вземе.

— Много добре. — Госпожа Стайн излезе от стаята.

Дарси заобиколи масата.

— Имаме нужда от художник, който да нарисува портретите на всички претенденти. Смяташ ли, че можеш да ми намериш художник-вамфир?

— Предполагам. Ще погледна в Черните страници.

— Добре. Уведоми ме, ако намериш. Имам специални инструкции за него.

Очите на Маги се разшириха.

— Да не би това да е още някаква изненада?

Дарси се усмихна.

— Може би.

Тълпата в чакалнята се стопи до около двадесет нервни мъже. Остин реши, че тези, които си бяха тръгнали по-рано, моментално са били отхвърлени от госпожица Дарси и нейните... приятелки... Положението го дразнеше. Защо една интелигентна, красива жена като нея се мотаеше с вампири?

Той се отпрати към каната за кафе и кимна с глава към Гарет, за да се присъедини към него. Сипа малко кафе в стиропорена чаша, а след това започна да си играе с розовите и сините пакетчета захар, докато чакаше.

Гарет спря до него и си наля чаша кафе.

— Мисля, че съм вътре — прошепна Остин. — А ти?

— Така смятам. — Гарет хвърли поглед назад, когато покрай тях мина един нисък, закръглен мъж, който приличаше на планински трол. — За наш късмет, конкуренцията не е особено голяма.

— Мислиш ли? — Остин изскърца със зъби. Гарет не осъзнаваше ли, че госпожа Стайн манипулира прослушването, за да ги накара да изглеждат добре? — Какво ще кажеш за трите... жени?

— Те определено са... нали знаеш.

И трите?

— Не, онази в синия костюм е нормална. — По-скоро изумителна, но тя определено беше жива.

Гарет изсипа малко сметана на прах в кафето си.

— Не мога да се съглася.

Нервите на Остин се опънаха. Той сниши глас:

— Влязох в ума ѝ. Тя мислеше за слънце, плажове и за семейството си.

— Наистина ли? Аз не можах да вляза в ума на никоя от тях.

— Не си силен, колкото мен. Без да се обиждаш.

— Няма. Но дори и така да е, бих могъл да се закълна... — Гарет спря, когато планинският трол дойде за кафе.

Остин заговори по-високо.

— Не мисля, че се познаваме. Аз съм Адам Картрайт.

— Гарт Манли. — Гарет разтърси ръката му.

— Аз съм Фабио Фуничело — изгрухтя планинският трол, докато изсипваше пет пакетчета захар в кафето си.

— Приятно ми е да се запознаем. — Остин се отправи към празния ъгъл на стаята, следван от Гарет. — Та какво казваше?

Гарет се огледа, за да се увери, че никой не може да ги чуе.

— Когато бях в конферентната зала, можех да видя отражението си в прозорците с изглед към улицата.

— Е, и? — В корема на Остин се загнезди тежък възел.

Гарет сниши гласът си до шепот.

— Дамите нямаха отражение. Нито една от тях.

Хладна тръпка се спусна по гърба на Остин. Мамка му.

— Това не е категорично доказателство. Може да е въпрос на осветление, местоположение и куп други фактори.

Гарет сви рамене.

— Може и така да е, но се обзалагам, че и трите са... няма да се чувстват удобно без ковчег.

Коремът на Остин се сви на топка. Кафето остави горчив вкус в устата му и той постави чашата на съседната маса. Не можеше да е вярно.

— Не, чакай. Шон каза, че една дама се е обадила в тази агенция следобед. През деня. Това трябва да е била Дарси. — Тя трябваше да е жива.

— Моля за вашето внимание! — Гласът на госпожа Стайн звънна и стаята се умълча. — Петима мъже бяха избрани за риалити шоуто „Най-сексапилният мъж на планетата“. Ако сте сред избраните, моля, останете тук, за да ви дам вашите договори.

Докато тя мълчеше, атмосферата в стаята се изпълни с напрежение. Мъжете разхлабиха вратовръзките си. Юмруците бяха стиснати в очакване. Фабио се покатери на един стол, така че да може да вижда.

— Гарт Манли — обяви госпожа Стайн с доволна усмивка, отправена към Гарет. Усмивката ѝ избледня, докато продължаваше

надолу с останалата част от списъка. — Адам Картрайт, Никълъс Поулс, Джордж Мартинес и Сет Хауърд. Поздравления.

Докато стаята бръмчеше от викове на възбуда и стонове на поражение, Остин се наведе към Гарет и прошепна:

— Обади се на Шон и му кажи, че сме вътре.

Гарет кимна и извади мобилния си телефон. Фабио слезе от стола с гневно сумтене и се затътри към вратата. Още разочаровани мъже се изнизваха, докато останалите трима, които бяха избрани, се събраха около госпожа Стайн. Тя им даде документите, а след това закрачи към Остин и Гарет.

Гарет приключи разговора си и прибра телефона в джоба си.

— Предполагам, че поздравленията са в реда на нещата. — Госпожа Стайн ги изгледа тъжно. — Това са вашите договори.

— Благодаря ви. — Остин взе своя и погледна над него. — Госпожо Стайн, забелязахте ли нещо необичайно тази вечер?

Тя направи кисела физиономия.

— Цялата вечер бе абсурдна. Моите актьори са много талантиливи, но не всички са подходящи за конкурс, наречен „Най-сексапилният мъж на планетата“.

— Какво можете да ми кажете за госпожица Дарси? — попита Остин. — Това нейната фамилия ли е?

— Наистина не знам. — Госпожа Стайн пристъпи по-близо. — ДВК законна телевизия ли е? Никога не съм чувала за тях.

— Да, законна е. В бизнеса е от пет години.

— Хмм. — Госпожа Стайн се намръщи, докато даваше договора на Гарет. — Сториха ми се малко странни.

— Да — съгласи се Гарет. — Тази лилава коса дойде малко в повече.

Тя махна с ръка, отхвърляйки твърдението.

— Работя с творчески натури през цялото време. Свикнала съм с това. Не, беше начинът, по който се държаха, а...

— Какво? — притисна я Остин.

— Ами... — Госпожа Стайн се огледа, снишавайки гласа си. — Първоначално бяха само две. Но след това станаха три. И когато преди малко пак надникнах, отново бяха само две. Никога не съм виждала жената с лилавата коса да влиза или да излиза, а вие?

Остин и Гарет си размениха погледи. Очевидно бе, че жената с лилавата коса, Ванда Барковски, се беше телепортирала, което означаваше, че тя определено е вампир.

— Не се тревожете за това, госпожо Стайн. Сигурен съм, че има просто обяснение.

Тя изсумтя.

— Не съм глупава, господин... Картрайт.

Гарет докосна рамото ѝ.

— Опитайте се да не се разстройвате, госпожо. Държим всичко под контрол.

Тя му се усмихна.

— Благодаря на Бога, че Националната сигурност е в способни ръце като вашите.

Но не и в моите?

— Аз ще тръгвам. — Остин кимна на госпожа Стайн и Гарет. — Лека нощ.

Докато Остин чакаше асансьора, набра номера за информация на мобилния си телефон.

— Дигитален видео канал в Бруклин. — Той извади бележник от джоба на самото си и записа номера. — Благодаря ви.

Остин изчака, докато излезе от сградата и тръгна надолу по оживения тротоар, преди да направи следващото обаждане.

— ДВК — отвърна рецепционистка с носов глас. — Ако не сте дигитални, сте невидими.

Е, това имаше смисъл... ако си нежив.

— Закачлива фраза.

— Тъпо е, но трябва да го казвам, когато вдигам телефона. Така че, какво искате?

— Името ми е... Деймиън и трябва да предам съобщение, нека погледна... по дяволите, не мога да разчета почерка. Дарси нещо си. Тя е новият режисьор на някакво риалити шоу.

— О, имате предвид Дарси Нюхарт?

Бинго.

— Да, точно така. Тя там ли е?

— В момента не. — Рецепционистката замълча. — Утре вечер със сигурност ще бъде тук. Ще се явявате на прослушване?

— Да, мисля да го направя.

— Ами, прослушването ще бъде утре вечер и в петък вечерта, като ще започне в десет часа. Добре е да дойдете тук по-рано. Очакваме много кандидати.

— Ще го направя. Благодаря. — Остин прибра телефона си. Дарси Нюхарт. Бе постигнал напредък. Качи се в колата и се отправи към офиса. Ема беше там, над полицейските доклади, докато следеше ДВК на екрана на компютъра си.

Той отиде направо на бюрото си и започна да търси информация за Дарси Нюхарт. Появи се списък със заглавия от вестник. Той се взря в заглавията, зашеметен. „Изчезнала местна репортерка“, „Къде е Дарси?“, „Репортерка беше убита“.

Пръстите на Остин се вцепениха, когато кликна върху първия доклад. *Дата: 31 октомври 2001 година.* Преди четири години на Хелюин. По това време бе разпределен в Прага. *Място: вампирски клуб „Зъби на съдбата“ в Гринуич Вилидж.* Място, на което децата се преструваха на вампири. Някои от децата си спомняха, че са видели Дарси и оператора ѝ да излизат през задния изход. Никой не бе видял Дарси отново.

Това беше лошо. Остин кликна на следващия доклад. Три дни по-късно, Дарси все още липсвала. Операторът бил намерен, да се крие в парк „Батъри“ изпълнен със страх да не бъде открит. Бил настанен в психиатричната болница „Шейди Харбър“, бърборещ, че Дарси е била отвлечена от вампири.

Това беше наистина лошо. Хватката на Остин върху мишката се затегна, докато кликваше върху последния доклад. Снимката на Дарси се появи на екрана. Изглеждаше по същия начин, както сега, но за четири години може би бе нормално да няма голяма разлика. Вече били изминали две седмици от изчезването ѝ. Тялото ѝ никога не било открито, но в близост до клуба бил намерен окървавен нож, захвърлен до локва кръв. Властите решили, че най-вероятно е мъртва.

Мъртва? Но това означаваше, че сега е вампир.

ГЛАВА 5

Остин приключи с проучването на Дарси Нюхарт. Тя беше родена в Сан Диего, най-голямата от три дъщери. В момента на изчезването си е била на двадесет и осем години. Беше ли продължила да старее или бе останала на двадесет и осем години завинаги?

Той се зае да разследва двете ѝ придружителки. С името Ванда Барковски не постигна никакъв резултат, но беше открил свидетелство за раждане за Маргарет Мери О'Брайън от 1865 година. Родителите ѝ бяха емигрирали от Ирландия по времето на Големия картофен глад^[1]. Маги беше осмото от дванадесет деца, макар че само седем от тях бяха доживели до десетгодишна възраст. Бедното момиче бе имало труден живот. Надяваше се сега да е по-добър за нея.

Кръв господня, какво си мислеше той? Тя беше вампир. Синтетичната кръв бе налична само от осемнадесет години. Съществувала е дълго време, като е нападала хора. Не трябваше да чувства никакво състрадание към тези чудовища.

През щорите на прозореца нахлу слънчева светлина, хвърляйки набраздени сенки по бюрото му. Той се запъти към прозореца, за да погледне навън. Тротоарът беше оживен с ранобудни хора. Улиците се пълнеха с камиони и пикапи за доставки. А Дарси... дали гледаше изгрева или се беше прикрила, мъртва за света?

Той събра бележките си и снимките и тръгна с колата към телевизионната станция в Куинс, където Дарси бе работила. След като показа значката си, той слуша началника да говори за Дарси около час. Всички там я обичаха. Някои все още упорито вярваха, че тя е жива. Остин обеща да даде най-доброто от себе си, за да реши загадката на нейното изчезване и си тръгна с кутия пълна с копия на видеозаписи от старите информационни бюлетини на Дарси. Той прибра кутията в багажника и подкара към апартамента си в Гринуич Вилидж.

Настани се на дивана с бира и сандвич и започна да гледа старите репортажи на Дарси. Очакваше да са скучни, но тя го накара да се усмихва и смее с побърканите ситуации, в които попадеше. Той

гледаше опита ѝ за интервю с бременния хипопотам в зоологическата градина в Бронкс, когато най-накрая заспа.

И сънува Дарси.

Като се събуди, телевизорът го поздрави с прашене и снежинки. Изключи го заедно с видеото, отбелязвайки колко е часът. Шест и четиридесет следобед. По дяволите. Щеше да закъснее за всекидневните нощни срещи в седем часа. Обади се в офиса, но Шон го изненада, като му каза да си вземе няколко дни почивка.

— Вече подписа ли договора? — попита Шон.

— Не, сър. Ще се погрижа за това. — Остин затвори и зарови из документите си докато не намери договора от ДВК. Странен параграф се наби в очите му. Защо да не попита Дарси за това? Все пак знаеше къде ще бъде тя през нощта.

Прослушването за ДВК беше насрочено да започне в десет вечерта, така че Остин пристигна в девет. Той плъзна два заострени кола във вътрешния джоб на якето си. Това и сребърното разпятие под ризата му щяха да са достатъчни за защита.

Той се поколеба пред входа. Неоновите букви ДВК светеха над главата му. *Действай нормално*, предупреди се той. *Ти не знаеш, че вампирите съществуват. Ти си глупав невинен човечец.* Аха, чувстваше се като овца, влизаща в бърлогата на лъв.

Остин бутна вратата и влезе. Декорът във фоайето беше драматичен, направен в нюанси на черно и червено. Няколко мъже се излежаваха в червени кожени столове. Погледнаха го и се намръщиха, а той се отправи към рецепцията. Момичето бе облечено в тон със стаята — с черни дрехи и червен шал около врата. Дори косата ѝ беше боядисана черна с блестящи червени кичури. Тя оформяше лакираните си в червено нокти с пиличка.

— Добър вечер.

Без да го поглежда, жената посочи към папката с листа.

— Ако сте тук за прослушването, запишете се — започна тя с носов глас.

— Дойдох да се срещна с Дарси Нюхарт.

Тя погледна нагоре и се намръщи.

— Какво правите тук?

— Трябва да се видя с Дарси Нюхарт. По бизнес въпрос. — Той ѝ посочи кафявия плик в ръката си.

— Но вие сте... — Тя затвори уста, очевидно осъзнавайки, че не трябва да признава, че тя не е толкова жива, колкото беше той. — Тъъ, добре. Офисът ѝ е надолу по коридора. Петата врата отдясно, точно преди да стигнете до записващото студио.

— Благодаря. — Остин тръгна надолу по коридора, абсолютно сигурен, че всеки един вампир във фоайето го зяпаше в гръб. Почука на вратата. Никакъв отговор.

— Госпожице Нюхарт? — каза той, отваряйки вратата. Нямаше никой, макар че книгата по бюрото ѝ сочеха, че е била доскоро тук. Шмугна се вътре и затвори вратата. Стаята представляваше малък офис — без прозорци, с вехто бюро и остарял компютър. Двата стола, поставени пред бюрото изглеждаха сякаш са били пенсионирани от някой стар хотел.

Блуждаещият му поглед се спря на голяма картонена чаша върху бюрото ѝ. Тя беше с непрозрачен пластмасов капак, в чийто център имаше дупка, където бе пъхната сламка. Беше почти празна. И леденостудена. Това беше добре. Кой вампир ще иска кръвта си студена? Вдигна чашата до носа си и помириса. Шоколад? Имаше и друг аромат, макар да не беше сигурен какъв е, но шоколадът определено се усещаше. Той се ухили. Тя трябваше да е жива. Все пак, щеше да пробва, само за да е сигурен. Засили се да махне капака.

Вратата се отвори. Дарси Нюхарт влезе в стаята и след това спря рязко. Устата ѝ се отвори. Неговата също, а той дори нямаше извинение за изненадата си. Но беше забравил колко силно го привлича тя. Физическата му реакция беше незабавна, карайки сърцето му да препуска и слабините му да се подуят.

Косата ѝ беше пусната до раменете. Беше облечена в свободни панталони в цвят каки и синя тениска, която перфектно очертаваше гърдите ѝ. Блузката беше лишена от каквито и да е смислени изрази като „Горещо маце“, което в нейния случай щеше да е прекалено нелепо.

— Добър вечер. — Той се фокусира върху лицето ѝ, за да спре влюбените погледи, които отправяше към страхотното ѝ тяло.

— Здравейте. — Бузите ѝ порозовяха. Тя бавно затвори вратата. — Малко съм изненадана, господин Картрайт. — Погледът ѝ попадна върху чашата в ръката му и лицето ѝ пребледня.

— Съжалявам. — Той сложи капака обратно и остави чашата на бюрото ѝ. — Със сигурност ухае много добре. Шоколадов млечен шейк?

— Не точно. Аз... — Тя забърза напред, грабна чашата и я изхвърли в коша. — Аз съм... алергична към лактоза. Ще искате ли нещо за пиене, господин Картрайт? — Дарси посочи към вратата. — Мога да ви взема...

— Добре съм. Благодаря ви. — Той се усмихна, опитвайки се да я успокои. — След като ще работим заедно, защо не ме наричате Адам?

— Добре. — Тя се плъзна покрай него и заобиколи бюрото. — Какво мога да направя за теб... Адам?

— Става въпрос за договора. — Той отвори стиснатия плик и извади листата.

— Нямах ли агент, който да ти помогне с това?

— Честно казано и госпожа Стайн е объркана. — Поне Остин предполагаше, че ще бъде. Отгърна на страница шест и посочи малкия шрифт в долната част на листа. — Ето го. *ДВК не поема никаква отговорност за претърпени травми по време на ангажимента. Това включва загуба на кръв, прободни рани и смърт.*

Той погледна Дарси. Лицето ѝ беше станало смъртнобледо.

— Изглежда малко прекалено, не мислите ли?

Тя затъкна косата си зад ухото с треперещи пръсти.

— Това е сравнително стандартно за ДВК. Обичат да покриват всички точки. Хората тези дни са склонни да съдят за най-обикновени неща.

— Не мисля, че прободни рани или смърт са обикновени неща.

Тя махна с ръка във въздуха.

— Всичко може да се случи. Ще снимаме в голям пентхаус. Може да паднете по стълбите или да се спънете на килима и...

— Да падна върху вилица?

— Моля?

— Прободни рани, госпожице Нюхарт. Как точно очаквате да се пробода? — *С чифт кучешки зъби?*

Очите ѝ трепнаха.

— Съгласна съм, че начинът на изразяване е малко необичаен, но намерението е ясно. ДВК не може да бъде държана отговорна за

никакви наранявания, които е възможно да се получат по време на шоуто.

— Имате ли намерение да ни карате да правим нещо рисковано?

— Не, разбира се. Повярвайте ми, господин Картрайт, няма да се спра пред нищо, за да гарантирам вашата безопасност.

— Вие сте загрижена за нашата безопасност?

— Разбира се. Мразя да виждам невинни смъ... хора да бъдат наранявани.

Тя почти каза *смъртни*, което изглеждаше малко странно, след като самата тя беше смъртна. Беше ли? Проклятие, това колебание трябваше да спре.

— Вие сте добър човек, госпожице Нюхарт — Той взе ръката ѝ в своята. Пръстите ѝ бяха студени.

— Благодаря. — Погледът ѝ се спусна към съединените им ръце. — Но аз не съм тази, която трябва да впечатлите. Ще има жури от пет жени, които ще решат изхода от състезанието.

Той обхвана ръката ѝ в дланите си.

— Не се интересувам от вашите пет съдийки или от състезанието.

Погледът ѝ рязко се вдигна.

— Не искате да бъдете в шоуто? Моля ви, не позволявайте на формулировката в договора да ви разубеди.

Той плъзна два пръста по китката ѝ.

— Мислите ли, че мога да спечеля нещо наречено „Най-сексапилният мъж на планетата“?

— Аз... аз мисля, че имате спорен шанс. И това със сигурност ще изглежда добре за вашата актьорска кариера, не мислите ли?

Той притисна върховете на пръстите си към нежната кожа на китката ѝ.

— Наистина не искам да бъде гледано на мен като на сексиграчка. — *Освен от теб.*

— Разбирам. Аз щях да се чувствам по същия начин. — Бузите ѝ порозовяха. — Но не сте чули последните новини. Нашият продуцент, господин Бакъс, току-що обяви, че победителят ще получи един милион долара! Това със сигурност ще ви убеди да се включите в шоуто?

— Не съвсем. — Беше се концентрирал върху пръстите си. Да, ето! Не беше ли това пулс?

Тя му се намръщи.

— Не разбирам. Ако не сте заинтересован да спечелите титлата или паричната награда, тогава защо задавате въпроси за договора?

Да! Това определено беше пулс. Туптеше бързо под връхчетата на пръстите му. Най-накрая положително доказателство. Дарси Нюхарт бе жива. *Жива!*

— Господин Картрайт? — Тя издърпа ръката си от хватката му и го изгледа с объркан поглед. — Защо сте тук?

Той се усмихна бавно.

— Госпожице Нюхарт, тук съм заради вас.

Тя пое остро дъх и направи крачка назад.

— Господин Картрайт...

— Мисля, че се съгласихме да ме наричаш Адам.

— Аз... да, но може да придобиете грешна...

— И нормално, трябва да ми отговориш като ме поканиш да те наричам Дарси. Не мислиш ли?

— Нормално, може би, но това не е точно нормално...

— Права си. — Той пристъпи по-близо. — Има нещо специално, което се случва тук. Чувствам го. Ти не го ли усещаш?

Очите ѝ се отвориха широко. Тя изглеждаше нервна и за момент той се почуди дали не я притиска твърде бързо. Развълнуваното ѝ състояние можеше да е причинено както от желание, така и от страх.

Тя облиза устни.

— Аз...

— Това „да“ ли е? — Той докосна врата ѝ.

— Аз... — Погледът ѝ се спусна към устата му и тя отново облиза устни. — Не мисля, че ще е умно от наша страна да... имам предвид, аз съм режисьор на продукцията.

— Тогава ме режисирай. — Той обви ръка около врата ѝ. Почувства меката ѝ коса върху кожата си. — Каж ми какво да направя. — Господи, искаше да я целуне. Но дали не я притискаше? Само едно надзърване в ума ѝ, това е всичко, което щеше да направи. Само да надзърне.

Толкова бе лесно. Нахлуването му беше леко като бриз, умът ѝ просто се разпростря като бляскаво бяло платно. Надникна в мислите

й. Беше топла от желание. Копнееше за него. *Аполон, богът на слънцето.*

Отдръпна се назад изненадано. Тя мислеше, че прилича на бог? Да му се не види, трудно можеше да си се представи в този образ.

Лицето ѝ пламна. Изглеждаше толкова сексапилна и възхитителна, че той избута всичките си съмнения настрана. *Желаеше го.* Прочете го в ума ѝ. И това го накара да се почувства всемогъщ като бог.

Очите ѝ се затвориха.

— Не мога...

— Не можеш да ме целунеш? — Той докосна леко с устни ъгълчето на устата ѝ.

По тялото ѝ се спусна трепет.

— Не мога да... устоя. — Дарси го сграбчи за раменете.

Уау, тя го искаше. Остин решително впи устни в нейните. Докосна всеки милиметър от меката им плът, докато ги моделираше със своите. Притисна я силно и ръцете ѝ се заровиха в косата му, придръпвайки го още по-близо.

Той завладя устните ѝ още по-настойчиво. Исусе, тя му отвърщаше. Изпитваше същия силен глад. Как бе възможно двама относително непознати да бъдат толкова дяволски отчаяни един за друг? Това беше нещо повече от физическо желание: беше душевен глад.

Езикът ѝ се преплете с неговия, оставяйки слабия вкус на шоколад в устата му. О, тя беше сладка. Сладка навсякъде. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ и се обвиха около кръста ѝ. Придърпа я към ерекцията си. Тя изстена и се разтопи срещу него.

Остин плъзна устните си надолу по шията ѝ и после към ухото ѝ. Ръцете му се спуснаха към дупето ѝ, впиха се в плътта ѝ и потриха бедрата ѝ в слабините му.

— Дарси — прошепна той в ухото ѝ. — Знаех. В минутата, в която те видях. Знаех, че си принадлежим.

Ръцете ѝ го сграбчиха за раменете, но после с мъчителен стон тя го отблъсна настрана.

— Не!

Остин отстъпи назад.

— Какво? Какво не е наред?

Дишайки тежко, тя кръстоса ръце пред гърдите си.

— Аз... аз съжалявам.

— Не съжалявай. Аз не съжалявам.

Изражението ѝ посърна.

— Не мога. Не мога да позволя това да се случи.

— Сладурче, вече се случи.

— Не! — Тя си пое дълбоко дъх и лицето ѝ се превърна в каменна маска. — Трябва да запазим нещата професионални. Имам нужда от тази работа.

— Не бих направил нищо, за да я застраша. Никога не бих те наранил по някакъв начин.

Тя поклати глава и се обгърна още по-силно.

— Дарси, ако имаш нужда от нещо, моля те, кажи ми. Мога да ти помогна.

Тя запази мълчание намръщена, сякаш в нея се водеше някаква вътрешна борба. Най-накрая проговори:

— Ако наистина искаш да помогнеш, ще се съгласиш да участваш в шоуто.

— Добре, ще го направя. — Той взе химикал от бюрото ѝ и подписа договора. Струваше си да рискува прободни рани или смърт. — Наистина го мисля, Дарси. Ако си се забъркала в неприятности, ако някой... нещо те застрашава или плаши, искам да ми кажеш.

Тя преглътна.

— Добре съм.

Не, не беше добре. Тя бе смъртна, която живееше сред вампири. И той трябваше да спечели доверието ѝ — само така щеше да сподели с него.

— Ще провеждам още прослушвания след няколко минути. Имам нужда от малко време, за да се приготвя.

Искаше той да си тръгне. Чувствителен мъж като него схвана намека.

— Може би трябва да се срещнем по-късно за чаша кафе.

Усмивката ѝ излъчваше примирение и умора.

— Благодаря ти за поканата, но нямам представа колко време ще отнемат прослушванията.

— Утре вечер?

Тя оправи документите, разпилени върху бюрото ѝ. Макар че се опитваше да го прикрие, поклащането на листовите доказваше, че ръцете ѝ треперят.

— Имам още прослушвания утре.

— Събота вечер? — Той нямаше гордост.

— Трябва да ходя на сватба.

— Надявам се не твоята.

— Не, определено не. Но те са прекрасна двойка. — На лицето ѝ се появи тъжен, изпълнен с копнеж поглед. — Мисля, че ще са много щастливи.

— Дали е някой, когото познавам?

— Съмнявам се да познаваш Роман или Шана.

Той се вцепени в опит да прикрие шока. Майко мила, годежът беше оповестен само преди няколко дни. Как можеше да каже на Шон, че сватбата е тази съботна нощ?

— Никога не съм чувал за тях. Кой от тях ти е приятел — булката или младоженецът?

— Аз... Познавам младоженеца от няколко години. Но считам и булката за приятел.

— Имаш ли нужда от придружител? — На лицето ѝ се появи неловък израз, който подсказа на Остин, че я притиска твърде силно. — Извинявай, не трябваше да се самопоканвам. Една от онези големи, фантастични църковни сватби, а?

Бузите ѝ почервеняха, докато тършуваше из купчина с документи върху бюрото си.

— Ти... ти трябва да си направиш портрет. Оставих информация на госпожа Стайн, но имам копие тук. — Тя грабна кубче със самозалепващи се листчета и надраска отгоре адреса. После откъсна листа и му го подаде.

Очевидно не искаше да обсъжда вампирската сватба. Трябваше да ѝ позволи да се измъкне засега или щеше да го заподозре. Пръстите му докоснаха леко нейните, докато вземаше листчето и незабавно отчаяно му се прииска да я грабне в ръцете си.

— Дарси.

Само за няколко секунди, очите ѝ отговориха с израз на болка и копнеж, след което тя премигна и се обърна.

— Не можем да си позволим да... да изгубим контрол отново.

Как, по дяволите, се канеше да го спре? Привличането, което изпитваше към него бе излязло наяве. Не би го пренебрегнал, не и след като се чувстваше по същия начин.

— Ще се чуваме. — Той прибра листчето в джоба си и си тръгна.

Докато шофираше на път за вкъщи, набра номера от бележката и си уговори среща за портрета. Художникът работеше само нощно време и Остин предположи, че е вампир.

Започна да набира номера на Шон, после спря. Как ще му каже за сватбата? Шон щеше да използва всичките си ресурси, за да открие кога и къде ще е церемонията. И после щеше да нареди на екипа да нападне с арбалети и да стреля с дървени стрели по всеки, който им се изпречи. А Дарси щеше да бъде там. Ами, ако бъде наранена или убита? И всичко, защото беше подал информацията на Шон. Как би могъл да живее със себе си, ако Дарси бъде наранена?

Тя наистина мислеше, че Шана и Роман са прекрасна двойка. Как би могъл един смъртен да каже същото нещо? Но тя познаваше и двамата. Може би беше права. Остин бе видял Роман и Шана заедно в Сентрал парк. Двамата се прегръщаха и изглеждаха истински щастливи.

Шана се беше опитала да убеди екипа от операция „Колове“, че Роман е добър човек. Той бе изобретил синтетичната кръв, която беше спасила милиони човешки живота. И според Шана, насърчавал хиляди вампири да се откажат от истинската кръв за сметка на синтетичната, като по този начин защитавал хората от нападения. Шон бе отхвърлил всичките ѝ твърдения, обявявайки ги за резултат от промиването на мозъка ѝ, но сега Остин не беше сигурен дали е така.

Майко мила, каква каша. Стисна силно кормилото. За пръв път в кариерата си беше силно изкушен да не предаде важна информация на началника си.

---

[1] „Големият картофен глад“ обхваща периода между 1845 и 1852 година, когато болест по картофите оставя ирландците без основното им препитание и в резултат хиляди хора умират от глад, и над един милион души напускат страната. Това е времето, в което Ирландия претърпява най-голямата загуба на население в историята. — Б.р. ↑

ГЛАВА 6

Остин прекара остатъка от нощта, гледайки още от записаните репортажи на Дарси за местния новинарски канал 4. Докато гледаше, се опитваше да разреши дилемата, в която се намираше. Беше съставил списък с вампирите, идентифицирани през последните няколко дни. В него бяха двете приятелки на Дарси — Маги О'Брайън и Ванда Барковски. Те изглеждаха достатъчно безвредни. Добави и името на Грегори Холщайн, чудейки се каква връзка има неживият мъж с Дарси. Приятелска, след като я взеше наоколо с Лексуса си, но колко приятелска? Остин осъзна, че започва да се чувства силно собственически, щом е намесена Дарси Нюхарт.

Благодари на Бог, че не трябваше да добавя името ѝ в списъка. Тази загадка беше разрешена. Дарси имаше пулс, така че беше смъртна. Но загадката с нейното положение все още оставаше. Защо беше изчезнала преди четири години на Хелоуин? И защо живееше в света на вампирите? И как можеше да живее сред тях толкова дълго и да остане невредима?

Възможно ли бе Шана да е права? Имаше ли фракция от миролюбиви вампири, които бяха против нараняването на хора? Остин се излегна назад в дивана, прокарвайки ръце през косата си. Преди винаги всичко изглеждаше ясно. Имаше добри и лоши момчета, и се предполагаше, че добрите трябва да спечелят. Когато работеше в Прага, лошите бяха онези, които се стремяха да избият невинни хора заради расата или религията им. Избиването на невинни ги правеше лоши. Просто и недвусмислено. Без въпроси и без съжаление.

Сега, врагът беше вампир, който избиваше невинни хора за храна и удоволствие. Трябваше да е просто и недвусмислено. Те бяха демони, които заслужаваха да умрат.

Но това беше преди да знае каквото и да е за тях. Роман Драганести щеше да се жени. Как можеше демон да се влюби? Ако те бяха зли, как можеше някои от тях да пият кръв от бутилка, да си

намират работа и да гледат сапунени опери по телевизията? Колкото повече научаваше за тях, толкова по-човечни му изглеждаха.

Той простена и бавно се придвижи към леглото. Може би нещата щяха да придобият някакъв смисъл след малко сън.

Остин се събуди в късния следобед на петъка и изяде купа със зърнена закуска, докато привършваше с гледането на последните видеозаписи. Дарси беше направила репортаж за 103-тия рожден ден на Мейбъл Бринкли от Бруклин. Мейбъл беше въртяла незаконен бар през 20-те години на миналия век и бе надживяла шестима съпрузи. Тайната ѝ за дълголетие беше глътка „Уайлд Търки“^[1] всеки ден. После Дарси бе отразила състезание по надяждане с каноли^[2] в Малка Италия, женски конкурс за красота в Куинс^[3] и погребението на горката Мейбъл, след като беше починала в леглото на петдесет и две годишен кубински учител по танци.

Уви, Хектор бил специализиран в румбата, но не и в оказването на спешна помощ. Остин винаги откриваше, че се усмихва по време на репортажите на Дарси. Без съмнение шефът ѝ даваше най-неприятните истории, но тя винаги успяваше да се справи с тях с умение и чар. Не беше чудно, че всички в станцията я обичаха.

В тялото на Остин се разля вълна от ужас, когато осъзна, че последният запис не съдържа репортажи на Дарси. Това бяха други репортери с истории за нейното изчезване. Те показваха вампирския клуб и алеята в Гринуич Вилидж, където беше видяна за последно. Дори бяха фокусирали камерите върху тъмните петна от кръв върху земята. Кръвта на Дарси.

Представител на полицията потвърждаваше, че на мястото е бил открит голям нож и кръвта по него принадлежи на Дарси. Всички интервюта с децата вътре в клуба бяха еднакви. Те вярваха, че тя е била нападната от истински вампир.

Остин скочи на крака и започна да обикаля из апартамента. Трябваше да вземе копия от полицейските доклади, да разпита и оператора ѝ. Разбира се, най-лесният начин да получи отговори беше да попита самата Дарси, но това щеше да развали прикритието му. Как можеше да остане да живее сред вампири, ако беше атакувана от някого от тях? И защо един вампир би намушкал жена, вместо да пие

от нея? Нямахме никакъв смисъл, по дяволите. А представата как някой намушква Дарси с нож, накара кръвта му да кипне.

Телефонът иззвъня и той се хвърли към него, като се надяваше, че е Дарси.

— Здравей, Остин. Наслади ли се на почивния си ден? — попита Ема.

— Предполагам. — Ако знаеше как да си почива.

— Добре, чудех се дали искаш да дойдеш с мен довечера в Централ парк?

Тя искаше да ловува? В превъзбуденото състояние на Остин, малко действие звучеше добре. И може би щяха да хванат вампир, който знае местонахождението на Шана.

— Да. Ще бъда там.

В полунощ, той се срещна с Ема в Централ парк при входа за зоологическата градина, близо до магазина за сувенири. Револверът в раменния му кобур беше зареден със сребърни куршуми. Нямахме да убият вампир, но със сигурност щяха да го наранят и забавят. Достатъчно, че да може Остин да му зададе няколко въпроса. И в името на сигурността, Остин беше натъпкал няколко дървени кола във вътрешния джоб на тънкото си яке. Дървените колове на Ема бяха в чантичката, провесена на рамото ѝ.

Тръгнаха на север по тухлената пътека.

— Гарет върна договора си на госпожа Стайн днес — заговори тихо Ема, докато оглеждаше горичката от ляво. — Госпожа Стайн беше притеснена, че още не си върнал твоя.

Остин вървеше от дясната ѝ страна и изучаваше района отдясно.

— Върнах го миналата нощ в ДВК.

— *Какво?* — препъна се Ема. — Отишъл си в ДВК през нощта?

— Аха. Те ме наемат, за да участвам в шоуто, така че реших, че това е основателна причина да отида там. А и се предполага, че съм в неведение за вампирите, така че защо да избягвам мястото? Изглеждаше като отлична възможност да ги проверя.

— Така е, но небеса, Остин, можеше да е опасно. Опита ли се някой от вампирите да ти скочи?

— Не.

— Добре, кажи ми повече. Как изглежда мястото?

— Изглежда някак... нормално.

— Какво направи.

Остин сви рамене.

— Върнах договора на директора на риалити шоуто.

— Как се казва той? Вампир е, нали?

— Не, тя е човек. И името ѝ е Дарси Нюхарт. — Остин се поколеба, след което реши да се изповяда. — Тя е мистериозната жена. Ема ахна.

— Онази, на която направи стотина снимки? — Младата жена се засмя. — О, това е безценно. Тя ли е директорът ти?

— Да.

— И си сигурен, че е човек?

— Да. Определено.

— Как може да си сигурен?

— Имаше шоколадова напитка на бюрото си. И има пулс.

— Тя ти позволи да ѝ напипаш пулса? — Ема го заразглежда отблизо. — Още си поразен от нея, нали?

Повече от всякога. Остин продължи да върви. Пътеката се разклони и той посочи към левия път, който водеше нагоре.

— Нека да минем оттук.

Ема вървеше до него.

— Какво чувства тя към теб?

Той сви рамене. Знаеше, че изпитва желание, но не беше склонна да го сподели. Или да признае, че е хваната в капан във вампирския свят.

— Намуцуняса ли я вече?

Той направи гримаса.

— Какво е това? Звучи малко гадно.

Ема се изкикоти.

— О, сигурна съм, че ще е така с теб.

Той я бутна по рамото. Тя се препъна настрани със смях.

— Само те попитах дали си я целунал.

— Ах. — В такъв случай, той определено я беше намуцунясал. И изобщо не беше гадно.

— Е? — Ема забърза крачките си, за да върви заедно с него. — Целуна ли я?

— Уповавам се на Петата поправка.

— *Целунал си я!*

— Не съм казал това.

Тя изсумтя.

— Да се уповаваш на Петата поправка е все едно да признаеш вина.

— Тук сме невинни, докато не се докаже вина. Вие британците сте наобратно.

Тя се ухили.

— Но аз съм права, нали? Ти си я муцунясвал?

Той продължи да върви.

— Трябва да внимаваш, Остин. Какво наистина знаеш за нея, освен факта, че общува с врага?

— Правя малко проучване за нея. И освен това, ние имаме... връзка. Мога да вляза в ума ѝ много лесно, и повярвай ми, там няма никакво зло.

— Мразя да ти развалям настроението, но ако знае, че четеш мислите ѝ, може да манипулира какво да виждаш.

— Тя не знае, че съм прониквал в мислите ѝ. Напълно невинна е. — Остин спря и погледна надясно. На слабата светлина, той можеше да види очертанията на дървета и един голям камък. — Като говорим за невинни, чу ли някой да плаче?

— Не съм сигурна. — Ема се завъртя и огледа заобикалящата ги среда.

Остин се заслуша внимателно, но успяваше да долови само шумоленето на листата от вятъра и напрегнатото дишане на Ема. Затвори очи и се концентрира. Нападателят лесно можеше да заглуши виковете на жертвата си, но тя все още можеше да вика в ума си. Преди време в Източна Европа, беше намерил група жени и деца в подземна зала за мъчения, като се беше настроил да долавя мълчаливите писъци от вътрешна болка.

О, боже, помогни ми!

— Ето там. — Остин посочи големия оголен гранитен блок. От отдалечената страна бе нападната някаква жена. Извади револвера си и даде знак на Ема да отиде надясно. Тя тръгна тихо, издърпвайки дървен кол от чантата си.

Той се придвижи покрай скалния блок, но спря, когато чу женско скимтене. Страхотно. С неговия късмет щеше да попадне на двойка любовници. Той скочи иззад камъка, насочил пистолет към тях. Майко

мила, това беше нещо истинско. Два мъжки вампира бяха приковали жена към камъка. Единият я хапеше по врата, другият издърпваше панталоните ѝ надолу по краката. Копелета!

— Освободете я! — Той се приближи бавно, пистолетът му не помръдваше.

Вторият вампир се отдръпна от панталоните на жената и се обърна да погледне Остин. *Остави ни, смъртна отрепка, и забрави какво си видял.*

За щастие, мисловната команда на един вампир имаше малък ефект върху Остин. Той я чу и я отхвърли настрани.

— Няма да си тръгна. Но *ти* ще го направиш. Завинаги.

Вампирът се засили към него със свистене.

— Как смееш да не ми се подчиняваш? Ти, глупак такъв, не можеш да ни спреш.

— О, така ли? — Остин отбеляза руския акцент на вампира, докато се прицелваше и натисна спусъка.

Вампирът потрепери и сграбчи рамото си, където кръвта се процеждаше от раната. Лицето му се изкриви от болка.

— Какво си направил?

— Използвах сребърни куршуми. Причиняват доста болка, нали?

Вампирът изръмжа и скочи напред. Остин стреля отново и вампирът падна на колене. Междувременно, другият отдръпна зъбите си от врата на жената и се обърна към Остин.

— Ти, мръсен *сволоч*^[4] — извика той и издърпа момичето пред себе си за защита. — Мислиш, че няколко сребърни куршума ще ни спрат?

Остин изруга тихо. Не можеше да стреля, докато вампирът използваше жената за щит. Придвижи се бавно наляво, в търсене на удобна позиция за прицел.

Раненият вампир се издигна във въздуха и бавно се приземи на краката си. От двете му рани капеше кръв и той оголи зъби с ръмжене.

— Аз съм по-силен от теб. Не можеш да ме спреш.

— Може би не, но пък мога много да се забавлявам, докато опитвам. — Остин го простреля отново. Той изрева от болка и рухна върху земята.

— *Сволоч!* — Първият вампир тръгна към Остин, влачейки жената със себе си. — Ще умреш!

Неочаквано той спря рязко. През лицето му мина шокирано изражение, а след това и израз на болка. Освободи жената, която се свлече на земята. Изви гръб и изпусна дълъг стон, докато накрая тялото му се разпадна на прах.

Ема стоеше там, на неговото място, все още стискайки дървения кол, който беше забила в гръба му. Гледаше надолу към купчината прах пред черните ѝ спортни обувки.

— Направих го — прошепна тя. — Убих вампир.

Вторият вампир бързо се изправи на крака.

— Кучка такава! Ти уби Владимир!

— И сега е твой ред. — Ема тръгна към ранения вампир с вдигнат кол.

— Това няма да ти се размине. Владимир ще бъде отмъстен! — Раненият вампир затрептя във въздуха, след което изчезна.

— Не! — Ема хвърли кола към него, но той се беше телепортирал на безопасно място и колът просто прелетя през въздуха. — Не, по дяволите!

Остин се затича към раненото момиче, изваждайки мобилния си телефон. Набра 911, след което провери пулса на жената.

— Имам нужда от линейка. Бързо. Тя умира. — Пулсът на врата ѝ беше много слаб. Той даде указания за местоположението им, докато Ема почистваше местопрестъплението. Прибра дървения кол и разпръсна купчината прах на Владимир.

— Направихме го! — Ема размаха триумфално юмруци във въздуха. — Нашето първо убийство! Не си ли доволен, че дойдохме?

— Да, доволен съм. — Ако не бяха минали по това време от тук, горката жена щеше да бъде изнасилена и убита от тези проклети вампири. Те наистина бяха демони. Работата му отново придоби смисъл. Вампирите бяха зло и заслужаваха да умрат.

И Остин знаеше какво трябва да направи. Щеше да предупреди Шон, че дъщеря му се готви да се омъжи за демон.

* * *

— Колко е часът? — прошепна Маги. Въртеше се, докато се опитваше да намери по-удобна позиция върху твърдата дървена

църковна пейка.

— Не знам — отвърна ѝ шепнешком Дарси. — Около пет минути по-късно от последния път, когато ме попита.

Ванда изсумтя.

— И около десет минути след бедствието! — оживеният ѝ глас проехтя под високия сводест таван.

— Шшт! Не толкова високо. — Маги погледна през пътеката към другите гости на сватбата.

Когато влязоха в църквата, Дарси беше ужасена да види как всички гости бяха седнали на местата от страната на младоженеца. Разбира се, всички бяха вампири от сборището на Роман, но все пак, тя си помисли, че някой трябва да накара Шана да се почувства добре дошла. Така че тя седна от страната на булката. Ванда и Маги се бяха присъединили към нея, но останалите дами от бившия харем бяха отказали. Те бяха седнали от другата страна на пътеката, като си шепнеха една на друга. Беше събота вечер и всички чакаха сватбата да започне.

И чакаха.

Грегори най-накрая беше отишъл да провери какво забавя церемонията.

— Изглеждаш чудесно, Дарси — прошепна Маги.

— Благодаря. Ти също. — По рано през нощта, Дарси, Ванда и Маги бяха хукнали към Мейси, за да си потърсят модерни нови рокли за сватбата. Дарси носеше тясна копринена рокля с цвят на кестен с подходящо, искрящо сако. Маги беше облякла яркорозова рокля с множество ресни и пайети. Роклята на Ванда беше плътно прилепнала, секси и лилава, за да подхожда на косата ѝ.

За нещастие, останалите дами бяха облечени изцяло в стила на техния стар свят. Балната рокля на Кора Лий бе с кринолин, с множество от дантелени волани, които изглеждаха все едно са нападнати от армия копринени панделки и цветя. Цялата, огромна зверщина беше ярко жълта, като нарцис, което я правеше да изглежда повече като училищен автобус, отколкото като деликатно цвете.

Главата на принцеса Джоана бе покрита с воал, закрепен с най-фината ѝ, златна диадема. Под брадичката ѝ беше пъхната бяла пребрадка. Нейната тъмнозелена рокля бе с дълъг шлейф на гърба, а

мантията ѝ беше украсена с бродерия. Накичен със скъпоценности колан висеше хлабаво на бедрата ѝ.

Дори Мария Консуела се беше пременила с любимата си шапка — конусовидна, сложена на върха на главата ѝ и покрита с прозрачен, мрежест воал. Разкроените ръкави на вълнената ѝ рокля висяха до коленете ѝ, а маншетите бяха украсени с кожа.

Вратата на църковната канцелария се отвори и Грегори се появи с разтревожено изражение. Той тръгна към тях.

Дарси стана и забърза по пътеката.

— Какво става?

Бившият харем се наведе към тях, за да слуша.

— Не знам — каза тихо Грегори, но Дарси беше сигурна, че вампирите могат да го чуят със свръхразвития си слух. — Майка ми трябваше да е тук преди двадесет минути. Надявам се, че е добре.

— Опита ли да ѝ звънеш? — Дарси също се притесни. Майката на Грегори, Радинка, беше изписана от болницата преди няколко дни. Бе ранена при последната атака на *Истинските* над Роматех. Също така беше помогнала на Шана, така че тя я беше поканила да бъде помайчима на сватбата.

— Мобилният ѝ телефон е изключен — отговори Грегори. — Опитах се да се обадя на Ангъс, защото на него бе възложено да доведе Шана и майка ми тук, но той не отговаря. Нещо сериозно се е объркало.

Жените от бившия харем започнаха като обезумели да шепнат една на друга. Новината се разпростря из църковните пейки докато всички гости тихо обсъждаха въпроса. Дарси се запита дали *Истинските* стояха зад това. Те бяха група от вампири, които яростно мразеха Роман. И след като вярваха в священото вампирско право да се хранят от хора, те бяха отрекли синтетичната кръв на Роман и периодично правеха гадни неща, като да бомбардират Роматех Индъстрис.

Грегори въздъхна.

— Никой не си вдига проклетия телефон. Свещеникът не е тук. Не знам какво да правя.

— Знаем какво се е случило! — Принцеса Джоана вдигна ръце триумфално. Пръстените ѝ със скъпоценни камъни заискриха на

светлината на свещите. — Сватбата е била отменена. Господарят е дошъл на себе си и е отхвърлил тази отвратителна смъртна жена.

Конусовидната шапка на Мария Консуела се залюля, когато тя закима ентусиазирано.

— Той е осъзнал колко по-нисша е тя. Дева Мария, беше отговорено на молитвите ми. — Тя вдигна броеницата си и целуна скъпоценния кръст.

— Изчакайте малко — намръщи им се Грегори. — Аз харесвам Шана.

— Аз също — застана Дарси в защита на булката.

— Ха! — Принцеса Джоана им се усмихна подигравателно. — Очаквах да застанете на нейна страна. Вие модерните типове винаги се държите заедно. Хленчите, че сте чувствителни към нуждите на другите хора и все пак не ви пука за *нашето* страдание. Тази смъртна мръсница открадна господаря ни и нашия дом!

— Мога да потвърдя... — Кора Лий отвори дантеленото си жълто ветрило. — Никога не съм била така унижавана през целия ми живот.

Лейди Памела Смайт-Уортинг извади носната кърпичка от копринената си чантичка и леко я допря до очите си.

— Да се понесе такова нещо бе прекалено ужасно. Ако не бях благословена с такава чудна физика, щях да си угасна в крайно отчаяние.

Просто продължи и угасни, помисли си Дарси със стон. Беше толкова изморена от безкрайните оплаквания на жените. Никога не им беше хрумвало в действителност да *направят* нещо относно съдбата си, освен постоянно да се оплакват.

Мария Консуела тракаше с мънистата на броеницата си.

— Този ужас дойде толкова неочаквано. Напомня ми на нощта, в която бях измъкната от стаята за мъчения на Испанската инквизиция.

— Свети Мария и Йосиф — прекръсти се Маги.

Ванда изсумтя.

— Никой не очакваше Испанската инквизиция.

Дарси извади поканата за сватбата от чантата си.

— Това е точното време и място — показа я тя на Грегори.

Той поклати глава. Церемонията трябваше да започне преди десет минути.

— Алилуя! — Кора Лий скочи на крака, кринолинът ѝ се изду настрани достатъчно, че да покрие половината пейка. Русите ѝ къдрици, събрани в кичури зад всяко ухо, подскачаха в ритъм с полата ѝ. — Сватбата е отменена! Това означава, че можем да се върнем обратно в къщата на господаря.

— Ох, надявам се. — Лейди Памела притисна кърпичката към гърдите си, по-голямата част от които се подаваха от балната ѝ рокля в стил от епохата на Регентството от намокрена розова коприна.

— Чакайте малко — предупреди ги Грегори. — Дръпнете си юздите и се обуздайте.

Мария Консуела се намуси.

— Кой би довел кон в църква? Колко варварско.

Грегори завъртя очи.

— Вижте, сигурен съм, че има разумно обяснение за това.

— Разумно? — Лейди Памела натъпка кърпичката обратно в чантичката си. — Единственият разумен начин на действие за Роман е да пропъди тази глупава смъртна жена и да я изпрати да опакова вещите си.

Кора Лий затвори ветрилото си.

— Тогава ще можем да получим обратно старите си стаи.

— Точно така! — Принцеса Джоана стана. — Предлагам да се пренесем обратно довечера.

— Чакайте! — Грегори извади мобилния си телефон от вътрешния джоб на смокинга си. — Ще се опитам да звънна отново. Първо трябва да разберем какво става. Така че, дами, успокойте се. Не започвайте да трупате бикините си.

Принцеса Джоана изсумтя и седна отново.

— Сякаш бих облякла подобно нелепо бельо.

— И таз добра. — Грегори отстъпи назад с потрепване. — Дори не искам да мисля за това. — Той набра номер в телефона си. — Трябва да ги разкараш от къщата ми — прошепна той на Дарси. — Не издържам повече.

— Опитвам се. Но можеш да видиш колко са упорити. — Дарси ахна, когато забеляза Конър да влиза в църквата. Тя инстинктивно настръхна. Дъхът ѝ заседна в белите ѝ дробове, затруднявайки дишането ѝ. Мили боже, мразеше начина, по който винаги реагираше, когато той се появеше. Бяха минали четири години и тя все още не

можеше да остави онази ужасна нощ зад гърба си. Отвори уста да предупреди Грегори, но думите не искаха да се появят.

Конър говореше тихо на гостите. Някои реагираха като се втурваха навън през предната врата. Други използваха мобилните си телефони, за да се телепортират надалеч. Така че, беше ли истина, че венчавката е отменена? Беше ли размислила Шана относно сватбата с вампир? Дарси често се чудеше как подобна връзка може изобщо да се случи. Просто не беше честно да се вълчи някой в света на вампирите. Тя знаеше това прекалено добре.

— Хей, Конър! — Грегори махна на шотландеца да се присъедини към тях. — Какво става?

Дарси автоматично отстъпи назад, когато Конър се приближи. Сърцето ѝ биеше толкова бързо в гърдите, че чак ехтеше в ушите ѝ.

Шотландецът крачеше към тях, облечен в официална шотландска носия, която включваше бяла риза с дантелено жабо, черно сако и черна чантичка от кожата на мускатен воден плъх. Той се поклони леко на бившия харем.

— Дами. — Погледът му се спря за по-дълго върху Дарси.

Тя се обърна настрана, неспособна да срещне острите сини очи, които винаги я гледаха с нотка на съжаление.

— Имаме спешна ситуация — оповести Конър. — Иън и аз докарахме лимузина, за да помогнем с евакуацията на дамите. Трябва да напуснем незабавно.

— А какво става със сватбата? — попита Грегори.

— Ще обясня по-късно. — Конър посочи към предния вход. — Вашите животи може да са в опасност. Моля, придвижете се тихо и спокойно към изхода.

— Ияк! — Кора Лий повдигна кринолина си и се измъкна към предната врата. Останалите дами забързаха след нея. Дарси се позабави накрая на групата, така че да може да чуе разговора на мъжете. Чувстваше се неудобно да е толкова близо до Конър, но любопитството ѝ беше по-силно. Разбира се, точно нейното невъзможно любопитство беше причината за кошмара ѝ.

— Къде отиваме? — попита Грегори.

— Роматех — отговори Конър. — За приема.

— А майка ми? — попита Грегори. — Тя добре ли е?

— Радинка е добре. Тя е с Роман и Шана. Ангъс и Жан-Люк са там, така че имат достатъчно защита.

Защита от какво, почуди се Дарси. Сигурно от Истинските.

Грегори беше наел лимузина за нощта, след като нямаше как да разкарва наоколо десет жени в Лексуса си. Дори така беше доста тясно с всичките тези бални рокли. Бившият харем беше щастлив да се раздели на две групи — половината отидоха в наетата от Грегори лимузина, а останалите пътуваха в тази, която беше докарал Конър.

Грегори се качи в лимузината на Конър.

— Искам да знам какво става. — Той седна толкова близо до седалката на шофьора, колкото бе възможно.

Дарси също искаше да знае, така че се плъзна по дългата седалка, за да седне до Грегори.

Конър беше отпред на шофьорското място до Иън. Той се завъртя настрани, така че да може да види всички през отворения прозорец. Имаше шестима пътници отзад — Грегори, Дарси, Мария Консуела, принцеса Джоана, лейди Памела и Кора Лий.

— Дойде ли господарят на себе си и отмени ли сватбата? — попита принцеса Джоана.

— Не, милейди — отговори Конър. — Церемонията се извършва докато говорим. В тайна църква в Уайт Плейнс.

— Предполагам заради това не отговарят на телефоните си. — Грегори откопча самото на смокинга си.

— Ох, глупости. — Кора Лий беше заела цялата задна седалка с кринолина си. — Сега няма да можем да се върнем обратно в къщата на господаря.

Лейди Памела притисна ръка към гърдите си.

— Вече съвсем мина границите на приличието. Казвам ви, това смъртно момиченце си играе с нас. Покани ни на церемонията, след което се измъкна да се омъжи някъде другаде.

— Тя е зла — обяви Мария Консуела. — Роман ще проклина деня, в който се е оженил за тази кучка Уилън.

— Достатъчно — извика Конър на дамите. — Шана не е виновна за проблемите тази нощ. Нейният баща е виновен за бъркотията. През

целия ден той звъня в къщата на Роман, заплашвайки дневната стража и обещавайки неприятности, ако сватбата не бъде отменена.

— Как е разбрал за сватбата? — попита Грегори.

— Не знаем. Само тези, които бяха поканени знаеха за нея. После, този следобед, отец Андрю се обади на Роман и му каза, че Шон Уилън заплашвал да атакува всяка църква в града, ако допуснат вътре демонични създания.

— Чакай малко — прекъсна ги Дарси. — Да не би да казваш, че бащата на Шана знае за вампирите?

— Да — въздъхна Конър. — Предполагам, че няма да навреди да й кажем. Шон Уилън е действащ агент на ЦРУ и оглавява операция, наречена „Коловете“. Основното им предназначение е да унищожат всички вампири.

Дарси остана с отворена уста.

— Това е ужасно.

— Какво е това ЦРУ? — попита принцеса Джоана.

— Ще ти обясня по-късно — отговори й Грегори.

Дарси сведе поглед към ръцете си в скута. Сега имаше двама врагове — *Истинските* и група от агенти на ЦРУ, наречени „Коловете“. Горката Шана се омъжваше в много опасен свят. Не беше учудващо, че Ангъс Маккей й беше предложил да я придружи до олтара и да играе ролята на неин баща. Нейният истински баща беше убиец на вампири. Каква ужасна бъркотия. До нея Грегори проговори.

— Аз все още не виждам как Шон Уилън е разбрал за сватбата. Почти никой не знаеше. Мислиш ли, че свещеникът...

— Не. — Конър поклати глава. — Отец Андрю стана добър приятел с Роман, откак прие неговата изповед. Той няма да каже на никого.

Грегори потри брадичка.

— Добре, някой е издал новината.

Дарси се замисли. Беше ли казала несъзнателно на някого? През последните два дни Корки Кърант я преследваше за информация относно сватбата. Корки и екипът й от „На живо с неживи“ бяха поканени на приема в Роматех, но Корки си умираше да заснеме на лента действителната церемония. Дарси беше отказала да издаде каквато й да е информация, защото беше сигурна, че Шана и Роман искат да разменят клетвите си в уединение.

И тогава си спомни. Мили боже, тя беше споменала за сватбата на Адам Олаф Картрайт. Беше забравила за това, или по-скоро даваше най-доброто от себе си, за да забрави за цялата среща. Особено се опитваше да избута от паметта си целувката му. Но все още се промъкваше в мислите ѝ. Как можеше да забрави колко горещ и страстен беше той, колко отчаяно копнееше за неговата топлина и колко силно жадуваше да го види отново.

Е, какво като му беше споменала за сватбата? Той не познаваше Шана или Роман. Беше обикновен човек, който дори не знаеше, че вампирският свят съществува.

Внезапно ѝ стана студено и тя потрепери. *А ако грешеше?*

---

[1] Марка бърбън уиски. — Б.пр. ↑

[2] Пържени тестени рулца, пълнени със сладък крем. — Б.пр. ↑

[3] Квартал в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[4] Измет (руски). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Когато пристигнаха в Роматех, булката и младоженецът вече бяха женени. Тази новина накара повечето дами от бившия харем да тръгнат бавно и уморено към двете кръгли маси в далечния край на голямата зала. Те седнаха нацупени и непрестанно хвърляха сърдити погледи към булката. Шана беше в другия край на залата със съпруга си и бъбреше щастливо с майката на Грегори.

С дяволита усмивка Грегори се отпрати към тях.

— Нека да поздравим Роман, че му отне петстотин години да си намери булка.

— Сигурна съм, че смята, че чакането си е заслужавало. — Дарси го последва заедно с Маги и Ванда.

Грегори погледна към бившия харем, който се спотайваше в ъгъла.

— Живеят заради купона, нали? Все още ли отказват да се появят в риалити шоуто?

— Страхувам се, че да — въздъхна Дарси. Поне броят им намалява. Две от жените решиха да отидат в Париж и да станат модели. А друга ги шокира като им съобщи, че ще избяга с тайния си любовник. Тъй като за момента само Маги и Ванда бяха въввлечени в шоуто, Дарси имаше нужда всяка останала жена да участва.

Но те всички отказваха.

Грегори поздрави Радинка с целувка по бузата.

— Мамо, не трябва да стоиш права. Седни.

— Добре съм. — Радинка нагласи вратовръзката на сина си. — Не се тревожи.

Дарси прегърна Радинка.

— Толкова е хубаво да те видя отново.

— Нашата Дарси, телевизионен режисьор! — Радинка радостно ѝ се усмихна. — Толкова съм горда с теб.

Дарси почувства как топлината плъзва по бузите ѝ.

— Благодаря, че се обади на агенцията за таланти вместо мен.

— Бях щастлива да помогна. Винаги съм знаела, че ще бъдеш благословия за всички ни. Не го ли казах? — Радинка почука с пръст по слепоочието си, което беше нейният начин да напомни на всички, че може да предсказва бъдещето и освен това, никога не греша.

— Да — промърмори Дарси, бузите ѝ все още горяха. Честно казано, нейният ограничен начин на живот винаги изглеждаше повече като кошмар, отколкото като благословия. Тя се обърна към булката, която беше облечена в елегантна рокля от бял сатен. Редица от плисета подчертаваха тънкия ѝ кръст, а воалът се спускаше до средата на гърба ѝ. — Шана, изглеждаш толкова красива. И толкова щастлива.

Шана се засмя и погледна към съпруга си, който стоеше до нея.

— Аз съм щастлива. И благодаря за еднаквите хавлии. Харесва ми да виждам новите си инициали избродирани върху джоба. Това беше много мило от твоя страна.

Дарси махна, за да отпъди комплимента.

— Беше удоволствие. И пожелавам и на двама ви много...

— Фантастично! — силното възклицание на Грегори привлече вниманието на всички. Той се беше заговорил с Роман, но сега сграбчи Дарси за раменете. — Познай какво? Роман е подписал договор за имота под наем, за който ти говорих.

— За вампирския ресторант?

— Не, за пентхауса. За риалити шоуто.

Дарси ахна.

— Онзи огромният на Ралий Плейс? С плувния басейн и джакузито на покрива?

— Аха — ухили се Грегори. — Разположен е на два етажа, плюс още един за прислугата.

— Идеален е! — Дарси се обърна към Роман. — О, благодаря ти!

— Радвам се да помогна. — Усмивката на Роман угасна, когато се наведе към Грегори. — Искам някакви отстъпки от ДВК за това — безплатни реклами за моята фюжън кухня и новия ресторант.

— Няма проблем — увери го Грегори. — Заемам се с това.

Дарси се обърна към Маги и Ванда.

— Чухте ли това? Имаме си пентхаус!

Маги изписка и я прегърна.

— Знаех, че ще се получи. Всичко се случва точно по начина, по който трябва.

Ванда се ухили.

— Това ще бъде толкова страхотно!

След като отново благодариха на Роман, Дарси и приятелките ѝ се присъединиха към останалите дами от бившия харем.

— Чухте ли добрата новина? — Маги седна до принцеса Джоана.

— Моля ти се, какви добри вести можеш да донесеш? — Принцесата отпи малко *Газирана кръв* от чашата за шампанско. — Господарят има ли намерение да анулира сватбата?

— Не. — Ванда се стовари върху празен стол. — Роман е подписал договор за огромен пентхаус. И след като ще бъде част от риалити шоуто, ще живея там. Ще имам спалня само за себе си. И моя собствена баня. И джакузи.

— Мили боже — прошепна Кора Лий. Тя насочи обнадяващ поглед към принцеса Джоана. — Това със сигурност звучи добре.

— Няма да се унижаваме по телевизията заради селяните — оповести принцесата. — Освен това, след като три от нас напуснат харема, скоро ще имаме повече стаи в къщата на Грегори.

— Точно така — съгласи се лейди Памела Смайг-Уортинг. Тя погледна с пренебрежение Дарси. — Предполагам, че ти и Маги ще се присъедините към този абсурден пентхаус.

— Вероятно. — Дарси зае последното свободно място на масата.

— Тогава у Грегори ще останем само четири — усмихна се самодоволно принцеса Джоана. — Ще ни бъде доста удобно.

Дарси простена уморено. Тези жени бяха толкова упорити. Щеше да има големи проблеми със Слай, ако не осигуреше бившия харем. Мрачните ѝ мисли бяха прекъснати от звуците на музиката. Групата беше започнала да свири.

— Това не е ли същата група, която свири на бала за откриването? — попита Маги.

— Да. „Високоволтовите вампири“. — Ванда придаде пухкав вид на лилавата си коса. — Барабанистът е доста сладък, не мислиш ли?

— Хмм. — Маги го огледа. — Не толкова, колкото дон Орландо.

И съвсем не толкова сладък като Адам Олаф Картрайт. Дарси изстена мълчаливо. Този мъж продължаваше да нахлува в мислите ѝ. Огледа стаята, проверявайки другите гости. Имаше няколко привлекателни мъже на приема — Жан-Люк Ешарп, Ангъс Маккей. Дори Грегори беше сладък, като по-голям брат. *Но те не са Адам.*

Боже, започваше да сравнява всички мъже, живи или неживи, с Адам Картрайт. И дори още по-зле, нито един от тези мъже не можеше да се сравнява. И как биха могли? Те бяха студенокръвни създания на нощта. Адам беше Аполон, богът на слънцето. Излъчваше топлина и страст. Беше жив.

И забранен.

Бе страдала прекалено много от въвличането си във вампирския свят. Отказваше да го причини на друг. Колкото и да желаше щастие на Роман и Шана, не можеше да предскаже как ще върви подобна връзка. Тя въздъхна и проследи с поглед как Роман придружи булката си до дансинга. Той я взе в ръцете си. Двата се гледаха с толкова много любов, че беше болезнено да ги наблюдаваш. Дарси се обърна настрана, чувствайки се гузно за изблика на завист, който се беше промъкнал в сърцето ѝ.

До масата се приближи сервитьор, за да напълни чашите им с *Газирана кръв* — фюзън питието на Роман от синтетична кръв и шампанско. Друг сервитьор обикаляше около масата и поставяше купи с храна пред всяка от тях.

Дарси се намръщи при вида на неравната, тъмночервена смес в купата си.

— Какво е това?

— О, Грегори ни разказа за него. — Маги взе лъжица и я мушна в гъстата лепкава течност в купата си. — Той е направил първия вкусов тест за Роман.

Лейди Памела повдигна вежда.

— Да не би да предлагаш да ям тази странна смесица?

— Да. — Маги вдигна лъжицата, за да я погледне. — Роман го е измислил точно за приема. Нарича се *Червен кадифен пудинг* — смес от синтетична кръв и бяла сватбена торта.

— Колко отвратително. — Принцеса Джоана бутна купата си към центъра на масата.

Веднъж поне Дарси в действителност да бъде съгласна с тираничната, стара, средновековна вампирка. С пристъп на гадене, тя премести купата си настрана.

Маги остави лъжицата си и се загледа към булката и младоженеца, които танцуваха валс на дансинга.

— Изглеждат много щастливи.

Смехът на Шана прозвуча, когато тя, без да иска, настъпи крака на Роман.

Лейди Памела подсмръкна.

— Очевидно никога не се е облагодетелствала от подходящ учител по танци.

— *Si* — кимна Мария Консуела и конусовидната ѝ шапка се залюля. — Можеш да я облечеш в чудесна рокля, но това не променя истината. Тя не е нищо друго, освен нисш крепостен.

Роман спря в средата на едно бързо завъртане, за да наведе жена си настрани и да положи дълга целувка върху устните ѝ.

Маги въздъхна замечтано.

— Това е толкова романтично. Точно от този тип неща, които би направил дон Орландо.

Ванда изсумтя.

— От това, което чух, дон Орландо предпочита да танцува в хоризонтално положение.

Маги се намуси.

— Тези слухове са лъжа. Дон Орландо чака подходящата жена. Мен.

Дарси размени поглед с Ванда. И двете се надяваха сърцето на Маги да не бъде разбито.

— О, вижте, и други хора започват да танцуват. — Кора Лий потупа устни с бялата си ленена салфетка. Дарси потръпна, когато осъзна, че южняшката красавица в действителност бе излапала цялата си купичка с *Червен кадифен пудинг*.

Кора Лий отвори жълтото си ветрило.

— Трябва да обявя, че се надявам някой да ме покани на танц.

— Мен също — каза лейди Памела. — Просто обожавам да танцувам. О, браво. Конър идва насам. Той танцува превъзходно менует.

Дарси настръхна. Стисна здраво двете си ръце и се съсредоточи върху чистата бяла покривка пред себе си. Беше достатъчно трудно да се изправи пред него преди. С малко късмет, той щеше да покани лейди Памела или Кора Лий на танц.

— Добър вечер, дами. — Ниският му глас се понесе като приятна музика, която Дарси някога мислеше за очарователна. Но сега ѝ донесе само спомени за онази ужасна нощ.

— Я виж ти, Конър, толкова мило от твоя страна да спреш тук.
— Кора Лий запърха с ветрилото си. И с миглите си. — Опита ли пудинга? Беше поразително вкусен.

— Не съм го пробвал още. — Последва неловко мълчание.

Лейди Памела си играеше с копчето на бледорозовите си ръкавици.

— Времето е прекрасно.

Конър беше мълчалив. Дарси погледна нагоре и откри, че той я наблюдава с тази нотка на съжаление в сините си очи. Спомените от онази ужасна нощ проблеснаха в ума ѝ. Ужасът се смеси с миризмата на кървавия пудинг. Стомахът ѝ се разбунтува.

— Изглеждаш прекрасно, Дарси — каза меко Конър.

Тя преглътна трудно жлъчката в гърлото си. Да, гнилото зелено винаги е било нейният цвят.

— Искаш ли да танцуваме?

Тя поклати глава, избягвайки тъжните му очи. Маги я сбута под масата и я стрелна с неодобрителна гримаса.

— Аз... Аз съжалявам. Не мога — прошепна Дарси.

Маги стана.

— За мен ще е удоволствие да танцувам с теб.

Конър кимна.

— Благодаря ти, моме. — Той повдигна ръка и придружи Маги до дансинга.

Ванда се наведе близо до Дарси и прошепна:

— Защо си толкова гадна с Конър? Той те е спасил.

Дарси поклати глава, неспособна да обясни. Тя стисна очи, за да блокира гледката на *Газираната кръв* и *Червения кадифен пудинг*.

Ванда въздъхна.

— Трябва да спреш да се бориш с това. Спомни си какво казва Маги — всичко се случва с причина. И ти е трябвало да бъдеш тук.

Тук? Когато умът ѝ крещеше с всеки удар на сърцето ѝ да счупи оковите и да избяга? Тя все още мечтаеше за слънцето. Копнееше да бъде със семейството си. Искаше да тича по плажа. Желаше да бъде с Аполон, богът на слънцето. *Адам*. Искаше да бъде с Адам.

Пое дълбоко дъх и се приготви за болката от реалността. Тя я заля, изми мечтите ѝ и я остави да се чувства измръзнала и празна.

— О, не! — ахна лейди Памела. — Виж кой тъкмо влезе в балната зала.

Дарси погледна назад. Корки Кърант и екипът ѝ от ДВК бяха пристигнали. Корки огледа залата и махна на оператора си да я последва. Тя тръгна към дансинга, с намерение очевидно да вземе най-напред интервю с новобрачните.

— Тази жена е зла — оповести Мария Консуела. — Вярвам, че е била мъчител по време на Испанската инквизиция.

— Това не е нищо повече от слух — увери я принцесата. — Но тя работеше за Хенри VIII в лондонската кула.

— О, милост. — Кора Лий затвори ветрилото си. — А ако ни забележи?

— Сигурна съм, че вече го е направила — измърмори Ванда.

— Тя ще дойде да ни измъчва. — Мария Консуела нервно тракаше с мънистата на молитвената си броеница. — Ще каже на всички, че господарят ни е зарязал заради смъртна *брюха*^[1].

— И ще покаже нашето унижение по телевизията. Просто не мога да го понеса. — Лейди Памела заудря с ръка по гърдите си. — О, боже, ще припадна!

— Ето. — Принцеса Джоана вдигна купата с кървавия пудинг към носа на лейди Памела. — Дишай дълбоко.

Лейди Памела помириша и незабавно се оживи.

— О, трябва да кажа, че това мирише направо възхитително. — Тя се наведе напред и вдиша отново.

— Какво ще правим? — Кора Лий метна ветрилото си на масата. — Толкова съм засрамена. О... — възкликна тя и посочи лицето на лейди Памела, — имаш петно на носа си.

Лейди Памела бързо забърса капката кървав пудинг от върха на високомерния си нос.

— Може би трябва да напуснем. Да изтичаме към стаята за отдих и да се скрием.

Дарси беше търпяла достатъчно.

— Защо всички настоявате да действате като жертви?

Кора Лий изправи глава и къдриците ѝ подскочиха.

— Защото сме.

— Не трябва да сте. — Дарси се наведе напред. — Вземете в ръце собствените си съдби.

Принцеса Джоана се нацупи.

— Но господарят...

— Забрави за господаря. Той ви изневери с друга жена, нали така? — Дарси прикова всяка жена с остър поглед и им даде вариант на истината, която се надяваше, че ще ги мотивира. — Вие заслужавате повече от това. Заслужавате мъж, който ви иска, който ще се отнася към вас с почит и уважение.

Лейди Памела дръпна копчето на ръкавицата си.

— Предполагам, но...

— Слушайте — прекъсна я Дарси. — Ето какво се е случило. Отказали сте да се отнасят зле към вас, затова сте напуснали.

— Това не е истина — каза Мария Консула. — Той ни изхвърли.

— Никой от вампирите навън, които гледат телевизия не знаят това.

Принцеса Джоана присви очи.

— Да не предлагаш да излъжем?

— Предлагам вие да поемете контрола — каза Дарси. — Когато Корки Кърант дойде тук, ще направи всичко, за да ви унижи. Но вие може да я спрете. Само кажете, че Роман ви е предал с друга жена, така че вие сте решили да го напуснете.

Кора Лий прехапа устни.

— Ще ни повярват ли?

— Защо не? Заемете силна позиция по този въпрос и повярвайте ми, всички дами ще ви аплодират.

Жените се спогледаха една друга, израженията им все още бяха изпълнени със съмнения. Дарси ги побутна по-силно.

— Ако искате всички да повярват, че сте отхвърлили Роман, може да кажете, че планирате да изберете сами следващия си господар.

Лейди Памела поклати глава.

— Просто не е прието.

— Има пръв път за всичко. Кажете на Корки, че планирате да си изберете господар. Тогава никой няма да мисли, че сте опозорени. Ще си мислят, че сте силни и смели.

— Винаги съм искала да съм смела — прошепна Кора Лий. — Но е твърде страшно.

— Тя идва. — Ванда махна към Корки Кърант, която се спусна към масата им със зловна, самодоволна усмивка.

— Не я оставяйте да ви унижи — предупреди ги Дарси. — Във вашата власт е да я спрете.

Дамите погледнаха отчаяно принцеса Джоана. Тя изправи рамене. Лененият ѝ воал се залюля, когато тя повдигна брадичка.

— Ще го направим. Ще участваме в твоето шоу и ще изберем следващия си господар сами.

— Да! — Ванда удари по масата с юмруци. — Това ще бъде толкова готино.

Мария Консуела стисна здраво в ръце молитвената си броеница.

— Само мога да се моля да не бъде толкова болезнено, колкото Испанската инквизиция.

— Нищо не е толкова болезнено като Испанската инквизиция — усмихна се Ванда закачливо и очите ѝ заблещукаха. — Но веднъж да намерим най-сексапилния мъж на планетата, той ще е добре дошъл да ме измъчва, колкото си поиска.

Дарси се отпусна в стола си с усмивка. Беше го направила. Имаше пет съдии от бившия харем, огромен пентхаус с джакузи и петнадесет мъже, състезаващи се за титлата. Всичко си идваше перфектно на мястото.

— Нека шоуто да започне.

---

[1] bruja (исп.) — вещица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

— Как върви? — попита Грегори, докато пресичаха моста Бруклин на път за дома.

— Страхотно! — Маги се беше отпуснала на задната седалка усмихната. — Успях да отида до стаята за почивки и минах през студиото, където снимат „Когато вампир се превърне“. Надникнах през прозореца и в действителност видях дон Орландо на живо.

— Чудесно. — Грегори се усмихна на Дарси. — А как върви риалити шоуто?

— Добре. — Тя помисли какво беше свършила тази вечер. Лимузините бяха наети. Беше наела вампирска компания да постави алуминиеви щори на прозорците на спалните в пентхауса, така че никой от гостите да не се изпече, докато спи. Избрани бяха двама оператори от ДВК. Бе нает доставчик, който да осигурява храна за човешките състезатели. Художникът беше на работа и рисуваше по две картини на нощ. — Имам само един проблем. Трябва да намеря домакин.

— Какво прави домакинът? — попита Грегори.

— Ами той е добър при съобщаването на лошите новини. Облича се добре и казва блестящи неща като „Джентълмени, остана само една роза...“, сякаш никой друг в стаята не знае да брои до едно.

Грегори се засмя.

— И това е единственото необходимо умение за работа?

— Ами, честно казано, той трябва бъде някого, на когото може да се разчита и аз да мога изцяло да му се доверя.

Грегори я погледна загрижено.

— Имаш предвид някого, който няма да изтича при Слай зад гърба ти и да му каже какво правиш, дори Слай да е този, който подписва чековете.

— Точно така.

Грегори остана смълчан, когато зави на юг по магистрала Франклин Д. Рузвелт. Шофираше покрай южния край на Уест Сайд

Хайдуей, когато пое дълбоко дъх и оповести:

— Добре. Ще го направя.

— Моля? — попита Дарси.

— Аз ще бъда твоят домакин. Доверяваш ми се, нали?

— Разбира се. Но ти вече имаш работа. Не я захвърляй...

— Няма — прекъсна я той. — Виж, не съм си вземал почивка от три години. Имам предвид, боже, малко съм ограничен с възможните места за ваканция. Така че ще си взема няколко седмици отпуска. Шоуто няма да продължи по-дълго, нали?

— Не, ще бъде само няколко седмици.

Маги се наведе напред.

— Това е страхотно! Грегори ще бъде супер домакин.

— Ами, благодаря — ухили се той. — Все пак аз се обличам стилно и дори мога да броя до едно.

Дарси се засмя.

— Страхотен си, Грегори. Благодаря ти.

— Не, аз ти благодаря. Ти в действителност ще изкараш онези жени от къщата ми. Вечно ще съм ти благодарен.

Дарси кимна.

— Веднага след като изберат „Най-сексапилният мъж на планетата“ и той спечели милиона, ще стане новият им господар.

— Горкият негодник.

* * *

На следващата вечер Дарси заведе Маги и останалите пет жени от бившия харем в ДВК. Тя ги представи на Силвестър Бакъс. Той отправи влюбен поглед към ниско изрязаното деколте на роклята в стил от епохата на Регентството, която носеше лейди Памела. После се втурна към кабинета си, за да проведе прослушванията.

— Какъв ужасен мъж — каза лейди Памела, когато седнаха около масата в конферентната зала на ДВК.

Дарси им раздаде договорите.

— Хубавото да бъдеш съдия на риалити шоу е това, че ако някой от състезателите ви обиди, вие можете просто да го изритате от шоуто.

Кора Дий се намръщи на договора пред себе си.

— Заявявам, че всичките тези големи думи нямат никакъв смисъл за мен.

Мария Консуела се размърда неудобно в стола си.

— Аз... Аз така и не се научих да чета.

— Оу! — Дарси се опита да прикрие изненадата си. — Добре, основно договорът съдържа, че сте съгласни да останете в шоуто до края, да избирате мъжете честно според вашите умения и да се въздържате от... хапане на който и да е от тях, както и да опитвате какъвто ѝ да е вид умствена комуникация по време на шоуто.

Принцеса Джоана се намръщи.

— Не можем да четем мислите им?

— Не. Без мисловен контрол или четене на мисли.

— Но можем да правим секс с тях, нали? — попита Ванда.

Дарси трепна. Мисълта, че някой друг може да докосва Адам накара сърцето ѝ да се присвие.

— Предполагам, че можете. Ако мъжете са съгласни.

Ванда се ухили и се заигра с края на камшика, който беше обвит около кръста ѝ.

— Добре, те ще искат.

Лейди Памела потрепери.

— Не мога да си представя да искам някой мъж да ме докосне. Много повече предпочитам вампирския секс. Той е много поцивилизован.

— *Si* — съгласи се Мария Консуела. — Смъртното правене на любов е твърде физическо и мръсно. Напомня ми на мъчение.

— Добре. Това е договорено. — Дарси обърна на последната страница на договорите им. — Ето тук трябва да се подпишете или да поставите знака си.

Докато Маги събираше подписаните договори, Дарси подаде бележник за правилата на лейди Памела, след като тя беше единствената, способна да пише.

— Сега искам да си помислите за това какви качества трябва да притежава най-сексапилният мъж на планетата.

Мария Консуела въртеше в ръце броеницата си.

— Не разбирам.

— Мъжът, който ще спечели състезанието ще бъде новият ви господар — обясни Дарси. — Сега искам да посочите отличителните

черти, които държите да притежава. По-късно ще използвате тези качества, за да оценявате мъжете по време на шоуто. — Жените я погледнаха неразбиращо. — Вижте, какъв господар искате да имате?

— О, аз знам, аз знам! — Кора Лий вдигна ръката си, сякаш беше в училище. — Той трябва да бъде необикновено привлекателен и отвратително богат.

Дарси кимна.

— Частта с богатството ще се уреди, когато той спечели голямата парична награда. Относно привлекателността му — това наистина може да бъде един от критериите ви за оценяване. Трябва да направите списък с поне десет характеристики, подредени според важността им.

— Съгласна съм с Кора Лий — каза Ванда. — Номер едно — трябва бъде богат. Номер две — с привлекателно лице.

— Нека да изясним нещо — предупреди ги Дарси. — Качествата, които изберете, ще определят с какъв вид господар ще се озовете накрая. Така че може да обмислите интелигентност, честност, надеждност...

— Скучно — прозя се Ванда. — Аз гласувам за богат и привлекателен.

— Съгласна съм. — Лейди Памела написа номер едно и номер две в бележника. — Богатството и добрият външен вид са крайно необходими.

Дарси въздъхна.

— А какво ще кажете за добротата?

— Глупости — каза Кора Лий. — Той може да бъде мил като светец, но ако има лице на муле, няма да съм способна да го търпя.

— Това е самата истина. — Принцеса Джоана махна към бележника. — Номер едно трябва да бъде богатство. Номер две — хубаво лице.

Дарси изстена вътрешно, но се въздържа от намеса. Все пак, това щеше да бъде *техният* господар.

— Отлично. — Лейди Памела написа решенията им.

— Сега, за номер три предлагам добри маниери. Някой, който знае как да се държи в изтънченото общество и да се обръща към нас с подходящата титла.

— Съгласна съм — обяви принцеса Джоана. — За номер четири, той трябва да има гласа на трубадур и да е способен да очарова дама с

прекрасни думи.

— О, това ми хареса. — Кора Лий кимна и русите ѝ къдрици подскочиха. — И трябва да бъде добре поддържан. Да се облича елегантно.

— Наистина. — Лейди Памела добави и тези неща към списъка.

— И трябва да бъде много добър танцьор — възкликна Кора Лий.

— И добър любовник — каза ухилено Ванда. — Той трябва да знае как да ни задоволи.

— Първокласно — подигра се лейди Памела. — Аз нямам намерение да се забърквам физически с никой мъж.

— Чудесно — измърмори Ванда. — Но е по-добре да сме сигурни, че обича жените и прави добре вампирски секс. И трябва да има прекрасно тяло. Ще се налага да го гледам векове наред.

Дарси беше готова да се разкрещи. Какво се беше случило с интелигентността, честността или надеждността?

— Вие изглежда се справяте много добре, така че ще ви оставя. — Тя избърза да излезе от стаята преди чувството ѝ на безсилие да избухне. Техният идеал за мъж беше добре облечен ласкател-трубадур, който може да танцува и да прави вампирски секс? Уф.

Отправи се към стаята за почивка, която беше до записващите студия в задната част. Когато зави зад ъгъла, налетя на Грегори.

— Здравей — каза тя и после поздрави компаньонката му: — Симон.

— *Bonsoir* — отговори Симон със самодоволна усмивка. Нищо чудно, че бе станала известен модел, защото беше наистина зашеметяваща. Висока, опасно слаба, с кафяви очи с формата на бадем и дълга черна коса. Беше облечена в дрехи, които ѝ бяха запазена марка — очертаващ фигурата черен гащеризон с колан, покрит с блестящи камъни.

— Симон току-що се телепортира от Париж — обясни Грегори. — Тази нощ ще започнем да работим по ДВД с упражнения.

— Колко интересно — измърмори учтиво Дарси.

— Беше идея на Роман — продължи Грегори. — След като в днешни дни вампирите вече не хапят, той се притеснява, че можем да изгубим кучешките си зъби от неизползването им.

[2] красавице (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Той вдигна поглед и се усмихна.

— Здравей, Дарси.

Сърцето ѝ забумтя в гърдите. Не беше ли животът ѝ достатъчно смахнат и без този мъж, който се опитваше да го обърне с главата надолу? Докато затваряше вратата, тя се питаше, защо той седеше на бюрото ѝ. Дали бе преровил документите ѝ? Обърна се и застана лице в лице с него. Той все още се усмихваше. Ако бе ровичкал из нещата ѝ, не изглеждаше засрамен от това. А и защо Адам ще се интересува от данните на доставчиците или агенциите за лимузини под наем?

И защо тя реагираше по този начин всеки път щом го види? Сърцето ѝ препускаше, но всичко друго, сякаш забавяше своя ход. Тя забеляза всеки малък възхитителен детайл в него. Забави отговора си поне с десет секунди, защото мозъкът ѝ отказваше да работи нормално. Ако продължаваше в същия дух, той щеше да я помисли за глупачка.

— Добър вечер.

Остин се изправи и заобиколи бюрото.

— Извинявай, че седнах на стола ти, но всички други са заети. — Той посочи към столовете пред бюрото. Два пакета, опаковани в кафява хартия и връв, стояха на всеки от тях. — Това са портрети — обясни той преди тя да има възможност да попита. — Тъкмо направих моя. Фред всъщност е много добър. — Адам се усмихна и трапчинките му се задълбочиха. — Трябва да признаеш, че Фред е необичайно име за художник.

Също така е необичайно и за вампир, иронично си помисли Дарси. Тя се опита да не обръща внимание на реакцията си към Адам, но това бе трудно, когато сърцето ѝ бе опасно близо да експлодира в гърдите ѝ. И всичко това заради чифт трапчинки и тюркоазни очи. Тя се зачуди дали Фред е успял да улови излъчването му.

— Някой от тези ли е твоят?

— Не, моят е все още малко мокър.

О, да, малко мокър. Тя можеше да си обясни това.

— Фред каза, че тези четири са готови — продължи Адам. — Бе прекалено зает, за да ги донесе тук, така че му предложих да му помогна.

— Наистина не трябваше да го правиш.

— Напротив, трябваше. — Ъгълчето на устата му се повдигна. — Това ми дава идеалното извинение да те видя отново.

Сърцето ѝ затуптя по-силно.

— И утре, когато моят портрет е изсъхнал, ще имам още една причина да се отбия и да те видя. Умен план, не мислиш ли? — Лявата му трапчинка се задълбочи.

Тя преглътна. Той бе великолепен. Красиво лице и този секси глас, като на трубадур. Боже, сякаш списъкът, който правеха дамите от бившия харем, описваше точно него. Може би те все пак знаеха какво правят.

Той седна на ъгъла на бюрото ѝ.

— Как мина уикендът ти?

Дарси настръхна, спомняйки си как бащата на Шана почти провали сватбата. Адам със сигурност нямаше нищо общо с това.

— Бях на една сватба. — Тя го наблюдаваше внимателно да види реакцията му.

Той присви очи сякаш се опитваше да си спомни, след това кимна.

— Вярно. Твоите приятели Раул и Шери. Как беше?

Дарси издиша облекчено. Как можеше да е казал на някого, щом дори не можеше да си спомни точните имена?

— Хубаво беше.

— Браво. — Той отмести поглед настрани. Челюстта му се стегна леко и тя се зачуди дали не е стиснал зъби. Внезапно ѝ подари една от своите невероятни усмивки с трапчинка. — И така, къде ще е меденият месец? Кое е модерното място тези дни?

Сърцето ѝ замря в гърдите ѝ. Защо я питаше това?

— Ами... не знам.

Той кимна.

— Една от моите сестри отиде в планините на Канада. А другата отиде на Хаваите. — Трапчинките му се задълбочиха. — Обзалагам се, че ти би избрала плажа.

Тя отклони поглед, а бузите ѝ се изчервиха. Адам бе прав. Но не бе много вероятно да се случи някога. Дарси се премести към вратата.

— Много съм заета...

Той взе една снимка от бюрото ѝ, на която бе сградата, където се намираще пентхаусът.

— Значи шоуто ще бъде в Ралий Плейс?

— Тъж, да. — Явно бе ровил из нещата ѝ. Това бе нормално любопитство, нали? Все пак нейното собствено любопитство бе променило живота ѝ завинаги. По гърба ѝ полазиха тръпки. *Любопитството уби нещо повече от котката.*

Той пристъпи към нея.

— Добре ли си?

— Да... да, добре съм. — *Дали наистина го е грижа?*

— Работиш прекалено много. Почти полунощ е.

Окото ѝ трепна. Как можеше да обясни странното работно време на ДВК на един смъртен?

— Аз... аз имам много работа за вършене. — И трябваше да го разкара оттук. Ако Слай или някой от бившия харем го види, веднага щяха да разберат, че е смъртен. И тогава, щяха да я преследват с въпроси, на които тя не искаше да отговаря.

— Разбирам. — Той я гледеше тъжно.

Изведнъж тя заподозря, че Адам разбира много повече отколкото показваше. Предпазливостта ѝ се събуди.

— Има ли нещо, което искате, господин Картрайт?

— Искам да си в безопасност. — Той докосна един кичур от косата ѝ, който почиваше на рамото ѝ. — Искам да ми вярваш.

— Та аз едва те познавам.

Той потърка кичура между палеца и показалеца си.

— Може да променим това по всяко време.

Тя искаше да се наклони напред и да се облегне на силните му, широки гърди. С усилие се принуди да отстъпи назад.

— Нямам никакво време. — Тя отвори вратата и надникна навън. Коридорът беше чист. — Благодаря ти, че донесе портретите.

— Пак заповядай. — Той пристъпи в коридора. — Кога започва шоуто?

— Ще сме готови до две седмици. Ще изпратя цялата информация на агента ти.

Дарси тръгна надолу по коридора и замръзна, когато видя Слай да говори с рецепционистката. По дяволите! Защо не можеше да бъде в офиса си и да се задява с Тифани? Боже. Що се отнася до мъжете не можеше да се разчита дори и на перверзниците. Тя сграбчи ръката на Адам и го обърна в обратна посока.

— Какво ще кажеш за една обиколка?

— Страхотно. — Той й хвърли притеснен поглед, но й позволи да го съпроводи покрай офиса си. — Мислех, че нямаш свободно време.

— Няколко минути няма да са проблем. — Тя го издърпа зад ъгъла, където не можеха да бъдат видени от рецепцията. — Тук се намират студията за запис. — Тя посочи надясно. — В първото студио записват *Нощните новини* със Стоун... Кауфън. — Тя посочи бързо наляво. — А това е...

— Нека позная. — Той посочи към номера, отпечатан на вратата. — Да не би това да е студио номер две?

Тя се усмихна.

— Да, колко умно от твоя страна. Тук снимат „На живо с...“. — Усмивката й се стопи. — Токшоуто със знаменитости. — Мили боже, тя почти каза *неживи*.

Не изглежда той да забеляза. Опитваше се да надникне през прозореца, но щорите бяха пуснати.

— Изглежда тъмно.

— Тези предавания са приключили за тази вечер. В момента върви последният сапунен сериал за вечерта. — Тя посочи надолу по коридора. — Студио четири, пет и шест. В тях се заснемат сапунените опери.

— А в студио номер три? — Адам отиде до там и се опита да надникне през затворените щори. — Какво става тук?

Той със сигурност бе доста любопитен.

— Това е малко студио, в което правят реклами и неща от този сорт.

— Червената лампа свети. Да не би да правят реклама сега?

— Не, не точно. — Тя едва ли можеше да обясни програмата за упражнение на вампирските зъби.

Той се загледа в контролното табло на вратата.

— Това ли е бутонът за звука?

— Не, недей. — Дарси се пресегна, за да го спре, но беше прекалено късно. Гласовете от студиото прозвучаха от малкия говорител на вратата.

— Не мисля, че може да се задържи в тази позиция много дълго — каза Грегори. — Изглежда малко странно.

— Може да го направи — настоя Джовани. — Тя е професионалистка. И изглежда толкова красива. Толкова секси.

Очите на Адам се разшириха.

— Какво правят там?

Дарси се облегна на стената.

— Нещо като... упражнение.

— Еротично упражнение? — попита Адам тихо.

— Не бих казала... — Дарси бе прекъсната от гласа на Джовани.

— Време е, *bellissima*. Извади ги. Покажи ми ги.

Адам я погледна скептично.

— А би ли казала порно?

— Не! — извика Дарси. — ДВК не се занимава с подобни неща.

— Точно така, *bellissima*! — възкликна Джовани. — Те са толкова красиви. Толкова бели и перфектно оформени.

Адам повдигна вежда. Тя потрепери.

— Не е това, което си мислиш.

— Сега ги прибери обратно, *bellissima*. Чак до края.

Адам се наведе по-близо, поставяйки ръка на стената до главата ѝ.

— Може и да имам мръсно съзнание, но на мен ми звучи доста извратено.

Тя сведе поглед засрамено. Тогава осъзна, че се взира в чатала му, затова вдигна очи до нивото на неговите.

Адам се усмихна леко и на лявата му буза се появи трапчинка. Дарси трябваше да се пребори с импулса да сложи пръста си върху нея.

Той подпря ръка на стената от другия край на главата ѝ, препречвайки пътя ѝ за бягство.

— Доста си мислех за нашата целувка. А ти?

Тя отвори уста да излъже, но бе прекъсната от развълнувания глас на Джовани.

— Точно така, *bellissima*! Сега го направи в такт с музиката. — През говорителя се разля бавна джаз мелодия. Саксофонът свиреше тихо и приканващо. — Направи го пак, *bellissima*. Навътре и навън. Навътре и навън.

Музиката накара стената зад Дарси да вибрира. Адам се наведе по-близо и дъхът му погали челото ѝ. Топлината на тялото му бе така изкусителна, а студът я изпълваше от толкова дълго време.

Целуна я, започвайки с челото ѝ, след това слепоочието, после скулата ѝ. Тя сграбчи ризата му. Между краката ѝ се разля желание, карайки я да изпитва болка от копнеж. Той хвана крайчето на ухото ѝ с уста и го засмука.

Тя изстена. Какво правеше? Бе се заклела никога повече да не губи контрол. Освен това по всяко време някой можеше да мине по коридора.

— Не. — Тя блъсна рамената му.

Той отстъпи назад, очите му изгаряха от желание.

— Защо не?

— Това е работното ми място — пое си рязко дъх Дарси. — Някой може да ни види — завърши тя и изключи говорителя.

— Нека идем у нас.

— Не — отказа тя и се отправи надолу по коридора. Каква глупачка беше само да се поддаде така. И какво ставаше с Адам? Дали секси приказките и музиката го накараха да направи това? *По дяволите*. — Не осъзнавах, че толкова лесно се възбуждате, господин Картрайт.

— Не е това. — Гласът му прозвуча остро докато я следваше. — Винаги съм възбуден щом съм с теб. Не ми се е случвало с никоя друга.

Окото ѝ трепна. Мили боже, мъжът действаше сякаш бяха двойка. Тя трябваше да спре това, преди да е стигнало по-надалеч.

— Това не бе нищо повече от отговор към най-близкото на разположение тяло.

— Господи. Ти си мислиш, че си просто удобна?

Тя се обърна и се загледа в него.

— Не, казвам, че ти си удобен за мен.

Той се спря рязко.

По дяволите, беше ѝ студено. Също както през онази ужасна нощ преди четири години. Но това трябваше да се направи. Беше за негово добро.

В очите му гореше гняв, докато вървеше към нея. Тази връзка няма нищо общо с удобството. И е дяволски близо до невъзможното.

Тя пое рязко дъх. Защо постоянно имаше чувството, че той знае прекалено много? В него имаше нещо опасно, но Господ да ѝ е на помощ, това само я караше да го желае повече.

Той спря пред нея. Яростта в очите му се разгорещи.

О, боже, искаше тази топлина. Нуждаеше се от нея.

— Все още те желая — прошепна той.

Тя примигна, за да скрие сълзите си. Той бе толкова изкушаващ.

В коридора отекнаха стъпки и гласове. Острият глас на Корки Картрайт извънтя. По дяволите. Нямаше как да изведе Адам от сградата, без Корки да го види.

Дарси се завъртя обратно, търсейки отчаяно алтернативи и забеляза врата.

— Тук. — Тя набута Адам вътре.

— Боже, това част от обиколката ли е? — сухо попита той.

— Да. — Дарси затвори вратата и затърси ключа за лампата. Светлината откри редици закачалки за дрехи и рафтове.

Адам се залута между два дълги реда със закачалки.

— Това е гардеробната — ненужно обясни тя.

Той издърпа една от закачалките и се усмихна одобрително на оскъдното червено неглиже.

— Едно модно ревю дали не е част от обиколката?

— Не. — Тя издърпа неглижето от ръката му и сложи закачалката на мястото ѝ. — Господин Картрайт, спрете да флиртувате с мен. Това е чисто професионална връзка.

Челюстта му се стегна.

— Целувала ли си някого от другите актьори? В чисто професионален аспект, разбира се.

Тя скръсти ръце.

— Не е твоя работа.

— Целувала ли си някой от тях? — изръмжа той. — Изобщо пожелавала ли си да го направиш?

— Не. — Тя го погледна свирепо. — Но това не означава, че този флирт трябва да продължи.

Остин пристъпи към нея.

— Това е много повече от един флирт и ти го знаеш много добре. Тук става нещо специално. То е дяволски изнервящо и... красиво.

Някак си той винаги успяваше да каже правилното нещо. Дявол да го вземе.

— Не може да има нищо между...

— Побързай! — Гласът на Корки прозвуча отвън. — Тук вътре.

Дарси ахна и се завъртя към вратата. После ахна отново, когато Адам я сграбчи изотзад и я издърпа зад закачалките.

— Какво...

Той запуши устата ѝ с ръка.

— Тихо — прошепна той.

— Побързай! — Корки отвори вратата. Повече от един чифт стъпки се чува в стаята. — Затвори вратата — изсъска тя. — И изключи осветлението.

— Да, мила моя — отговори тих глас.

Мъжкият глас ѝ бе познат, макар че Дарси не можеше да се сети от къде. Тогава светлините угаснаха и тя остана да се крие в тъмнината с Адам. Той все още държеше ръката си леко върху устата ѝ, а другата му ръка бе обвита около кръста ѝ като стоманена връв. Дишането му се накъса, широките му гърди се движиха зад гърба ѝ. Ръката му освободи устата ѝ и се спусна надолу по врата ѝ. Той постави брадичка срещу косата ѝ. Те останаха напълно неподвижни и тихи.

Но не и Корки и нейният приятел. Устните им издаваха шумни звуци, докато се целуваха. Телата им се блъснаха в щандовете със закачалки, докато се въртяха наоколо. Закачалките с дрехи започнаха да се клатушкат и да падат върху Дарси.

С ръка върху корема ѝ, Адам я насочи тихо назад, зад втория щанд със закачалки. Тя бе напълно наясно как бедрата и задникът ѝ се отъркваха в него, докато се движеха.

Двамата спряха до стената с рафтовете. Той я придърпа по-близо и дупето ѝ се притисна към панталоните му. Поемайки си рязко въздух, Дарси осъзна, че той е напълно възбуден. Или поне на деветдесет и пет процента. Един мъж не можеше да стане по-голям от това, нали?

— Моя мила Коркарина, ти ме побъркваш от желание —
прошепна натрапникът с латино акцент.

Корки изстена.

— О, вземи ме, дон Орландо.

Дарси се стегна рязко. О, не! Слуховете бяха верни. Горката Маги. Това бе ужасно. Дарси се облегна на Адам и той мигновено затегна прегръдката си. О, боже. Той трябва да е бил само на седемдесет и пет процента от потенциала си. Определено имаше растеж.

Тя размърда бедра, така че той да се намести удобно. О, да, мъжествеността му рязко бе нараснала. А сърцето ѝ звънеше като камбана. Той наведе глава и гризна нежно ухото ѝ. За щастие, нямаше начин да бъдат чути заради другите доста по-шумни любовници.

Адам погали шията ѝ с дългите си пръсти. След това, устата му се спусна по нея и я целуна леко. Тя наклони глава назад към рамото му, осигурявайки му по-добър достъп. Пръстите му се спуснаха надолу по тениската ѝ. Тя потрепери, когато дланта му покри гърдата ѝ. Той внимателно я стисна.

Дон Орландо прошепна:

— О, Коркарина, гърдите ти са като сочно манго.

Дарси покри с ръка устата си, за да спре реакцията си. Тя не знаеше дали да вика или да се смее.

— А аз имам едно горещо тамале^[1] за теб — добави той.

Дарси стисна устни, за да потисне вика си. Това ли бе дон Орландо, най-добрият любовник на света? Усети как гърдите на Адам потрепваха, докато той потискаше собствения си смях.

Внезапно вратата се отвори с трясък и се чу остър писък.

— Дон Орландо, как можа? Ти каза, че ме обичаш.

— Наистина те обичам, Тифани.

— Какво! — извика Корки.

— Аз обичам всички красиви жени — обясни спокойно дон Орландо. — И те обичат мен.

— Тогава усети любовта, копеле. — Чу се шумен удар. — Ще те унищожа в шоуто си. — Корки се изниза от стаята.

— Коркарина! — Дон Орландо изтича след нея.

— Плужек! — извика Тифани. Тя изчака и след това влезе в тъмната стая. Мина, опипвайки щандовете с дрехи, докато не стигна

рафтовете до стената.

На няколко крачки от нея, Дарси и Адам замръзнаха. Тя не ги забеляза, защото се взираше в обувките.

— О, тези изглеждат добре. — Тя взе един чифт и се запрепъва към коридора, затваряйки вратата зад себе си.

— Най-последно сами — прошепна Адам. — Мислих си, че никога няма да си тръгнат.

Тя се обърна в ръцете му и застана с лице към него.

— Не осъзнавах, че ще бъде толкова оживено тази вечер.

— Да. И аз очаквах да е по-голямо... мъртвило.

Тя вдигна поглед към лицето му бързо, но не можеше да разчете изражението му в тъмното. Той сложи ръка в джоба на панталоните си.

— Тук имам нещо за нас.

— Горещо тамале? — Дарси трепна. Не трябваше да го казва.

Той се засмя.

— Извини ме, докато извадя това навън. — Чу се дрънчене на ключове, а после той включи малко фенерче, което бе закачено на ключовете му. Насочи светлината към лицето ѝ.

Тя присви очи и извърна лицето си.

— Прекрасна, както винаги. — Той свали светлината към дясната ѝ гърда, след това към лявата.

— Ако обичаш.

— Просто проверявам да не съм повредил сочното манго.

Тя изсумтя.

— Можеш ли да повярваш що за мъж е този? — Тя хвана ръката на Адам и отклони светлината от гърдите си. За нещастие сега светлината падаше точно върху скута му. Уау, това вече трябваше да са сто процента. Това беше най-голямото тамале, което бе виждала, а тя бе виждала няколко в Южна Калифорния.

— Мале — прошепна тя.

— Възхитен съм, че си впечатлена. — Той насочи светлината към тавана. — Но ако продължиш да ме гледаш, ще се озова в доста излагаща ситуация.

— Ох. — Тя отстъпи назад. — По-добре да излезем от тук.

— Води ни. — Той осветяваше пътя към вратата. — Знаеш ли, нямаше как да не забележа, че не искаш никой да ме види.

Дарси сви рамене.

— Не трябва да се замесвам с някой от актьорите. — Тя отвори вратата и надникна навън. — Теренът е чист.

Той се протегна над нея и затвори вратата.

— Да не би да намираш връзката ни за срамна?

— Не. — Тя се обърна към него с гръб към вратата.

Просто е невъобразима. Невъобразимо изкушаваща и невъобразима за съществуване.

— Тогава защо ме криеш?

Окото ѝ трепна.

— Скъпа... — Той докосна ъгъла на окото ѝ нежно, галейки кожата с леки кръгообразни движения. — Няма нужда да се страхуваш повече. Може да ми се довериш.

— Аз... аз не се страхувам.

— Тогава защо се бориш с това? — Пръстите му очертаха скулата и челюстта ѝ. Той се наведе и я целуна по устните. — Ще ми кажеш ли?

— Хмм? — Тя не можеше да мисли трезво докато устата му хапеше шията ѝ.

— Защо се страхуваш някой да не ме види тук?

— Ох. — *Защото те ще разберат, че си жив.* Тя не можеше да му го каже. — Журито на риалити шоуто е тук и те не трябва да виждат никой от участниците преждевременно. Ако се случи, наистина всичко ще се провали.

— Това ли е проблемът? — Той я наблюдаваше внимателно. — Нищо друго?

— Не, просто искам да те пазя в тайна. Засега.

— Някакви други тайни?

В нея избликна прилив на топлина, който започна от слепоочието ѝ и се спусна надолу по гърлото ѝ, като затопли сърцето ѝ и избухна в слабините ѝ. Тя се облегна на вратата. Мили боже, дори не я докосваше в момента, а тя бе цялата разгорещена? Как го правеше? Никога през живота си не бе желала някой мъж толкова силно.

Той отстъпи назад и изключи фенерчето си. Дарси не можеше да види изражението му в тъмното, но знаеше, че я гледа вторачено. Можеше да усети топлината на погледа му.

Горещината в тялото ѝ бавно изчезна, оставяйки я студена и празна отново.

— Ела. — Тя надникна през вратата. Не се виждаше никой, но можеше да чуе викове откъм офиса на Слай. Корки му се караше. — Насам. — Тя посочи на Адам да я последва.

Двамата се придвижиха бързо по коридора към задния изход. Дарси отвори тежката врата. Той се спря на половината път.

— Кога мога да те видя отново?

— След две седмици. Моля те, обещавай ми, че повече няма да идваш тук.

— Добре. — Мръщейки се, той извади малък тефтер и химикал от вътрешния джоб на якето си. Надраска нещо. — Искам да ми се обадиш, ако се нуждаеш от нещо. Или се чувствай свободна да наминеш по всяко време.

Тя взе листчето. Даваше ѝ адреса и телефонния си номер.

Остин се протегна и прокара показалец по лицето ѝ. Леко проследи контурите на устните ѝ.

— Благодаря ти за обиколката — прошепна той и се плъзна навън в тъмнината.

Хладният нощен бриз нахлу в коридора, пропъждайки топлината, която бе останала от докосването му.

Дарси въздъхна и остава вратата да се затвори. Щяха да бъдат две дълги седмици.

* * *

На Остин му се наложи да вземе студен душ, за да може да се съсредоточи отново върху работата си. Той премина през кухнята си, облечен в боксерките си на Спондж Боб, които най-малката му сестра му бе подарила за Коледа. Мислите за семейството му го накараха отново да се зачуди защо Дарси живееше сред неживите. От проучването си знаеше, че тя има родители и две по-малки сестри, които живеят в Сан Диего.

Дали се бе откъснала напълно от тях? Дали вампирите я държаха като затворник в своя свят, защото тя знаеше твърде много? Дали бяха заплашили семейството ѝ, за да я държат в подчинение?

Това трябва да беше причината, защото иначе той бе напълно сигурен, че тя щеше да опита да избяга. От репортажите ѝ бе разбрал,

че е смела и изобретателна. Вампирите явно я принуждаваха по някакъв начин да остане с тях.

Какво, по дяволите, се бе случило преди четири години? Остин имаше копие от полицейския доклад, но той бе неопределен. Според него тя бе отишла в един вампирски клуб в Гринуич Вилидж, за да направи репортаж по случай Хелюин за деца, които се преструват, че са вампири. По някакъв начин се бе озовала на алеята зад клуба. Локва кръв и окървавен нож бяха довели следата до нея. Полицията предполагаше, че тя е мъртва, но никой не знаеше какво наистина се бе случило в онази алея.

Миналият ден Остин бе открил предишния ѝ оператор — Джак Купър. Джак едва свързваше двата края, живееше в едностаен апартамент, който се намираще в мръсно мазе и имаше алуминиево фолио, залепено на малките прозорци. Лесно бе да се види, че той така и не се е възстановил от онази нощ. Може би каската от алуминиево фолио на главата му бе достатъчно издаваща. Или приказките му, че вампирите са кръвожадни, контролиращи ума извънземни, които ще го преследват, за да го отвлекат също както Дарси. Беше тъжно, че всички мислеха Джак за луд, защото той бе прав за частта с кръвожадността, контролирането на съзнанието и отвличането на Дарси. Вампирите наистина я бяха отвлекли. И не я пускаха.

Остин взе кутийка бира от хладилника. Какво трябваше да направи, за да я накара да му се довери? Тази вечер я притисна да сподели с него и когато тя не го направи, нахлу в съзнанието ѝ, надявайки се, че тайните ѝ са там и той просто ще ги разбере сам.

Това, което бе видял там, го бе изумило. Нямахше тъмни тайни. Най-интимните мисли на Дарси бяха свързани с желанието ѝ към него. Нужен му бе целият самоконтрол, който притежаваше, за да не я придърпа на пода и да прави любов с нея точно там.

Да се люби с нея на пода в гардеробната? Това щеше да го направи долнокачествен като дон Орландо. Остин изсумтя, постави бирата си на масичката за кафе и взе бележника, където бе започнал да записва имената на вампирите. Добави и дон Орландо.

Постави една от касетите на Дарси във видеото. Беше гледал всяка от тях. Някои дори повече от два пъти. *Божичко*. Гледаше я всяка вечер, вместо някое спортно предаване. Мислеше за нея през цялото време. И ако това бе само страст, той щеше да мисли единствено за

прекрасното ѝ тяло, нали? Но не, той се притесняваше за Дарси. Да не би да се влюбваше в нея?

Остин се стовари на кушетката. Не, не можеше да е любов. Това бе нещо интелектуално. Мистерията на странния ѝ начин на живот го интригуваше и той искаше отговори. А и се тревожеше за безопасността ѝ. Това беше нормално.

През целия си живот бе защитавал по-малките си сестри. За него бе нещо обичайно. Не беше голяма работа.

Той сграбчи якето си през подлакътника на кушетката и се разрови във вътрешния му джоб. Извади малко тefтерче и прелисти бележките, които бе записал в офиса на Дарси. Тя бе наела фирма на име „Затворен живот“ да инсталира алуминиеви щори в пентхауса.

Това означаваше, че той и Гарет щяха да живеят там заедно с вампири. Щеше да бъде по-добре да опакова и няколко дървени кола заедно с багажа си.

Отбеляза името на доставчика на храна, който Дарси бе наела. Щеше да накара Алиса или Ема да се внедрят под прикритие там. По този начин, щяха да могат да идват в пентхауса през деня и да събират информацията от него и Гарет и да я предават на Шон.

Той имаше и адреса на Ралий Плейс. Трябваше да иде там през деня и да инсталира скрити камери и брѐмбари. Извади един диск от джоба на якето си. Бе успял да запише списъка с работниците на ДВК от стария като динозавър компютър на Дарси, преди да я чуе да приближава към офиса си. Постави диска на масата до списъка с вампири.

Протегна се и погледна към телевизора. Дарси бе започнала репортажа. О, този бе един от любимите му. Взе дистанционното и пусна звука.

— Намирам се в южен Бронкс на откриването на един нов парк. — Дарси се усмихна към камерата, докато вървеше по една пътека. — Това не е парк за деца. Нито за баскетболисти, кѐнкьори или дори за играчи на шах. Това е парк за кучета.

Операторът приближи камерата към жена, която разхождаше пухкавия си бял пудел в далечината. След това се върна отново на Дарси.

— Както можете да видите, паркът е разделен на сектори, в зависимост от размера на... аах! — Тя се плъзна напред, размахвайки

ръце във въздуха. След храбра борба накрая възвърна равновесието си. Погледна надолу към обувките си, сбърчи нос и се усмихна криво към камерата. — Очевидно това е секторът за извънредно големи кучета.

Остин се разсмя. Без значение какво се случваше в репортажите ѝ, Дарси винаги правеше нещата сполучливи. Бе смела, забавна, умна и красива. Нищо не можеше да я повали.

Но нещо се бе променило. Той затегна хватката си около дистанционното. Нещо, което я е измъкнало от този слънчев, щастлив живот, превръщайки я в затворник на тъмния свят, към който принадлежаха демоничните създания. И това я нараняваше. Той можеше да види мъката в очите ѝ. Напрегнатият начин, по който сплиташе ръцете си. Страхът, който караше дясното ѝ око да трепти. Този нервен тик не се виждаше в нито една от тези касети. Той беше нещо ново. И най-вероятно бе започнал на Хелоуин преди четири години.

---

[1] Традиционно мексиканско ястие, което се приготвя от зърнена каша, която се увива в листа и след това се приготвя на нара или се вари. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Пентхаусът в Ралий Плейс се разполагаше на два етажа и имаше пищен декор от италиански мраморни подове и колони и изящни полилеи от кристал „Бакара“. Дарси реши, че в господарската вана може да се побере малък камерен оркестър. Или пък, че може да изхрани населението на Лихтенщайн с изобилието от храна в кухнята.

Но тя предпочиташе покрива. Може би причината се коренеше в принудителния затворен начин на живот, който водеше, но тя обичаше да бъде под открито небе. Обичаше да усеща вечерния бриз върху лицето си и уханието на розите, което идваше от стъклената зимна градина в ъгъла. Харесваше ѝ как басейнът блестеше под лунната светлина и хвърляше танцуващи отражения върху боядисаните в бяло стени, заобикалящи покрива. Над джакузито се носеше пара, приканваща я да се потопи в божествената топлина. На всеки два метра по високата до гърдите стена, бяха поставени глинени съдове със зелени растения, които пълзяха високо над главата ѝ. Някои от растенията бяха оформени в големи конуси, докато други бяха с формата на фантастични животни. Всяко от тях бе покрито с мигащи бели лампички, които блестяха като звезди над нея.

В противоположния ъгъл на зимната градина се намираше миниатюрната къща до басейна. Двете стаи бяха слабо обзаведени в пълен контраст на великолепието на пентхауса. Но Дарси бе толкова запленена от покрива, че реши да направи тази къщичка свой офис и кътче за отдих.

Тя обикаляше около басейна, напрегната от въодушевление. Бе облякла блестящата си червеникавокафява рокля, която бе купила за сватбата на Шана, защото тази вечер щеше да прекара известно време пред камерата. Тази нощ започваха снимките на „Най-сексапилният мъж на планетата“. И след дългата раздяла от две седмици, отново щеше да види Адам.

— Ето ги, пристигат — обяви Грегори от северния край на покрива. До него стоеше Бърни, който незабавно насочи камерата си

към улицата на дванадесет етажа под тях.

Дарси забърза към стената и надникна през нея. По улицата бавно се зададе черна лимузина. Маги и журито от бившия харем пристигаха. Вторият оператор Барт бе в лимузината, за да могат да запишат реакциите им щом видят новия си дом. Дарси щеше да комбинира записите на двамата оператори докато редактира видеото. Лимузината спря пред червения килим на входа на Ралий Плейс.

Грегори докосна слушалката, която носеше.

— Аудиото работи. Чувам ги да говорят.

Дарси сложи своите слушалки. Изведнъж тя можете да чуе развълнуваните гласове на дамите в лимузината.

— Боже! — възкликна Кора Лий. — Това място е величествено!

— Вижте — каза лейди Памела, — един лакей идва да ни отвори вратата.

— Това е портиер — измърмори Ванда.

— Все пак е прислужник — намуси се лейди Памела. — Въпреки че е обезпокояващо как в днешно време прислугата нехае за носенето на напудрени перуки.

— Или подобаващи ливреи — допълни принцеса Джоана. — Невъзможно е да разбереш, кой на кой лорд служи.

Дарси въздъхна, докато наблюдаваше от покрива. Бившият харем бе затънал в миналото си. Тя бе настояла да обновят гардероба си за шоуто, но сега, имаше ужасното предчувствие, че напълно са я игнорирани. Барт излезе пръв с камерата си, за да може да заснеме как дамите слизат от колата. Ванда излезе и тръгна по червения килим. Тя бе зашеметяваща с пурпурната си коса и рокля. Дотук добре.

След това излезе лейди Памела. Тя нагласи бюстието на роклята си от синя коприна в стил Реджънси. Подходящата ѝ чантичка бе окачена с панделка на китката ѝ. Дарси изстена.

Мария Консуела и принцеса Джоана тръгнаха по червения килим и двете облечени в средновековни рокли с воали, покриващи косите им.

— Мислех, че си им взела нови дрехи — прошепна Грегори.

Дарси въздъхна.

— Знаеш какво казват за старите кучета.

Кора Лий се бореше да излезе от колата, но кринолинът на полата ѝ се бе закачил на вратата. Маги я бутна отзад и тя изскочи на

тротоара. След това Маги също излезе и затвори вратата на колата зад себе си.

Дамите се отправиха към сградата, шепнейки одобрително за мраморния под и позлатения таван.

— Трябва да отбележа — възкликна Кора Лий, — че този асансьор е много лъскав!

— Така е — съгласи се Маги. — Това е асансьорът за пентхауса. Вратите са от солиден месинг.

— Колко прекрасно — високомерният глас на лейди Памела можеше да се чуе над останалите. — Бъди така добра и натисни копчето вместо нас.

— О, всъщност, вие трябва да ме последвате — каза Маги. — Оттук моля.

— Къде ни водиш? — настоя принцеса Джоана.

— Към другия асансьор — обясни Маги.

— Но този коридор е толкова обикновен и скучен — изхленчи Кора Лий.

— Защо не отиваме в пентхауса? — остро попита принцесата. — Накъде води другият асансьор?

— О, той отива в пентхауса — увери ги Маги. — Само, че до... етажа с кухнята и помещенията за персонала. Там е много приятно и удобно.

— *Етажът на прислугата!* — извика принцесата.

Дарси и Грегори примигнаха при острия ѝ глас, преминал през слушалките им.

— Да — отвърна Маги. — Има много хубави спални само за нас... на етажа за персонала.

— Етажът за персонала? — Гласът на лейди Памела потрепери. — Аз съм дъщеря на барон, вдовица съм на виконт. Няма да живея след прислугата!

— Там ще бъдем само ние шестте — увери я Маги. — И всяка ще си има собствена спалня. Ето ни тук. Това е асансьорът за етажа на персонала.

— Това е ужасно, просто ужасно — пронизително извика лейди Памела. — Аз... о, прилошава ми!

— Глупаво дете — измърмори принцеса Джоана. — Къде са ароматните ти соли?

Дарси завъртя очи. Така наречените ароматни соли на лейди Памела представляваха шишенце пълно с *Шококръв*.

— По-добре да помогна на Маги. — Дарси се запъти към стълбището, което бе близо до зимната градина. Тя се обърна към Грегори и Бърни: — Ще се видим във фойето в десет часа.

Грегори кимна.

— Ще бъдем там.

Дарси спря пред вратата на стълбището.

— Бърни, ще организираш ли нещата за хеликоптера? Искам да имаме кадри на покрива от въздуха. Толкова е прекрасен.

— Няма проблем. — Бърни свали камерата и извади телефона си.

Дарси отвори вратата към стълбището. Слушалките ѝ бяха изключени, но тя все още можеше да чуе виковете им. Горката Маги. Дарси забърза надолу по трите реда стълби и излезе на етажа за персонала. Можеше да чуе гласовете на бившия харем в асансьора.

— Моля ви, успокойте се — обади се Маги. — На етажа за персонала има шест спални. Малки са, но са много хубави. Всяка ще има своя собствена стая. С прекрасна гледка към Сентрал парк.

— Гледката не е от значение — сопна се принцеса Джоана. — Това е етажът за селяните. Аз няма да спя в коптор.

— Това не е коптор — настоя Маги.

— Това е извън границите на приличното — обяви лейди Памела. — Ние трябва да живеем в пентхауса.

— В него има само пет спални — обясни Маги. — Те са ни необходими за участниците. Дори те ще трябва да споделят стаите си.

— Могат да ги споделят и на етажа за прислугата — предложи Кора Лий.

— Тези стаи са прекалено малки, за да се споделят — противопостави се Маги.

— Това е абсурдно — изсъска принцесата. — Мъжете трябва да се откажат от спалните си. Не са ли чували за галантност?

Вратите на асансьора се отвориха. Операторът Барт се обърна към Дарси.

Тя ги посрещна с усмивка.

— Добър вечер. Добре дошли във вашия нов дом.

— Това е оскърбително! — Принцеса Джоана я погледна свирепо. — Ти каза, че ще живеем в пентхауса.

— Помещенията за персонала са част от пентхауса и всяка от вас ще има собствена стая. — Дарси ги поведе към всекидневната за персонала. — Мисля, че ще намерите помещенията за доста удобни. — Тя отвори вратата.

Дамите пристъпиха бавно вътре, недоволни. Те спряха във всекидневната и се огледаха наоколо. Кушетките и диваните бяха големи и меки; телевизорът бе огромен като в къщата на Роман. Ванда се запъти към кухнята и провери хладилника. Бутилки със синтетична кръв, *Шококръв* и *Газирана кръв*.

— Не е лошо. — Ванда взе бутилка *Шококръв* и я сложи в микровълновата. — Тук наистина е доста хубаво.

Принцеса Джоана подсмръкна.

— Селяните не трябва да живеят толкова добре. Това е безбожно. Дарси се усмихна.

— Моля, настанете се удобно. Изберете си, която стая желаете.

Портиерът пристигна с багажа им. Той занесе куфарите им в стаите, към които го насочиха жените. Ако трябваше да съди по въодушевляването в гласовете им, Дарси реши, че те се приспособяваха доста добре.

Щом портиерът си тръгна с голям бакшиш, Дарси извика отново всички жени във всекидневната.

— Преди да започнем шоуто искам да интервюирам всяка от вас. Това ще бъде вашият шанс да разкажете на вампирския свят за себе си. Всяко интервю ще бъде добавено по-късно към шоуто.

Една след друга, жените сядаха пред камерата и правеха кратко описание на житейските си истории. След това Дарси ги заведе с асансьора един етаж по-навътре в кухнята. Докато ги водеше към фойето в пентхауса, можеше да чуе въздишките и одобрителните им ахвания. Барт избърза напред, за да улови реакциите им.

— Прекрасно е — прошепна лейди Памела.

— Просто обожавам големи стълбища — възкликна Кора Лий. — А това е достатъчно широко за три жени в официални бални рокли като моята.

Широки коридори водеха от фойето към източното и западното крило на пентхауса. Голямото стълбище преминаваше към ниска

площадка, която се разделяше на две. Лявата и дясната част завиваха към втория етаж. Вътрешен балкон се простираше по дължината на втория етаж с изглед към фойето. Полираният мрамор отразяваше светлината от огромния полилей над тях.

— Оттук. — Дарси ги поведе нагоре по стълбите към площадката. Там ги подреди в редица.

— Здравейте, дами — обади се Грегори, щом той и Бърни влязоха във фойето. — Изглеждате готови да започваме.

— Да, готови сме. — Дарси затича по стълбите, за да се присъедини към Маги зад операторите, и даде знак на Грегори да започва.

— Добре дошли в предаването „Най-сексапилният мъж на планетата“, дами — произнесе с ясен глас Грегори. — Общо петнадесет мъже ще се състезават за титлата. Като бивш харем на господаря Роман Драганести, вие петте имате честта да бъдете най-уважаваните вампирки в Северна Америка. Ето защо сте най-подходящото жури за това състезание.

Дарси наблюдаваше как жените реагират на комплимента. Те вдигнаха брадички и се изправиха. Беше хубаво да види това, след като самочувствието им бе пострадало при разпускането на харема от Роман.

— Принцеса Джоана Фортескю. — Грегори се поклони. — Приветствам ви с добре дошла.

— Благодаря ви, добри ми господине. — Принцесата слезе по стълбите с високо вдигната глава.

— Задръж камерата на нея — прошепна Дейзи на Барт. Тук щеше да вмъкне биографията на принцеса Джоана — с няколко внимателни редакции. Дарси се бе свила, когато средновековната жена бе обявила всички шотландци за варвари. Очевидно принцесата бе израснала във време, в което Шотландия бе представлявала заплаха за Англия. Но, боже, това бе преди осемстотин години! Колко дълго някой може да поддържа недоволството си? Очевидно много дълго време. Сега изглеждаше ясно, че жените от бившия харем се придържаха към нещо повече от старите си дрехи. Старите им предразсъдъци бяха оцелели непокътнати през вековете.

Принцеса Джоана стоеше гордо до Грегори. В своята средновековна рокля тя изглеждаше като кралица, инспектираща

владенията си.

Грегори се поклони още веднъж.

— Сеньора Мария Консуела Монтемайор, приветствам ви с добре дошла. — Като втора по възраст дама сред съвременните вампири, Мария Консуела бе следващата, която слезе по стълбите.

— Лейди Памела Смайт-Уортинг, приветствам ви с добре дошла.

Грегори се поклони на вампирката от периода на регентството. Тя повдигна полите си, за да слезе по стълбите.

— Мис Кора Лий Примроуз, приветствам ви с добре дошла.

Кора Лий заподскача надолу по стълбите, а роклята ѝ с кринолин пружинираше.

Грегори се поклони на последния най-млад член на журито.

— Ванда Барковски, приветствам ви с добре дошла.

— Мерси, пич. — Ванда отправи закачлива усмивка към камерата, докато слизаше по стълбите.

— Насам, дами. — Грегори ги поведе към западното крило и една двойна врата. Те го последваха и се настаниха в кожените кресла срещу него. — Това е стаята с портретите. — Грегори посочи стената зад него.

Дарси включи осветлението и всички петнадесет портрета бяха осветени с лъчове светлина от тавана. Тя сама бе закачила портретите — седем на горния ред, осем на долния. Очите ѝ автоматично се насочиха към любимия ѝ портрет.

Художникът бе свършил добра работа, макар тя да мислеше, че очите на Адам са по-сини. Поради някаква причина, той не се усмихваше, тъй че трапчинките му не се виждаха. Но дори със сериозно изражение, портретът му караше дъха ѝ да спира, а сърцето ѝ да се разтупти. През последните две седмици тя заспиваше, припомняйки си усещането за устата му, вкуса на устните му и топлината на тялото му. Трябваше да е силна и да се държи настрана от него. В противен случай, би бил прекалено голямо изкушение, за да може да му устои.

— Най-сексапилният мъж на планетата ще бъде избран според вашия списък с критерии — обясни Грегори. — Най-важното изискване е той да бъде богат. В края на шоуто победителят ще бъде такъв. Вторият ви критерий е красота. Така че тази вечер, използвайки портретите, вие ще оцените външността на тези мъже. Маги ще даде

на всяка от вас по пет черни орхидеи. Под всеки портрет има тясна полица. Ще поставите по една орхидея до портрета на всеки мъж, който искате да елиминирате. Петима трябва да бъдат елиминирани тази вечер.

Кора Лий се намръщи на черните орхидеи, които Маги пусна в скута ѝ.

— Трябва да вземем решение тази вечер? *Пет* решения?

— Да — отвърна Грегори. — Коя от вас желае да бъде първа?

Дамите се спогледаха.

Принцеса Джоана се изправи бавно, събирайки своите пет орхидеи в ръце.

— Като най-възрастна, аз ще бъда първа.

Дарси никога не бе виждала принцесата да изглежда толкова развълнувана. Средновековната вампирка разгледа двата реда портрети. Тя стисна ръце, мачкайки цветята. Обърна се към другите дами за напътствие.

— Ами... — осмели се да се обади Кора Лий. — Изглежда ми напълно очевидно, че трябва да елиминираме африканеца. Не мога да имам черен господар. Скъпият ми папа ще се обърне в гроба си.

— Трябва да се отървем и от маврите — добави Мария Консуела.

— Стоп! — Дарси се запъти към жените. — Дами, няма да позволя расистки пропаганди в това шоу. Моля ви, сложете настрана предрасъдъците си. За бога, това е двадесет и първи век!

— Така ли? — Кора Лий наклони глава. — Сякаш вчера навърших сто години. Кога отлетя времето?

— Вашите числа са безсмислени за нас. — Принцеса Джоана погледна от високо Дарси. — Само смъртен би смятал времето, защото има толкова малко от него.

— Не мога да направя това, което искаш — каза Мария Консуела на Дарси. — Ти не разбираш колко страдахме ние испанците, преди да изчистим страната си от тези ужасни маври.

— Съчувствам ти за трудностите, които си преживяла в миналото, но това е било много отдавна — настоя Дарси. — И честно казано, е време да го преодолееш. Няма да ви позволя да изберете тези мъже заради тяхната раса или религия. Тази вечер трябва да вземете решението си на базата на външния им вид. Първата реплика, която не харесам ще сложи край на шоуто. Разбрахте ли ме?

Кора Лий изсумтя.

— А аз си мислех, че имаме право да говорим свободно.

Дарси въздъхна.

— Просто внимавайте какво говорите.

Мария Консуела ѝ хвърли един поглед.

— Това ни казваха и по време на Испанската инквизиция.

Дарси поклати глава в отчаяние, докато се връщаше обратно зад камерата.

— Записваме.

Барт включи камерата. Принцеса Джоана отново погледна предизвикателно към Дарси и постави своите пет орхидеи пред пет портрета. Дарси изстена.

Маги се наведе към нея.

— Не можеш да очакваш да изтръгнеш за една нощ омраза, трупана векове наред.

— Предполагам, че не мога.

Дарси наблюдаваше обезсърчена как всяка от журито използва своите пет орхидеи, за да елиминира петима мъже. Ванда бе единствената, която не взе под внимание расата, но тя бе превъзхождана числено четири към едно.

Дарси наблюдаваше петте жени, докато те се връщаха по местата си. Усмиваха се и очевидно бяха много доволни от себе си. Колкото повече го обмисляше, толкова повече се убеждаваше, че това е нещо хубаво. Тези жени съществуваха от векове, без да им се налага да вземат нито едно самостоятелно решение. Тази вечер те успяха да го направят. Наистина напук на инструкциите ѝ, но все пак бе голяма стъпка към независимостта. Имаха право да са горди.

Но техният момент на слава щеше да бъде кратък. Беше време за голямата изненада на вечерта. Дарси посочи на Грегори да се приближи.

— Готов ли си за отрицването на ада? — Тя му подаде фенерче, което имаше лампа с черна светлина.

— Мда. Само кажи кой да бъде последен.

Дарси му каза, след това той се върна пред камерата.

— Време е да хвърлим по-близък поглед на петимата отхвърлени тази вечер. — Грегори насочи фенерчето към портрета и го включи. —

С общ сбор от пет орхидеи, Тадайоши от Токио е елиминиран от надпреварата.

Дарси изключи светлината, която бе насочена към портрета. Черната светлина на Грегори освети невидимата до сега боя от портрета на Тадайоши. Изведнъж той се сдоби с дълги бели вампирски зъби.

— О, тези са хубави — прошепна Кора Лий. — Но се страхувах, че той може да е един от онези страшни *нинджа* господари.

Дарси потрепери. Тази реплика трябваше добре да се редактира.

— С четири орхидеи под портрета си Дерек от Филадельфия, също бе елиминиран от надпреварата. Грегори насочи черната светлина към портрета на Дерек.

Дългите му зъби светнаха в тъмнината. Ванда въздъхна.

— Колко жалко, че трябваше да изгубим Блакула^[1]. Той е толкова красив.

Дарси бе съгласна, макар че другите дами не изглеждаха убедени.

— Също с четири орхидеи, Харша от Ню Делхи отпада от надпреварата. — Белите зъби на Харша се появиха, като по магия щом черната светлина освети лицето му.

— Интересен трик — съгласи се принцеса Джоана, — но не виждам какъв е смисълът му.

— С три черни орхидеи казваме сбогом на Фердинанд от Залцбург. — Грегори насочи светлината към лицето на Фердинанд и зъбите на австриеца заблестяха.

Лейди Памела въздъхна.

— Доста е глупаво, нали? Ние вече знаем, че тези мъже са вампири.

Мария Консуела завъртя в ръце броеницата си.

— А щом си видяла едни зъби, все едно си видяла всичките.

— Не съм напълно сигурна в това — каза Ванда с усмивка.

— Като се замисля, виждадала съм някои с ужасен жълтеникав оттенък. — Лейди Памела потрепери. — Просто няма нищо по-лошо от вампир с лоша зъбна хигиена.

Принцеса Джоана се намръщи.

— А някои от тях дори са криви.

— Но някои са по-дълги от други — каза Ванда. — Нали знаете, размерът *има* значение.

Кора Лий въздъхна тежко.

— Моят беден Боурегард, Господ да поживи душата му, имаше най-дългите зъби, които съм виждала някога.

Грегори се намръщи срещу тях, явно се чувстваше неудобно.

— Дами, ако не възразявате, остана ни още един участник за елиминиране. Сет от Ню Джърси получи три черни орхидеи. — Грегори насочи фенерчето към Сет.

Дамите зачакаха.

Ванда погледна към Дарси.

— Къде са зъбите му? — попита лейди Памела.

— Не го харесвам — каза Кора Лий. — Липсата му на коса е отблъскваща.

— Липсата на вампирските му зъби е отблъскваща.

— Трябва да има нещо нередно с тази картина. — Мария Консуела се вгледа в нея с присвити очи.

— Не — тихо каза Грегори. — Няма никакъв проблем с картината.

В стаята настъпи пълна тишина. Дамите се спогледаха объркано.

Ванда завъртя очи, очевидно обхваната от нетърпение, заради това, че жените загряваха толкова бавно.

— Божичко, чудя се защо ли той няма никакви вампирски зъби.

Четирите жени ахнаха. Дори Барт трепна и почти изпусна камерата.

Принцеса Джоана скочи на крака.

— Да не би да казваш, че в състезанието има смъртни?

Грегори сви рамене.

— Така изглежда, нали?

Мария Консуела се изправи, притиснала броеницата до гърдите си.

— Настоявам за точен отговор. Този мъж смъртен ли е?

— Да — призна Грегори. — Той е един от няколкото смъртни мъже в надпреварата.

Жените ахнаха отново.

— О, боже! Това е ужасно, просто ужасно! — Лейд Памела бръкна в чантичката си за ароматните си соли.

— Това е възмутително! — Принцеса Джоана се обърна към Дарси, а очите ѝ горяха от гняв. — Как смееш да омърсяваш надпреварата ни със смъртни?

Ванда сви рамене.

— Може да са готини.

Лейди Памела ѝ се присмя.

— Един смъртен никога не може да бъде най-сексапилният мъж на планетата. Самата мисъл е нелепа. — Тя отвори капачката на шишенцето с *Шоокръв*. — Аз съм доста над тези работи.

Принцеса Джоана закрочи към Дарси.

— Как можа! Ние ти вярвахме, а ти ни предаде. Наистина. — Лейди Памела подуши шишенцето си. — Първо ни настани в онези ужасни слугински стаи.

— А сега — продължи принцеса Джоана — ни обиждаш, като настояваш да понасяме компанията на смъртни.

Кора Лий подскочи на крака.

— Не може да имаме смъртен господар!

— Тогава не избирайте смъртен — каза им Дарси. — Вижте, вие още контролирате нещата тук. Вие решавате кой мъж да бъде елиминиран.

Жените се спогледаха.

— Тогава ни кажи кои са смъртните — настоя принцесата.

Дарси поклати глава.

— Не мога да ви кажа това. Сами ще трябва да се досетите.

— Ние можем да го направим. — Мария Консуела въртеше броеницата си. — Можем да ги подушим.

— Всъщност, няма да можете. — Дарси ги погледна извинително. — Те ще носят гривни на глезените си, които ще направят улавянето на миризмата им невъзможно.

Принцеса Джоана се намуси.

— Тогава ще прочетем умовете им.

— Не, вие подписахте договор, удостоверяващ, че няма да го направите.

— Това е ужасно, просто ужасно. — Лейди Памела изпи цялото шишенце с *Шоокръв*.

— Какво ще правим? — подсмъркна Кора Лий. — Не може да имаме смъртен господар.

— Няма да имаме. — Принцеса Джоана вирна брадичка. — Дарси иска да играе на тази зла игра с нас, но тя ще види. Смъртните мъже няма да могат да се мерят с вампирите. Ще ги открием по-лесно, отколкото териерът открива вредителите.

Мария Консуела кимна.

— *Si*, вярно е. Естествено, че вампирите ще ги превъзхождат.

— Разбира се. — Лейди Памела притисна ръка към гърдите си. — Смъртните мъже ще се провалят безславно на всички изпитания.

— Да. — Принцеса Джоана се обърна към другите от журито с пламенно изражение. — Вслушайте се в мен, дами. Трябва да открием и елиминираме тази смъртна заплаха.

Дамите се събраха, правейки планове.

— Свети Мария и Йосиф. — Маги погледна към Дарси. — Знаех си, че има причина да си тук. Осъзнаваш ли какво направи?

— Да, накарах ги да ме мразят повече от всякога.

— Не. Погледни ги. Никога не съм ги виждала толкова развълнувани, така разгорещени. Ти даде цел на съществуването им.

По гръбнака на Дарси премина тръпка. Маги сигурно преувеличаваше. Тя се славеше с това, че може да е прекалено драматична.

В слушалките на Дарси прозвуча бръмчащ звук и тя ги сложи, за да чуе какво става.

— Може ли да ми обърнете малко внимание, моля? — Дарси помахна на Барт, за да фокусира камерата върху нея. — Джентълмените пристигат.

---

[1] „Блакула“ е американски филм на ужасите от 1972 г. В него се разказва за африкански принц, превърнат във вампир от самия Дракула, който попада в съвременен Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Остин се взе отзад в лимузина Хамър, заедно с шест други мъже. Със сигурност четирима от тях бяха хора. Той си спомняше Джордж, Никълъс и Сет от прослушването. Там беше и Гарет, известен в момента като Гарт. Хората бяха инструктирани да идат в агенцията „Звездите на бъдещото“ в девет вечерта с багажа си.

Един мъж от Роматех Индъстрис ги чакаше — нисък химик на име Ласло Весто. Той даде на всеки от тях по една пластмасова гривна за глезена, която да носят под чорапите си. Тя трябваше да бъде в контакт с кожата им. И трябваше да я носят през цялото време на шоуто. Когато мъжете попитаха защо, химикът отговори със заплетено обяснение за феромоните.

В девет и половина, две лимузини Хамър пристигнаха пред агенцията с още десет мъже. Остин реши, че това е неживата конкуренция, но странното бе, че малкият химик даде и на тях от гривните. Петнадесетте мъже се качиха по лимузините, за краткото пътуване до Ралий Плейс. Остин забеляза, че вампирите не реагираха както обикновено около хората. Не душеха, не хвърляха гладни погледи.

Заради краткото пътуване нямаше време за разговори. Никой не искаше да разкрие някоя своя слабост пред конкурентите си. Щом спряха пред Ралий Плейс, вампирката на име Маги ги поздрави и ги придружи до пентхауса. Огромното фоайе бе празно. Маги подреди мъжете в три редици по стълбите, като последния ред бе на площадката на стълбището. Тя им каза да изчакат, след което се запъти към един коридор. Мъжете размениха нервни погледи, макар че никой от тях не проговори, нито си призна, че е нервен.

Скоро по коридора забърза един оператор. Той се качи по стълбите и снима в близък план всеки мъж. Остин не виждаше Дарси никъде. След това чу стъпки и женски гласове. Жените идваха. Пред тях имаше друг оператор, който вървеше заднешком. Вампирът Грегори водеше група от пет жени. Най-вероятно журито. Една от

дамите бе лилавокосата Ванда, но останалите четири бяха непознати. И странно облечени. Трябваше да са доста стари.

Остин се наведе, за да погледне по-навътре в коридора. Да, ето я и нея. Доста далеч от другите. Дарси приближаваше с Маги. Той се наведе още малко и почти изгуби баланса си. Слава богу, че стоеше точно до перилата или щеше да се изтърколи надолу по стълбите. По дяволите, изглеждаше добре. Изглеждаше повече от добре.

Щом влезе във фойето, погледът ѝ обхвана всички участници и се спря върху него. Той кимна леко и се усмихна. Тя отмести поглед настрани. Остин задържа очите си върху нея, надявайки се, че тя отново ще погледне към него. Но колкото по-дълго я гледа, толкова повече осъзнаваше, че тя гледа навсякъде другаде, но не и към него.

— Господа, добре дошли в „Най-сексапилният мъж на планетата“.

Остин погледна към водещия.

— Моето име е Грегори и ще бъда вашият водещ. — Той посочи към жената вампир. — Маги ще бъде вашата домакиня.

Остин отново погледна към Дарси, чудейки се каква точно връзка има тя с този Грегори. Дали той водеше това шоу като услуга към нея?

— Петте съдии на тази надпревара стоят пред вас — продължи Грегори. — Представям ви принцеса Джоана, Мария Консуела, лейди Памела, Кора Лий и Ванда.

Ванда помахаша. Останалите дами направиха реверанс. Остин отново погледна към Дарси, чудейки се колко дълго щеше да го пренебрегва.

— Пристигате петнадесетима — оповести Грегори, — но само десетима от вас ще продължат. Нашите дами от журито вече гласуваха и петима от вас ще напуснат шоуто. Но първо, да видим нашите спонсори.

Последва тишина. Участниците размениха погледи. Остин реши, че това трябва да е рекламна пауза за вампирската фюжън кухня.

— Добре дошли отново — усмихна се Грегори към близката камера. — Време е да разберем, кои са петимата мъже, които ще си тръгнат към дома тази вечер. Те са... — Вампирът направи пауза за по-драматичен ефект. — Тадайоши, Дерек, Харша, Фердинанд и Сет. Господа, трябва да напуснете. Лимузините ви чакат отвън. А що се

отнася до останалите, багажът ви ще пристигне съвсем скоро. Двамата с Маги ще ви покажем стаите ви. Поздравления и добре дошли.

Щом Остин се здрависа със Сет, усети облекчение, че в пентхауса ще има един смъртен по-малко, нуждаещ се от защита. Той погледна към фойето и видя, че петте вампирки от журито са изчезнали. Също и Дарси, и операторът. Проклятие, това ли беше? Явно бяха приключили за тази вечер.

Шофьорите на лимузините донесоха всичкия багаж във фойето и мъжете се отправиха по стълбите, за да го вземат. Петимата елиминирани тази вечер тръгнаха с шофьорите.

Маги придружи Остин и още петима други участника до източното крило на пентхауса. Показа им кухнята, фитнес залата, сауната.

— От този край има три спални. Ще трябва да споделяте стаите. — Тя погледна към папката, която носеше. — Реджиналд и Пиер са в едната стая, Гарт и Джордж в другата и Никълъс и Адам в последната.

Остин погледна към Гарет облекчено. Слава богу, нямаше да се наложи да делят стая с някой вампир.

— Къде е офисът на режисьора? — попита Остин.

Дарси е в къщата до басейна. — Маги го погледна любопитно. — Защо? Някакъв проблем ли има?

— Не, въобще няма. — Той изруга наум, докато влачеше чантата си по стълбите към втория етаж. Къщата до басейна? Кой, по дяволите, използва къща до басейн, като свой офис? Той бе поставил камера в библиотеката, очаквайки, че офисът ѝ ще бъде там. Не бе поставил никакви проклети камери в къщата до басейна.

Маги показва първо стаята на Реджиналд и Пиер. След това поведе четиримата смъртни към техните стаи. Стаята на Остин беше до тази на Гарет.

— Кухнята е напълно заредена с напитки и храна — обясни Маги. — Един доставчик ще ви носи топла храна всеки ден. Поради съображения за сигурност, моля, не влизайте в други стаи. Може да напускате сградата стига да се връщате навреме за шоуто всяка вечер. Тъй като ще записваме през нощта, препоръчваме на всички участници да спят през деня.

Остин потисна смеха си. Точно така, някои от участниците бяха мъртви през деня.

— Ще започнем да записваме утре вечер в осем часа в библиотеката. Лека нощ. — След една последна усмивка, Маги си тръгна.

Мъжете прибраха багажа си в стаите. Остин вдигна куфара си върху леглото и извади лаптопа си. Хвърли поглед към Никълъс.

— Надявам се, че не възразяваш да използвам бюрото.

— Не, няма проблем. — Никълъс също постави чантата си върху леглото. — Умирам от глад. Искаш ли да проверим кухнята?

— Съжалявам, имам малко работа. Но не ме оставяй да ти преча. — Остин постави лаптопа си върху бюрото.

— Ще се видим после. — Никълъс се запъти към вратата.

Уф. Най-после сам. Остин вкара кода на скритите камери, който бе инсталирал. Забеляза група мъже в западното крило на пентхауса. Грегори показваше стаите на останалите участници. Вероятно те всички бяха вампири. Грегори си тръгна и се запъти към главното стълбище. Накъде отиваше? Да види Дарси?

Остин почувства внезапна и неприятна болка, която разпозна като ревност. И това, че Дарси бе разположила щаба си в проклетата къща при басейна, където нямаше камера, не помагаше. Дали щеше да спи там?

Той смени изгледа с този на фойето. Грегори достигна края на стълбите и се отправи към стаята с портретите. Остин смени на нея. По дяволите. Дарси бе там. Зловещият Грегори бе сам с нея.

Дарси сваляше портрет от стената, вероятно един от елиминираните тази вечер. Занесе портрета до далечния край на стаята и го постави на пода, подпрян на стената. Тя се изправи рязко, завъртайки се към вратата.

— Грегори! — Дарси се затича през стаята. Прегърна го и го целуна по бузата. — Беше страхотен!

Той бе отрепка. Остин наблюдаваше къде върху Дарси ще постави ръцете си вампирът. Леко докосване на раменете. Остин реши засега да остави дървените колове в багажа си.

— Благодаря. Беше забавно. — Грегори погледна към портретите на стената. — Сваляш елиминиралите ли?

— Да. — Дарси дръпна втори портрет от стената. — Можеш ли да свалиш този на Дерек?

— Разбира се. — Грегори свали портрета и последва Дарси до ъгъла, където ги събираше тя. — Мисля, че е доста смущаващо колко расистки са настроени дамите.

— Ужасно е! Доста ще трябва да внимавам при редактирането.

— Да. Те наистина са заседнали в миналото. — Грегори остави картината, която държеше. — Но мисля, че ти се справи доста добре с тях.

— Благодаря ти. — Дарси погледна петата картина, която трябваше да се свали.

Грегори тръгна към нея, изучавайки портретите. Той спря пред един от тях и се наведе да прочете табелката с името.

— Адам Олаф Картрайт. Кой е той?

Остин се напрегна и затаи дъх.

Дарси замръзна за няколко секунди, след това сграбчи петия портрет от стената и се запъти към ъгъла.

— Той е един от участниците, естествено.

— Смъртен или вампир?

Дарси сложи портрета на земята и след това се изправи.

— Разбрахме се, че няма да знаеш предварително.

— Така е, но... — Грегори хвърли поглед към портрета на Остин. — Той те зяпаше цяла вечер.

Дарси стисна ръце.

— Не бих казала *цяла* вечер. По-скоро бяха десетина минути.

— Десет минути, през които той не можеше да откъсне поглед от теб.

Остин присви очи. *Проблем ли имаш с това, отрепка такава?*

Смехът на Дарси бе кратък и изкуствен.

— Не бъди глупав. Той вероятно е гледал камерата, не мен. Трябва да предупредя мъжете да не обръщат внимание на камерата и да се държат естествено.

Грегори кръстоса ръце.

— Виждаш ли се с него?

— Няколко пъти, но бе свързано с работата.

Остин изсумтя. *Бе повече с удоволствието, отколкото с работата, съкровище.*

Грегори се намръщи.

— Не искам да бъдеш наранена.

Дарси се усмихна с насмешка.

— Не се притеснявай. Между нас няма нищо.

Остин стисна зъби. *Нищо?* През последните две седмици той бе преследван от спомени за това как целува устните ѝ, как докосва гърдите ѝ и усещането за сладкото ѝ дупе, притиснато към слабините му. Това ли тя наричаше нищо?

— Какво става? — Гарет надникна в стаята.

Остин скочи на крака и бързо изключи звука на лаптопа си.

— По дяволите, Гарет. Защо не ме предупреждаваш? Не искам съквартирантът ми да види какво правя.

— Какво правиш?

— Уверявам се, че всички камери работят.

— Страхотно. — Гарет затвори вратата и тръгна към компютъра.

— Нещо интересно? Кой е това... водещият и режисьорката?

— Да, но е доста отегчително.

— Усили го — настоя Гарет. — Искам да чуя.

Вътрешно намръщен, Остин увеличи звука.

— Реших, че дамките ще изпотрошат стаята, щом разбраха за смъртните — каза Грегори.

Дарси въздъхна.

— Да, не беше приятна гледка.

Остин се отпусна. Той вече не бе тема на разговора.

— Само се надявам, че шефът ти ще разбере — каза Грегори.

— Да. — Дарси тръгна към вратата и изключи осветлението.

Остин превключи на камерата в коридора. Думите им се чуваха приглушено, затова той увеличи звука.

— Мислех, че със сигурност ще мога да различа смъртните от вампирите. — Грегори се запъти към фоайето.

— Никой не може да ги подуши заради гривните — каза Дарси докато вървеше с него. — Работят безотказно. Дори вампирите носят фалшиви такива. Така, когато всички са по бански, никой няма да може да каже, кой кой е.

— Майко мила. — Остин свали чорапа си надолу и разгледа гривната. — Мислех си, че има някакво проследяващо устройство, но явно е нещо химическо, което да блокира миризмата ни.

Гарет кимна.

— Мислех си, че онези вампири в лимузината бяха прекалено... равнодушни.

Остин свали гривната си.

— Ще я дам на Ема щом дойде утре с доставчика. Тя ще я даде за анализ. — Разбира се, без нея щеше да мирише на вкусна закуска за вампири.

— Сигурен ли си, че искаш да я свалиш? — попита Гарет.

— Ще ми дадат нова. Ще кажа на режисьора, че съм я изгубил.

— Имаш предвид госпожица Дарси? Все още ли мислиш, че е човек?

— Да. Не знам защо се е забъркала с тези вампири, но тя ще направи всичко по силите си, за да ни предпази да не пострадаме.

Гарет изсумтя.

— Ти й вярваш повече от мен. Знаеш какво пише в договора ни — ДВК не носи отговорност за рани от пробуждане.

Остин се разсмя.

— Нямам намерение да бъда хапан. — Но сега той имаше добра причина да потърси Дарси. И знаеше точно къде да я намери. В къщата при басейна.

* * *

Докато Дарси се скиташе из зимната градина, тя остави топлия влажен въздух да гали лицето ѝ и да разтопи цялото напрежение, което се бе натрупало през вечерта. Рафтовете, подобни на стъпала на стълбище, се простираха от двете страни на пътеката и всеки от тях бе пълен със саксии с цветя в ярки цветове — циганчета, лилии, божури и други по-екзотични видове, които тя не познаваше.

Една част от зимната градина бе отделена за рози. Няколко пълзящи рози бяха пуснати по свода, от който започваше розовата градина. В средата срещу стената бе разположен малък фонтан, който изсипваше вода в един басейн.

В задната част на зимната градина имаше обособена малка тропическа зона с цъфтящи лимониви и бананови дръвчета. Под една върба имаше каменна пейка. Дарси седна и събу обувките си. Това

щеше да е идеално място за следващите две изпитания — за добри обноски и водене на разговор.

— Дарси!

Тя забеляза Маги да идва към нея.

— Здравсти. Настани ли мъжете по стаите им?

— Да, и разпределих смъртните заедно, както поиска.

— Благодаря ти. Не знам как бих се оправила без теб. — Докато Маги ѝ помагаше тя можеше да избягва да прекарва времето със смъртните. Или по-точно с един определен смъртен.

Маги спря до нея.

— Всъщност, точно за това исках да поговорим. Утре вечер трябва да съм в ДВК за новото прослушване.

— О, точно така. — Дарси ѝ се усмихна окуражително. — Не се притеснявай. Ще си страхотна.

Маги потрепери.

— Ужасно съм нервна. Ще чета заедно с дон Орландо. Надявам се, че ще ме хареса.

— Аз... аз съм сигурна, че ще е така. — Дарси потуши един стон. Тя не бе казала на приятелката си за аферата на дон Орландо с Корки и Тифани и един Бог знае още колко други жени. Не можеше да понесе мисълта да унищожи мечтата на Маги. Тя винаги бе оптимист и твърдеше, че всичко се случва така, както е писано. Макар че Дарси не можеше да се съгласи с това, не бе осъзнавала, колко ѝ бе нужно Маги да го вярва. Докато Маги вярваше в щастливия край, той все още изглеждаше възможен.

— Мисля, че трябва да снимаме тук утре вечер. — Дарси се изправи и взе обувките си.

Маги тръгна заедно с нея.

— Искаш да тестваш добрите обноски на мъжете тук?

— Да, мислех си... аах! — Дарси се подхлъзна в една локва.

— Добре ли си? — Маги се протегна да ѝ помогне. — Не трябва да ходиш по чорапи. Прекалено хлъзгаво е.

— Да, ще сваля и тях. Само минутка. — Дарси се измъкна от чорапите си, а след това ги набути в обувките си. — Знаеш ли, точно това ни трябва. Ще направим голяма кална локва на средата на пътеката утре вечер и ще видим как момчетата ще успеят да предпазят жените да не изцапат обувките си.

— О, харесва ми. Точно като историята за сър Франсис Дрейк, който поставил пелерината си на земята, за да може кралицата да мине по нея.

— Точно. — Дарси носеше обувките си в ръце, докато вървеше боса. — Може да направим най-различни препятствия тук в зимната градина. И мисля, че изпитанието трябва да проведе лейди Памела. Тя изглежда като експерт по правилата за учтиво поведение.

Маги изсумтя.

— Така е.

Те излязоха от зимната градина и спряха до стълбището. Маги отвори вратата.

— Аз отивам на етажа за персонала. Искаш ли да се присъединиш към нас във всекидневната?

— Не. Уморена съм. Успех с прослушването утре.

— Благодаря ти. — Маги се плъзна към стълбите. Тежката врата се затвори с трясък след нея. Дарси затвори очи и усети хладния въздух срещу лицето си. Първата вечер бе приключила. Време бе да се отпусне. С въздишка тя се запъти към къщата до басейна.

Плясък на вода привлече вниманието ѝ. В басейна имаше мъж, който правеше дължини докато дългото му, слабо тяло се движеше бързо през водата. Той представляваше перфектната комбинация между сила и изящество. Тя пристъпи по-близо. Гърбът му бе гол и почернял, раменете му широки. Мускулите по гърба и раменете му се разтягаха при всяко загребване. Краката му бяха дълги и мощни.

Трябва да бе смъртен. Вампирите нямаха такъв тен. И нищо толкова красиво не можеше да трае цяла вечност. Дори най-грандиозният залез траеше само няколко мига. За този смъртен, това бе неговият момент, комбинация от младост, сила и изящество — още по-красиво, защото неговият зенит бе краткотраен и този момент от време бе прекалено ценен.

Очите на Дарси се изпълниха със сълзи. Вампирите грешаха. Те се мислеха за красивите, защото можеха да останат млади завинаги. Не осъзнаваха, че вечността, прекарана в младост и красота, е повърхностна, когато е открадната и безсмислена, ако е всекидневие.

Мъжът стигна до края на басейна и отметна гъстата си мокра коса назад от лицето си. Дарси затаи дъх. О, господи, трябваше да се сети, че е той. Обувките ѝ тупнаха върху цимента.

Мъжът се обърна по посока на шума и ѝ се усмихна.

Коленете ѝ се огънаха. Той се изтласка от ръба и заплува към нея. Дарси погледна към къщата до басейна. Щеше да изглежда като страхливка, ако избяга сега. Но, по дяволите, бе толкова решена да стои настрана от него.

Той спря и постави почернялата си ръка на скосения ръб на басейна.

— Здравей, Дарси.

Дори само гласът на Адам, докато изговаряше името ѝ, бе толкова топъл и светъл, че я караше да се чувства сякаш може да литне до слънцето и никога повече да не ѝ бъде студено.

— Здравсти.

— Водата е страхотна. Искаш ли да се присъединиш към мен?

Тя се подсмихна.

— В случай, че не си забелязал, облечена съм с рокля.

— О, забелязах. Не мога да откъсна очи от теб.

Лицето ѝ почервеня.

— Всъщност, трябва да поговоря с теб за това. Не трябва да гледаш към мен, защото обикновено съм много близо до камерата.

Той наклони глава, без да отклонява поглед от нея.

— Сега няма камера. Само аз и ти.

— А аз имам малко работа. Лека нощ. — Тя се наведе да вземе обувките си.

— Как се сваля тази рокля? Има ли цип на гърба?

Тя се изправи рязко, забравила за обувките си.

— Моля?

— Трябва да свалиш роклята си, за да плуваш.

— Няма да плувам с теб. Водата е прекалено студена.

— Ооо... в такъв случай... — Той сложи ръце на скосения край на басейна. Мускулите на ръцете и раменете му се опънаха щом той се изтласка от водата.

Дарси отстъпи назад и ахна от изненада.

Адам се изправи бавно. Водата блестеше по загорялата му кожа. Вадички се стичаха по тялото му, търсеци най-бързия път по добре оформените му гръдни и коремни мускули. Косъмчетата по гърдите му лежаха прилепнали и мокри. Изглеждаха тъмнокафяви като косата му. Водата и тъмнината се бяха съюзили, за да изглежда златен, като бог

на слънцето. Тази вечер той изглеждаше по-опасен от всякога за спокойствието ѝ.

— Ще намерим нещо по-топло. — Той се запъти към джакузито.

Останала без думи, Дарси наблюдаваше как Адам я подминава. Памучният му бански, подобен на боксерки, никога не би бил определен като секси, но мократа материя прилепваше към тялото му. Щом той мина покрай нея, тя видя точно колко ниско на тесните му бедра стоеше банският. Материята обхващаше задника му, очертавайки ясно всяко кълбо и мускулите, които се открояваха при всяка негова стъпка.

Коланът бе толкова ниско, че тя можеше да види двете трапчинки под кръста му. О, господи, това правеше общия брой на трапчинките равен на четири. И я караше да иска да прегледа всеки сантиметър от него за още.

Той влезе в джакузито и натисна един бутон на контролното табло. С бръмчащ звук, водата започна да се върти. Той ѝ се усмихна, докато седнаше.

— Усещането е страхотно.

Над водата се издигна пара, обещавайки топлина и удобство... и край на студа, който я измъчваше четири дълги години.

— Хайде, Дарси — тихо каза Адам.

О, господи, той бе самият дявол. Знаеше точно как да я изкуши и измъчва едновременно. Тя се приближи бавно.

— Ако аз бях в журито на това състезание, ти със сигурност щеше да си победителят. Но аз не съм, така че си губиш времето.

— Въобще не ми пука за състезанието. И времето, прекарано с теб, никога не може да е изгубено. Ела и ще ти покажа.

Тя изсумтя.

— О, добър си. Но няма причина за това. — Само болка, задето иска нещо, което не може да има.

— Няма причина? — Той се намръщи. — Какво ще кажеш за приятелство?

Тя се разсмя.

— Ти искаш да сме просто приятели? Чувала съм го и преди.

Той се ухили.

— И аз. Но наистина го мисля, Дарси. Не се ли нуждаеш от някой, с когото да си говориш?

Как можеше да сподели с един смъртен, че живее сред вампири?

— Съжалявам — обърна се тя, за да си тръгне.

— Чакай. — Той се метна през ваната, предизвиквайки вълна, която преля през ръба и заля краката ѝ с топлина. — Трябва да ти кажа нещо. За онази гривна, която се налага да нося.

Тя се обърна към него.

— Какво за нея?

— Аз... аз някак си съм я изгубил. Важна ли е?

Тя преглътна. Повече от важна. Тя бе крайно необходима, за да го запази в безопасност.

— Ще се погрижа да получиш друга.

— Какво точно е тя? — Очите му бяха напълно невинни.

— Ласло не ви ли обясни?

Адам сви рамене.

— Нещо за феромоните и как се привличаме един друг, посредством носовете си.

— Точно така. — А Адам винаги ухаеше прекрасно — топло, жизнено, секси.

— Ела и седни за малко. — Той потупа края на джакузито. — Накисни си краката и се отпусни. Беше дълга нощ.

Тя се усети, че се усмихва.

— Не се отказваш, нали?

— Не и с теб. — Адам ѝ се усмихна в отговор. — Виж ще се държа настрана. — Той се отдръпна в противоположния край на джакузито.

Дарси свали лъскавото си сако и го остави на градинския стол.

— Само за малко. — Тя седна внимателно на ръба, уверявайки се, че не е закачила копринената си рокля на цимента. Прехвърли краката си през ръба, но усещането от горещата, бълбукаща вода бе толкова прекрасно, че тя потопи краката си чак до коленете. Тясната ѝ рокля се вдигна до средата на бедрата ѝ.

— Добре ли се чувстваш? — тихо попита той.

— Да.

— Всичко наред ли бе с шоуто тази вечер?

— Да.

— В къщата при басейна ли ще спиш?

Какъв мошеник.

— Да.

— Сама?

— Да.

Той се ухили.

— Много си благосклонна тази вечер.

Тя потисна смеха си.

— Да. — И сега щеше да поиска да прекара нощта с нея, мислейки си, че тя ще каже „да“.

— Била ли си влюбена някога?

Тя примигна. Въпросът му я изненада.

— Да, предполагам — въздъхна Дарси. — Не съм сигурна. Може би просто исках да съм влюбена.

— Той обичаше ли те?

— Каза, че ме обича. Бяхме заедно около година в колежа. Аз си мислех, че сме сгодени, но... — Тя сви рамене. — Очевидно не бяхме единодушни по този въпрос.

— Бил е глупак. Това е малко прекалено, не мислиш ли? Не. Всеки мъж, който би те оставил да се изплъзнеш, трябва да е глупак.

— Той просто бе незрял.

— Това е мила дума за глупак.

Дарси се разсмя.

— Добре де, беше глупак. — За нейна голяма изненада това я накара да се почувства добре. — Значи големият въпрос сега, предполагам, е колко интелигентен си ти?

Той се усмихна бавно и трапчинките му се задълбочиха.

— Достатъчно умен съм.

А също така живееше в различен свят от нейния. Тя наистина не биваше да флиртува с горкия мъж. За жалост, бе дяволски близо до неустоим. Но по някакъв начин трябваше да се противопостави на привличането, което изпитваше.

Адам се придвижи към нея. Ръката му обхвана ходилото на левия ѝ крак.

— Мога ли да ти направя масаж на стъпалата?

— Н... — Думата заглъхна в гърлото ѝ щом силните му пръсти се притиснаха към стъпалото ѝ. О, боже, не беше ли добър. — Да.

Той правеше бавни кръгчета по крака ѝ.

— Добре ли се чувстваш?

— Да.

Той нежно дръпна пръстите ѝ.

— Вършиш страхотна работа с шоуто.

Комплиментът му премина през нея като слънчева светлина.

— Благодаря ти.

Той се прехвърли на десния ѝ крак.

— Мога ли да ти кажа една тайна?

Тя отвори очи.

— Не ми казвай, че си сериен убиец.

Той се усмихна и продължи да масажира крака ѝ.

— Не, не съм. Вярваш или не, аз съм... чувствителен мъж.

Тя изсумтя.

— Не може да си гей. Не и при начина, по който целуваш.

Очите му блеснаха.

— Сигурна ли си? Може да се наложи да направиш още една проба, за да си напълно убедена.

Тя се разсмя.

— Ти определено си познавач на жените.

— Така е. Относно тайната ми... — Ръцете му се плъзнаха нагоре по краката ѝ и стигнаха до прасците ѝ.

Той започна да масажира мускулите ѝ там. Дарси повдигна вежди.

— Ако се опитваш да ме сваляш, това едва ли може да се нарече тайна.

Адам постави буза върху коляното ѝ.

— Тайната е, че по някакъв начин мога да усещам какво чувстват хората.

— Искаш да кажеш, че си добър в четенето на езика на тялото?

— Не. — Той я погледна притеснено. — Мога да го усетя.

Тя се облегна назад.

— Искаш да кажеш, че си емпат?

— Да. — Той се приближи, докато гърдите му не се притиснаха в краката ѝ. — Знаеш ли какво долавям от теб?

— Може би съмнение? — Тя го погледна скептично. — Или нека позная. Имаш внезапното усещане, че искам да спя с теб.

Той се ухили.

— Мислиш си, че това е част от плана ми за свалка?

Тя кимна.

— Но получаваш точка за оригиналност.

Той целуна лявото ѝ коляно.

— Благодаря ти. Но сериозно имам усещането, че си затворена някъде, където не желаш да бъдеш.

Тя застина. Мили боже, може би наистина бе емпат. Той я наблюдаваше внимателно.

— Вярно ли е, Дарси? Необходима ли ти е помощ?

Тя преглътна трудно.

— Аз... не. Добре съм.

— И няма нищо, което да искаш да ми кажеш?

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Сега ли? Рицарят с блестяща броня дойде сега? Какъв жесток свят. Защо не го бе срещнала преди четири години? Той бе всичко, което тя желаше. Всичко, от което се нуждаеше.

Адам се изправи пред нея. Топлата вода се стече от него по бедрата ѝ. Дарси искаше да се разтопи заедно с него.

Той докосна раменете ѝ.

— Нека ти помогна.

Тя се изправи. Бе около тридесет сантиметра по-висока, тъй като стоеше на седалката на джакузито. Погледна надолу към него и прокара пръсти през косата му.

— Адам, ти си всичко, за което съм мечтала, но е прекалено късно.

— Не. — Той я сграбчи за кръста и я дръпна от седалката. — Никога не е прекалено късно. — Адам потъна в топлата, бълбукаща вода, вземайки я със себе си.

Тогава и последната ѝ съпротива се стопи.

ГЛАВА 12

Остин издърпа Дарси в скута си и покри лицето ѝ с целувки, насочвайки ги все по-близо до устните ѝ. Тя завъртя глава, за да го посрещне и топлината избухна между тях. Езиците им се сплетоха. Ръцете им се увиха в стегната прегръдка.

И все пак не бяха достатъчно близо. Той я повдигна леко и избута роклята ѝ, за да може да възседне скута му. Прегръщаха се силно, така че гърдите ѝ бяха притиснати към неговите. Можеше да долови учестеното ѝ дишане, докато тя трепереше в ръцете му.

— Скъпа. — Той потърка нос във врата ѝ. Толкова силно искаше тя да му се довери, но по някакъв начин, междувременно, това желание бе прераснало в нещо много по-силно. Нуждаеше се от това да го обича. Трябваше да я защити. Трябваше да я запази завинаги.

Дарси прокара ръце по раменете му, след това надолу по гърба му.

— Толкова си красив.

Усмивайки се, той потърка брадичка в меката ѝ коса.

— Как не те е срам. Това беше моята реплика.

Тя се облегна назад в скута му.

— Как не те бе срам теб да ме издърпаш тук, докато съм облечена с най-хубавата си рокля.

— Може да се погрижим за това. — Адам разкопча ципа на гърба ѝ. Тя изви гръб щом той прокара ръка надолу по гръбнака ѝ.

Дарси му се усмихна закачливо.

— Нали осъзнаваш, че тази рокля не би трябвало да бъде в топла вода.

— Тогава ще я пуснем на програмата със студена вода. — Той издърпа роклята през главата ѝ и я метна в басейна.

Дарси се разсмя.

— Страхотно. Хлор. Това ще помогне много.

Той изучаваше мокрия ѝ сутиен, прилепнал по кожата ѝ.

— Аз съм доволен от резултатите. — Той потърка с палец зърното ѝ и то се втвърди. Описваше кръгчето около настръхналата ѝ плът, докато връхчето не се превърна в твърда пъпка. Стенейки, Дарси затвори очи.

Той я гризна по врата и продължи до ухото ѝ, а след това прошепна:

— Искам да те вкуся.

Тя му отвърна с нежни целувки по бузата и челюстта му. Това трябваше да означаваше „да“. Той я целуна дълбоко. Сърцето му бушуваше в ушите. Слабините му бяха подути, изискващи внимание. Той откопча сутиена ѝ, издърпа го и го захвърли на цимента. Внезапен бриз раздвижи парата от горещата вана, правейки я да изглежда почти нереална. Магично видение на красотата, прекалено свършено, за да му устои който и да било мъж.

Очите ѝ се отвориха.

— Нещо нередно ли има?

За секунда той помисли, че е видял червен блясък в тях, но това бе само някакво странно отражение.

Неговите собствени снимки винаги излизаха с червени очи.

— Ти си свършена. — Той обхвана гърдите ѝ, после се наведе, за да постави целувка върху горната извивка на лявата ѝ гърда. Можеше да усети туптенето на сърцето ѝ. Собственото му сърце бумтеше оглушително в ушите му. И сякаш ставаше все по-силно и по-силно.

Той сграбчи кръста ѝ и я повдигна, докато гърдите ѝ се изравниха с устните му. Улови едното ѝ зърно и го засмука. Тя изви гръб и изстена. Ръцете му се спуснаха по-надолу и притиснаха бедрата ѝ към корема му. Плъзна ръце в бельото ѝ и обхвана дупето ѝ. Тя отвърна, като се раздвижи срещу него, отърквайки се в корема му.

Ерекцията му почти експлодира. Стискайки зъби, той постави буза върху гърдите ѝ, борейки се за контрол. Точно тогава осъзна, че нощта е станала по-светла от преди. И бумтежа в ушите му не идва от него. Той погледна нагоре и се намръщи. Този звук не можеше да се сбърка. Внезапно надолу се спусна лъч светлина и освети горещата вана.

— Какво? — Дарси застина. Тя погледна нагоре, но Остин я закри с ръка.

— Недей. — Той присви очи към светлината. — Това е хеликоптер.

— Какво? — Тя го погледна ужасено. — Хеликоптер?

— Да — изруга Остин. — Трябваше да го чуя, че идва.

— О, боже мой! — Дарси покри уста с треперещата си ръка. — Казах на Бърни да наеме хеликоптер, но не мислех, че може да го направи тази вечер. Това е ужасно!

По-ужасно отколкото тя осъзнаваше. Доколкото Остин можеше да каже, двамата с Дарси бяха заснети. Той се потопи, заедно с нея във водата до брадичката.

— Ще се погрижа за това. Каквото и да правиш не поглеждай нагоре.

Тя изстена.

— Ще бъда съсипана. Никога повече няма да си намеря работа.

— Довери ми се. Нека те измъкна оттук.

— Как? Аз съм напълно гола.

— Донесох от стаята си голяма кърпа. Чакай тук. Стой ниско и не поглеждай нагоре.

— Добре. — Тя обви ръце около себе си и задържа брадичката си надолу.

Остин излезе от водата и се запъти към градинския стол, на който бе оставил кърпата. Държеше лицето си настрани от светлините на хеликоптера, докато бързаше обратно към джакузито. Разпъна кърпата, за да прикрие Дарси и когато тя излезе от водата, я обви около нея. Хеликоптерът вече бе достатъчно близо, за да предизвика силен вятър, който дърпаше кърпата и я караше да трепери. Тя обви раменете си и наведе глава.

— Дръж се за мен. — Той взе сакото ѝ от стола и го наметна върху главата ѝ. Намери сутиена и обувките ѝ и ѝ ги подаде. След това улови роклята ѝ от басейна.

А хеликоптерът продължаваше да обикаля над тях. Лъч светлина следваше всеки ход на Остин. Той подаде на Дарси мократа ѝ рокля и видя паниката, изписана на лицето ѝ.

— Не ги оставяй да ти въздействат — извика ѝ той над грохота на въртящите се перки. — Те не знаят коя си. Къде са отседнали другите дами?

— На етаж за персонала, три етаж по-долу.

Той хвърли поглед към източното стълбище.

— Добре. Ще отидем там. Всички ще си помислят, че си една от съдиите. После може да се върнеш в къщата при басейна.

— Добре — съгласи се тя и той я поведе към стълбите. Светлината от хеликоптера ги проследи. Остин погледна надолу. Заради светлината зад него тялото му хвърляше дълга сянка върху цимента.

Той се закова на място. Дарси спря.

— Какво не е наред?

Той стоеше там, без да може да отговори. Всичкият въздух излезе от дробовете му. Кръвта се оттегли от главата му. Земята се разклати и той залитна настрани.

— Добре ли си? — Тя се протегна да докосне ръката му.

Остин се отдръпна назад. Не, това не можеше да е истина. Той отново погледна към земята. Сянката му бе там, сама, надсмивайки му се, че е бил толкова сляп. Такъв глупак.

— Адам?

Тя изглеждаше толкова притеснена. По дяволите, защо се тревожеше за него? Тя бе тази с проблема. Дарси Нюхарт нямаше сянка. Мамка му, тя бе мъртва.

— Добре ли си? — извика тя над шума.

Той преглътна трудно.

— Тръгвай без мен. Аз... аз ще се убедя, че не сме оставили следи след себе си. — Или доказателства, че е бил там, сближавайки се с врага.

— Добре. — Тя се затича към стълбището и влезе вътре.

Вратата се затвори с трясък, а той стоеше там и се взираше в нея, докато проклетият хеликоптер кръжеше над главата му. Стомахът му се разбунтува. *Света некрофилия*. Той се бе натискал с мъртва жена.

Бавно осъзна, че хеликоптерът се отдалечаваше. Огледа района около басейна и забеляза чехлите си до градинския стол. Сграбчи ги и прекоси покрива. Полупълната луна го освети и сякаш му се подиграваше със зловещата истина. Дарси бе създание на нощта.

— Не! — Захвърли единия си чехъл към луната, който прелетя през стената и изчезна. Остин се затича и хвърли и другия след него. — Не, по дяволите!

Спусна се тичешком по стълбите, но тогава осъзна, че не може да прекара нощта в пентхауса. Не и с всички тези вампири. Не и когато неговата Дарси...

Той взе асансьора до приземния етаж, след това изтича на тротоара. Не обърна внимание на боцкането на цимента по босите му крака и продължи да бяга докато не стигна Централ парк. И тогава продължи да бяга. Бяга докато не плувна в пот и едва си поемаше дъх.

Накрая забави ход и се строполи върху една пейка. Да върви по дяволите. Нямаше измъкване от жестоката истина.

Дарси бе вампир.

* * *

— Мисля, че направих ужасна грешка. — Дарси стоеше в спалнята на Ванда и трепереше в мокрото си бельо и хавлия.

— Ето. — Ванда ѝ подхвърли друга кърпа. — Изсуши се докато ти намеря нещо да облечеш. — Тя се разрови из шкафа си. — Тези трябва да ти подходат. — Тя извади чифт бели памучни гащички. — Каква грешка?

— Бях извънредно дружелюбна с Адам в горещото джакузи.

Очите на Ванда се разшириха.

— Ох. В такъв случай... — Тя пусна белите гащички и извади червена копринена прашка. — Това ще е по-добре.

Дарси изсумтя, взе белите бикини и ги обу.

— Не трябваше да го правя. Сигурно съм полудяла.

— Нарича се страст, скъпа. — Ванда ѝ подаде тениска и долнище от пижама. — В това няма нищо лошо.

— Много е лошо! — Дарси облече тениската. — Той е смъртен. Това никога няма да се получи. — Тя се хвърли на леглото на Ванда.

Ванда седна до нея.

— Изпитваш ли чувства към него?

Очите на Дарси се изпълниха със сълзи.

— Опитвах се да се боря с тях. Знам, че каквато и да е сериозна връзка с него, е невъзможна.

— Щом има любов, всичко е възможно.

Дарси поклати глава.

— Не и това.

Ванда се изправи и започна да обикаля из стаята.

— Разказвала ли съм ти какво се случи с мен?

— Не. — Дарси избърса лицето си. Ванда винаги я бе подкрепяла, но рядко споделяше нещо лично.

— Аз съм от малко селце южно от Краков. Бяхме голямо семейство. Много бедно. Когато майка ми почина през 1935 година, аз се превърнах в майка за по-малките ми братя и сестри.

— Това сигурно е било трудно — прошепна Дарси.

Ванда сви рамене.

— Тепърва щеше да става по-лошо. Щом немските танкове нападнаха селото ни, мъжете подготвиха съпротива. Баща ми ме умоляваше да избягам с двете ми по-малки сестри. Събрах малко храна и тръгнахме на юг към Карпатите. Аз... никога не видях повече баща си и братята ми.

Дарси примигна, за да спре сълзите си.

— Толкова съжалявам.

— Пътуването бе много тежко за тринадесетгодишната ми сестра — продължи Ванда. — Докато намеря някоя пещера, Фрида едва вървеше. Дадох ѝ последната ни храна и вода. Петнадесетгодишната ми сестра Марта отиде да донесе вода и не се върна. Искях да я потърся, но се страхувах, че ако оставя Фрида тя ще умре. Най-накрая трябваше да отида. Намерих потока и напълних вода. Като се запътих обратно към пещерата, нощта вече бе паднала. Когато Марта излезе от сенките бях толкова щастлива да я видя. Но тя просто стоеше там, безкрайно бледа, със странно изражение на лицето. Приближи се до мен толкова бързо, че не осъзнах какво става. Събори ме на земята и впи зъбите си във врата ми. Почти бях в безсъзнание, когато ме пренесе — изведнъж бе станала много силна — до дълбока пещера и ме представи на вампира, който я бе трансформирал. Зигизмунд. Той превърна и мен онази нощ.

Дарси потрепери.

— Толкова съжалявам.

Ванда седна на леглото.

— На следващата вечер, побързах да се върна при малката си сестра, за да видя как е тя. Бе починала. Съвсем сама.

— О, не. Колко ужасно. — Дарси докосна рамото ѝ.

Очите на Ванда блестяха от непролети сълзи.

— Намерих как да оползотворя глада, който ме измъчваше всяка нощ. Хранех се от нацистите и оставих доста от тях да умрат в южна Полша.

— Съжалявам, че си страдала толкова много — утеши я Дарси.

Ванда изсумтя в отговор:

— Мислиш, че ти разказах тези неща, за да ме съжаляваш ли? Онова, което исках да кажа, е, че бих минала през цялата тази болка и ужас отново безброй пъти, само това да върне сестра ми. Ако обичаш този Адам, трябва да прегърнеш чувството без нищо друго да е от значение. Няма нищо по-свещено от любовта.

* * *

По обяд на следващия ден, Остин влезе в кухнята на пентхауса и откри Ема да затопля малко китайска храна. Той ѝ подаде гривната.

— Трябва да анализираме това.

— Няма проблем. — Тя пусна гривната в голямата си чанта и го погледна. — Изглеждаш ужасно.

— Чувствам се ужасно. — Той седна на масата.

Ема сложи малко скариди със сладко-кисел сос и пържен ориз в една чиния и я постави пред него.

— Искаш ли да споделиш?

— Не. — Той посочи към синината на ръката ѝ, която бе придобила черни и зелени оттенъци. — Какво ти се е случило?

— Малка свада. Нищо, с което да не мога да се справя.

Той присви очи.

— Не си ходила отново на лов, нали?

— Изяж си храната, преди да е изстинала.

— Казах ти да не ходиш сама на лов.

Тя постави ръка на бедрото си.

— И кой ще дойде с мен, когато двамата с Гарет сте тук? Алиса не е навита.

— Изчакай докато приключим тази задача. Ще продължи само седмица или две.

Тя стисна устни.

— Не обичам да чакам. Освен това се справям отлично и сама.

— Убила ли си някого?

— Какво да е убила? — Джордж влезе в кухнята.

— Убих хлебарка в пералното. Но не се притеснявай. Щом се върна пак ще донеса някакви препарати.

— Добре. — Джордж си сипа сам. — Мразя хлебарките.

— Аз не мога да понасям никакви вредители. — Ема погледна Остин остро.

Вредители. Тя щеше да добави Дарси към списъка си с вредители. *Мамка му.* Какво щеше да прави? Как можеше да добави Дарси към списъка си с вампири? Това щеше да я направи мишена за унищожаване. Не беше ли достатъчно, че вече е убита веднъж в живота си? Припомни си всички касети, които бе гледал с радост. Тя бе толкова умна, щастлива и изпълнена с живот.

— Не се храниш — напомни му Ема.

— Изгубих апетит. — *Изгубих сърцето си.* Мамка му. Действителността се превръщаше в кошмар. Дали Дарси също се чувстваше толкова ужасно?

* * *

С помощта на оператора, Дарси подготви препятствията в зимната градина.

Бърни добави малко пръст към локвата и я направи кална.

— Познайте какво, госпожице Нюхарт? Уредих онези въздушни кадри, които искахте. — Двамата с другия оператор си размениха по една усмивка.

Барт се изкикоти и премести растенията по-далеч от локвата.

Дарси наблюдаваше внимателно и двамата. Те изобщо не поглеждаха към нея.

— Успял си да уредиш хеликоптер толкова бързо?

Бърни изсумтя.

— Мъжът ми каза, че бил ангажиран напълно за три месеца. Но след кратък контрол върху съзнанието беше много по-полезен.

Барт се разсмя.

— М-да, дори забрави да ни таксува.

Дарси се намръщи. Тя мразеше начина, по който вампирите нахлуваха в човешкия ум.

— Значи всичко мина добре?

— О, да. Направо страхотно. — Бърни хвърли знаещ поглед към Барт.

— Добре. — Дарси въздъхна с облекчение. Те не ѝ се подхилваха. Явно не знаеха, че тя бе жената в горещото джакузи.

— Ехо? — Лейди Памела се обади от входа на зимната градина. — Казаха ми да дойда тук.

— Да. — Дарси поведе лейди Памела през зимната градина, докато ѝ обясняваше как ще протече епизодът с препятствията. — Не се тревожи. Аз ще бъда наблизо заедно с операторите.

Тя усука копринената си чантичка в ръце.

— Къде ще бъдат останалите дами?

— Ще наблюдават всичко от етаж за персонала. Свързахме телевизора във всекидневната с директна връзка. Те ще виждат и чуват всичко.

— И щом приключим ще решим кои мъже да елиминираме?

— Да, двама мъже. — Дарси заведе лейди Памела до стълбището. Операторите ги последваха. — Тази вечер ти си съдията. Останалите дами най-вероятно ще последват твоите предложения за това кой трябва да си тръгне.

Лейди Памела кимна замислено.

— Ще направя всичко по силите си да разкрия кои са смъртните мъже, за да можем да се отървем от ужасното им присъствие.

Дарси я поведе надолу по ред стъпала.

— Истинската ти задача е да подложиш на изпитание добрите им обноски и реч.

— Разбирам това. Но е очевидно, че тези с лошите обноски и реч ще бъдат смъртните.

Дарси въздъхна.

— Добре. — Тя излезе на последния етаж на пентхауса. — Грегори доведе мъжете в билиардната. Те са точно тук. — Дарси посочи към следващата стая.

Барт и Бърни нахлуха с камерите си.

Лейди Памела влезе плавно в стаята и направи реверанс пред десетте участника.

— Как се чувствате?

Дарси остана до вратата да гледа. Някои от мъжете се поклониха в отговор. Тя огледа стаята, докато погледът ѝ не стигна до Адам. Той стоеше тихо в ъгъла до Гарт, наблюдавайки другите мъже с напрегнат поглед. Гневен ли беше? Да не би нещо да го бе разстроило?

— Добър вечер — започна Грегори. — Тази вечер всеки от вас ще се разходи из зимната градина в компанията на лейди Памела. Всички изтеглихте номер от шапката. Този номер ще определи реда, по който ще протече вечерта. Кой изтегли номер едно?

Един от вампирите пристъпи напред.

— Аз.

Грегори провери номера на вампира.

— Лейди Памела, първият ви кавалер е Роберто от Буенос Айрес. Дамата направи реверанс.

— Очарована съм.

Роберто я придружи до стълбището и отвори вратата, за да може тя да мине. Бърни изтича напред, за да може да заснеме двойката. Дарси ги последва заедно с Барт. Щом стигнаха до стълбите лейди Памела изпусна кърпичката си. Роберто я вдигна и ѝ я подаде с поклон. Той премина през всички препятствия в зимната градина без инциденти.

Върнаха се до билиардната за участник номер две. Ото от Дюселдорф бе огромен, с врат и рамене на професионален спортист по вдигане на тежести. Дарси тайничко си го наричаше *Вампирът на стероиди*. Очевидно мъжът планираше да прекара вечността, развивайки мускулите си. Той върна успешно кърпичката на лейди Памела, когато тя я изпусна и продължиха към зимната градина.

— О, боже! — Лейди Памела спря пред калната локва. — Какво ще правим сега?

— Яа, тези кални локва е многош голема. — Ото явно бе забравил да тренира мускула в главата си.

— О, боже! Ще бъде ужасно да изцапам пантофките си. — Лейди Памела изглеждаше безпомощна, което в нейния случай не изискваше особено актьорско майсторство.

— Не зе плашете, *фройлайн*. Ото е тук. — Той я вдигна във въздуха толкова рязко, че тя извика. — Яа, вий харисва мои големи издутиш музкули, нали?

Дарси завъртя очи. Лейди Памела се изкикоти. Ото тръгна през калта и продължи надолу по пътеката.

— Моля да ме извините. — Лейди Памела му се усмихна свенливо. — Вече може да ме оставите на земята.

— О, вий ште лека като пердзе. Ото забрави, че ви носи. — Той я постави на земята. — Ото е многош зилен. — Мъжът сви бицепсите си.

— О, боже. — Лейди Памела докосна с върха на пръстите си изпъкналия мускул. — Това е толкова впечатляващо.

— Взички дами харисват мои музкули. — Той ѝ намигна. — Замо почакай ти докато ви покажа Ото зоната.

Дарси покри устата си, за да потуши кикота си. Ото прекара успешно всичките си мускули през останалите препятствия и върна лейди Памела в билиардната.

Участник номер три беше Антонио от Мадрид. Участници номер четири и пет бяха Ахмед от Кайро и Пиер от Брюксел. Те и двамата преминаха успешно през препятствията. Номер шест бе Никълъс от Чикаго, един от смъртните. Той вдигна кърпичката на лейди Памела навреме. След това достигнаха до калната локва. Никълъс свали сакото си и го сложи върху локвата.

— О, колко галантно. — Лейди Памела погледна одобрително.

— Може ли? — Той я вдигна на ръце, стъпи върху сакото си и се плъзна напред заради калта. Ръцете му се размахаха. Лейди Памела полетя във въздуха, пицейки, след това се приземи в калната локва със силен плясък.

— Ааа! — Тя се изправи на крака. — Виж ме! — Лицето и ръцете ѝ бяха покрити с мръсотия. Струйки кал се стичаха по роклята ѝ. — Ти непохватен простак! Това е ужасно, просто ужасно.

Треперейки вътрешно, Дарси остави лейди Памела да изразходва гнева си в продължение на пет минути. Все пак малко драма бе от полза за рейтинга.

— Добре — най-накрая се намеси тя. — Памела, защо не идеш долу да се преоблечеш, за да можем да продължим с шоуто?

Тя подсмръкна.

— За теб съм лейди Памела — каза и се запъти към стълбището.

— Никълъс, ти също може да идеш да се преоблечеш. — Тя му подаде калното сако.

Раменете му увиснаха. По панталоните и бялата му риза се стичаше кал.

— Няма да спечеля парите, нали?

— Това ще го решат съдиите. — Дарси го наблюдаваше как се влачи към стълбите. Докато чакаше лейди Памела да се върне, Дарси осъзна, че това ще е идеалният момент да вмъкне биографията ѝ.

След половин час, лейди Памела се върна в билиардната, облечена в нова рокля. Участник номер седем бе помолен да пристъпи напред.

Беше Адам.

ГЛАВА 13

Остин добре разбираше какво се иска от него. Дали той самият смяташе да го направи бе друг въпрос. Изкушаваше го идеята да се държи като пълен задник, за да го изхвърлят от предаването. Това със сигурност би облекчило агонията от близостта на Дарси. Виждаше я, застанала до оператора. Чуваше сладкия ѝ глас. Но никога не би могъл да я има. Тя бе мъртва.

Кимна уважително на лейди Памела.

— Добър вечер.

Тя направи жест към стълбището.

— Ще повървите ли с мен?

— С радост — измърмори той и вдигна ръка, за да може тя да обвие студените си, мъртви пръсти около лакътя му.

Тръгнаха нагоре по стълбите. Единият оператор бе пред тях, а другият, заедно с Дарси, остана назад.

— Времето е много хубаво — забеляза лейди Памела с надменния си тон. — Обожавам топлите летни вечери.

— Да — отвърна Остин, у когото се надигна недоволство. Беше му омръзнало от тези преструвки. — Но през лятото нощите са твърде кратки.

— Така е. Зимните нощи наистина ни дават повече време.

Бяха стигнали до площадката между стълбите. Остин хвърли поглед назад. Дарси го гледаше объркано. Толкова по-зле за нея.

— Може би трябва да ходите в южното полукълбо през лятото — продължи той, като се заизкачва отново по стълбите. — В момента там е зима.

— Така ли? — последва го лейди Памела със заинтригуван вид. — Искате да кажете, че там имат по-дълги нощи в момента?

— Ами да. А можете да идете и в Антарктика. Там нощта е шест месеца. Казват, че пингвините разбирали от елегантно облекло.

Лейди Памела се засмя.

— О, какъв сте шегаджия! В Антарктика няма хора — заяви и изпусна кърпичката си на последната площадка. — О!

Остин ѝ я върна и отвори вратата на края на стълбището.

— Благодаря ви — отвърна грациозно тя и се плъзна на покрива.
— Вие били ли сте в южното полукълбо?

— Не, прекарах по-голямата част от живота си в Америка и Източна Европа — отвърна той и я придружи до оранжерията.

— О! В Европа ли сте роден?

— Не. Там работех.

— Разбирам. Какво работехте, ако мога да попитам?

Ама че въпрос. Той се усмихна на вампирката:

— Бях международен шпионин.

Тя избухна в кикот и го плесна по ръката.

— О, какви ги говорите само!

Той се обърна назад за миг. Дарси го гледаше скептично.

— Ах — възкликна лейди Памела и се спря насред калната локва, в която беше стъпила. — Ами сега?

— Позволете — пристъпи Остин и се качи на дърветата пейка между две саксии. Лейди Памела остана на място с безпомощен вид. Той стисна зъби. Щеше да се наложи да докосне стария ѝ труп. — Извинете — каза ѝ, хвана я през кръста, вдигна я над локвата и я остави на сухия цимент.

— О, благодаря ви! Колко сте съобразителен.

Той потисна един стон. Не беше голяма философия. Очевидно, целта на това изпитание беше да се види кой най-добре би се грижил за куп празноглави, мъртви жени.

Следващият проблем се появи, когато стигнаха до каменна пейка под една палма джудже. Лейди Памела обяви, че иска да поседне за малко, но се поколеба и Остин забеляза, че пейката е покрита с изсъхнали листа. Махна ги и покри повърхността с якето си. Лейди Памела му се усмихна и седна.

Остин седна до нея. Дарси и проклетият ѝ оператор се приближиха. Цялата ситуация го дразнеше. Седеше си той тук, принуден да флиртува с вампирка, докато неговата красива, мъртва Дарси ги подслушваше.

— Трябва да призная, лейди Памела, че носите най-изящните рокли, които някога съм виждал.

— О, нима! — грейна тя. — Колко мило от ваша страна!

— Моля ви. Намирам за жалко, когато жените се обличат като мъже.

Дарси стоеше до тях с тениската си и бежовите спортни панталони. Скръсти ръце и го изгледа свирепо.

— О, напълно съм съгласна — потвърди лейди Памела и се изправи. — Да продължим? Розите ухаят божествено.

Остин грабна якето си от пейката. Изтърси го и тръгна след вампирката към розовата градина.

— Би било прекрасно да си взема една роза — промълви тя.

Ама разбира се, че би било.

— Какъв цвят предпочитате?

— Розова, ако бихте били така добър.

— Разбира се. — Той се запровира между големите глинени саксии, докато не откри розова пъпка. Скръши стеблото и занесе розата на лейди Памела. Тя въздъхна.

— О, дано няма много бодли.

Той схвана намека и започна да маха тръните. Последният се оказа упорит. Успя да го изтръгне, но убоде показалеца си.

— Виж ти — разшири очи лейди Памела. — Това... кръв ли е?

— Нищо работа. Само убождане — заяви сухо той, като ѝ подаде розата.

Тя я пусна на земята и се приближи до него.

— Дайте да видя кървящия пръст — помоли тя и облиза устни.

Остин отстъпи.

— Нищо ми няма. Убодох се съвсем леко.

Очите ѝ просветнаха.

— Дайте да го целуна и ще ви мине. — Тя протегна ръка към пръста му. Остин отскочи. Лейди Памела оголи зъби. — Съвсем малко ще си близна.

— Стоп! — викна Дарси и скочи между тях. — Памела, идете в салона за прислугата да... хапнете. Ще ви стане по-добре.

Тя я изгледа ядно и изсумтя:

— За теб съм лейди Памела. — След което се завъртя на пети и изчезна.

Дарси въздъхна с облекчение.

— Адам, ела с мен. В къщата до басейна има аптечка.

Той я изгледа свирепо.

— Не ми трябва аптечка.

Тя хвърли поглед към операторския екип.

— Момчета, върнете се в билиардната зала. Лейди Памела ще е готова да продължим снимките, след като хапне.

Мъжете тръгнаха към стълбището.

— Хайде — протегна ръка към неговата Дарси. Той отстъпи. Тя се намръщи. — Би ли дошъл с мен, ако обичаш?

Той извърна поглед. Беше твърде болезнено да я гледа. Как да скърби за смъртта ѝ, когато тя все беше пред него?

— Нищо не е. Не носите отговорност за прободни рани, забрави ли?

Тя изсумтя.

— Така е, но предпочитам да не се нараняваш.

Късно е за това. Той вече бе наранен в сърцето по-лошо, отколкото когато и да било през живота си.

— Оттук — посочи тя към къщата до басейна.

Той я последва неохотно. Подминаха басейна. Остин хвърли поглед към джакузито. По дяволите. Тя го погледна загрижено:

— Странен разговор водихте с лейди Памела.

За дължината на нощите ли? Да не би Дарси да се тревожеше, че той знае за вампирите? Или че знае за нея? Толкова по-зле за нея тогава. Беше му позволила да я целуне няколко пъти. В кой точно момент от връзката им смяташе да му каже, че е мъртва?

— Шегувах се с нея.

Дарси повдигна вежди.

— Защо? Да не би ненадейно да си решил да спечелиш конкурса и парите?

— Не ми пука за парите. Всъщност започвам да се чудя какво изобщо правя тук.

Тя отвори вратата на къщата.

— Помислих си... — започна Дарси и затвори очи за миг. — Сигурно съм се объркала.

Мислела си е, че той се интересува от нея ли? Ами така си беше, мамка му, докато не научи истината.

Той влезе в къщата. Голямата стая беше едновременно дневна и кухня. Наоколо бяха пръснати бели раkitови мебели, покрити с

възглавници с тропически щампи. Документите на Дарси бяха на кухненската маса. Предната вечер, на път за басейна, той се беше вмъкнал в кабинета и беше скрил камера над входната врата. Все още не я беше използвал. Най-малко му се искаше да гледа как Дарси пие кръв или заспива мъртвешкия си сън.

— Ето тук — повика го тя, като влезе в кухнята. Единствените уреди бяха малък хладилник и микровълнова печка. Тя пусна водата в единствената мивка. — Ела да си измиеш пръста.

Той пхна ръка под студената струя. Тя му подаде хавлия.

— Нещо не е наред. Личи си. Не искаш дори да ме погледнеш — започна тя. Той сви рамене и избърса ръката си. — Наистина ли не одобряваш жените да носят панталони?

— Не. Просто казах на лейди Памела, каквото искаше да чуе.

Дарси се скова и се намръщи.

— Такава ли е практиката ти? Казваш на жените, каквото искат да чуят?

Той остави хавлията на плота.

— Трябва да тръгвам.

— Трябва ти лепенка — възрази тя и отвори аптекката.

— Нищо не ми трябва! Беше просто трън.

В очите ѝ проблесна гняв.

— Ти си трън — в задника.

Отвори една опаковка лепенки. Остин кипеше от яд и безсилие. По дяволите, та той не знаеше, че е мъртва, когато започна да я ухажда. Тя обаче е знаела. Трябваше да го спре.

— Дай ми пръста си — протегна ръка тя.

Той отстъпи.

— Дай ми лепенката.

Дарси я метна на плота.

— Хубаво, сам си я сложи.

— Ще си я сложа — отвърна той и се замъчи да я залепи с лявата ръка.

Тя го гледаше свирепо.

— Не те разбирам. Постоянно ми задаваш въпроси и казваш разни работи, все едно знаеш твърде много... неща.

— Въобразяваш си.

— Дали? Само разправяш как трябва да ти вярвам и да ти се доверявам, а когато най-сетне усетя някаква сигурност, ми обръщаш гръб.

Той стисна зъби.

— Не съм ти обърнал гръб. Още съм тук.

— Не искаш дори да ме погледнеш, нито да ме докоснеш. Какво се е случило?

Той приключи с лепенката.

— Нищо. Просто... реших, че няма да се получат нещата.

— Ти си решил, така ли? А аз нямам ли право на мнение?

Не, защото си мъртва.

— Довиждане — изрече той и тръгна към вратата.

— Адам! Защо се държиш така с мен?

Той се спря до вратата и се обърна. Сърцето му се сви. Мамка му. В очите ѝ напиха сълзи. Караше я да плаче. *Мъртвите жени не плачат.*

Тя тръгна бавно към него.

— Като си толкова чувствителен и състрадателен, кажи ми какво чувствам в момента.

По бузата ѝ се търкулна една сълза и го удари като шиш за лед, пронизал сърцето му. Той извърна поглед.

— Не мога.

— Не можеш да го усетиш ли? Или не можеш да признаеш, че тъкмо ти ми причиняваш толкова болка?

Той се сви.

— Съжалявам — промълви и хукна към стълбището, но осъзна, че все още не може да се изправи пред вампирите. Вмъкна се в оранжерията, за да остане сам. Там седна на пейката и зарови лице в дланите си. Как да признае, че ѝ причинява болка? Мъртвците не чувстват болка. Не плачат. Не те гледат така, сякаш им разбиваш сърцето.

Мамка му! Как да се справи с това? Ако признае, че Дарси я боли, ще трябва да признае, че е още жива. Ще трябва да се изправи лице в лице с факта, че е вампирка. А работата му в ЦРУ е да унищожава вампири.

Каква ужасна каша. Само да знаеше предварително. Щеше да барикадира сърцето си, да избягва да я вижда. Да бе, да. Това са пълни

глупости. Всички го бяха предупредили, че е вампир. Дори тя се бе опитала да го отблъсне, но той не желаше да чуе. Вината не беше нейна. Остин твърдоглаво бе игнорирал всички знаци, защото сърцето му вече беше загубено. А сега нямаше друг избор, освен да се изправи лице в лице с действителността.

Беше влюбен във вампир.

Дарси затвори вратата на къщата до басейна и се облегна на нея, разтреперана. Дишаше с мъка. Краката ѝ се подкосиха, тя се свлече и седна на зеления всекидневен килим.

Той я бе наранил. Явно наистина се беше увлякла по него и бързия му говор. Значи казва на жените, каквото искат да чуят. Копеле.

Колко срамно лесна се оказа. Беше толкова студена, така самотна и нещастна през последните четири години, че се лепна за първия мъж, който ѝ предложи топлина и любов. Сълзите преляха от очите ѝ и тя ги избърса с растящ гняв. Как смее той да се обръща на сто и осемдесет градуса? Нали едва снощи каза, че никой с всичкия си не би я оставил да си тръгне? Значи по собствените си стандарти Адам не беше с всичкия си. Прав му път.

Дарси се изправи на разтрепераните си крака. Трябваше да се върне при екипа. Това беше работата ѝ и тя не можеше да си позволи да я загуби. Но, по дяволите, сърцето ѝ бе под заплахата на двуостър нож. Как можеше да продължи да го вижда — и как би могла да понесе да не го вижда? Той бе направил така наречения ѝ живот отново поносим. През последните четири години бе принудена да живее в мрак. Само трите гънки лъча светлина — Грегори, Маги и Ванда — я бяха опазили да не полудее. След това Адам нахлу в тъмното ѝ съществуване като сияйно слънце. Той бе богът на слънцето, носещ надежда за топлина и живот.

Но онова, което я измъчваше, е било само фалшив отзвук. Никога повече нямаше да бъде жива. Никога нямаше да може да бъде с Адам. Винаги го бе знаела. И въпреки това се беше влюбила в него. Искаше да вярва, че любовта побеждава всичко, че е свята, както казваше Ванда. Сълзи се стичаха по лицето на Дарси. Не можеше да понесе да го види отново още сега, затова тръгна през западното крило и надолу по стълбите към етажа на прислугата.

Жените си приказваха в салона. Лейди Памела пийваше гореща *Шококръв* от чаена чаша. На телевизора се виждаха Грегори и състезателите в билиардната зала. Снимачният екип беше там, записваха впечатленията на мъжете от предаването.

— Добре ли си? — попита Ванда, присвила очи.

— Нищо ми няма — излъга Дарси с надеждата да не си личи, че е плакала. Нямахме как да се огледа — един от дребните недостатъци на вампирството. Големите недостатъци включваха загубата на семейството ѝ, спестяванията ѝ и кариерата ѝ на журналист. По дяволите, беше загубила целия си живот заради този глупав таен свят. Ако Конър не настояваше толкова много да запазят проклетата тайна, можеше да я телепортира и някоя болница, а не в къщата на Роман Драганести. Може би щеше да оживее. Никога нямаше да разбере обаче, беше твърде късно.

— Готова ли сте за края на състезанието? — попита тя лейди Памела. — Остават още трима мъже, които очакват изпитанията си.

— Трябва ли? — направи гримаса лейди Памела. — Ужасно съм уморена. Освен това вече знам кои мъже трябва да отпаднат.

— И ние знаем — намеси се Кора Лий. — Трябва да махнем оная маймуна, дето плъсна лейди Памела в калта.

Жените замърмориха одобрително.

— Трябва да се отървем и от мавъра — обяви Мария Консуела.

— Ахмед ли имаш предвид? — попита лейди Памела. — Но той имаше чудесни обноски. А говорът му е безупречен.

— Да не говорим и че е много красив — обади се Ванда.

— Несъмнено — съгласи се лейди Памела и пресуши чашата си. — Вторият отпаднал трябва да е Антонио от Мадрид. Просто ужасно фъфли!

— Естествено, че фъфли! — възкликна Мария Консуела. — Говори перфектно испански.

— Добре, но на английски звучи глупаво — настоя лейди Памела. — Каза ми, че ухае на шладка шервена роша!

Принцеса Джоана потрепери.

— Ужас, представете си господар, който говори така.

Мария Консуела изсумтя.

— Тогава аз кога мога да си предложа мнението кой да отпадне?

— Ще ви дойде редът — увери я Дарси. — Записала съм ви да съдите по показател номер девет — сила.

Леко стресната, Дарси осъзна, че същите тези жени, които не можеха да вземат решение предната вечер, сега нямаха търпение да се изкажат.

— Гледайте — посочи Кора Лий телевизора. — Кой е този?

Дарси обърна поглед към екрана и дъхът ѝ замря. Един от операторите се беше качил на покрива и насочил камерата към оранжерията през стъклените стени. На пейката седеше Адам, приведен, заровил глава в шепите си.

— Май е Адам — отговори Ванда и погледна Дарси с любопитство.

Кора Лий въздъхна.

— Горкият човек. Колко тъжен изглежда.

Дарси преглътна. Адам изглеждаше напълно съсипан. Би трябвало да се натъжи от тази гледка, но в сърцето ѝ покълна малко зрънце задоволство. Той също страдаше! Значи не му е безразлично.

— Трябваше да ме оставиш да опитам кръвта му — измърмори лейди Памела. — За секунда щях да разбера дали е смъртен или вампир.

— Със сигурност е като нас — обяви принцеса Джоана. — Няма как да не е. Твърде много знае за нощите ни.

— Това беше странно — обади се Ванда и двете с Дарси се спогледаха.

Гърлото на Дарси пресъхна. Тя отново обърна поглед към телевизора. Адам разтриваше челото си. Дали беше открил тайната им? Затова ли изведнъж вече не можеше да я погледне и докосне?

— Така е — съгласи се Мария Консуела. — Адам трябва да е вампир.

Дарси въздъхна.

— След като вече знаете кои мъже искате да елиминирате, да преминем към орхидейната церемония. Вземете две орхидеи от хладилника, среща във фойето след пет минути.

Съгласиха се. Дарси взе асансьора до втория етаж на мансардния апартамент и помоли всички мъже да слязат във фойето. Изпрати Грегори да доведе Адам и втория оператор. Подреди мъжете в две

редиси на голямото стълбище. След това бързо мина в другия край на фойето, за да е възможно най-далеч, когато Адам пристигне.

Петте членки на журито влязоха под строй във фойето с високо вдигнати глави. Застанаха в редица под огромния полилей.

— Господа — обяви Грегори, — двама от вас ще си отидат вкъщи тази вечер. Лимузината чака долу. Ако получите черна орхидея, значи трябва да си вървите. Готови ли сте?

Всички мъже кимнаха и Бърни фокусира обектива върху лицата им, едно след друго.

— Преди да започнем, имаме още едно обявление — продължи Грегори. — Сумата на наградата току-що скочи. Сега вече победителят в „Най-сексапилният мъж на планетата“ ще получи два милиона долара!

Жените ахнаха. Барт записа техните реакции, а Бърни — на мъжете.

— Лейди Памела, моля, заповядайте — подкани я Грегори да излезе напред.

Тя пристъпи с двете черни орхидеи в ръце.

— Очакваме с нетърпение да опознаем по-добре тези от вас, които ще останат. А сега орхидеите — пое си дълбоко дъх тя. — Никълъс от Чикаго.

Никълъс, облечен в чисти нови дрехи, се затътри по стълбите да вземе орхидеята.

— Извинявайте, че ви изпуснах — каза той и се върна по стълбите, където другите мъже изразиха съчувствието си.

— Антонио от Мадрид — обяви лейди Памела.

Антонио прие орхидеята със съкрушено изражение.

— Ужашно шъжалявам.

Дарси погледна Адам. От всички оставащи мъже само той изглеждаше тъжен. Тръгна към стаята си, без да погледне назад. Журито, водещият и операторите се преместиха в стаята с портретите за финалното разкритие за тази вечер. Дарси ги последва.

— Два милиона долара! — ухили се Кора Лий. — Мили боже, новият ни господар ще се търкаля в пари!

— Да, но трябва да сме сигурни, че е вампир — предупреди принцеса Джоана.

— О, Дарси, моля те, кажи ни, че тази вечер сме се отървали от всички досадни смъртни! — примоли се лейди Памела.

— Не мога да ви кажа — отвърна Дарси и извади специалното фенерче от стенния сейф. Подаде го на Грегори и му прошепна в какъв ред да разкрие мъжете. След това приглуши осветлението.

Жените се настаниха на диваните с грейнали от вълнение лица.

Грегори отиде до портретите.

— Тази вечер елиминирахте Антонио от Мадрид — обяви и включи фенерчето. Белите вампирски зъби на мъжа веднага блеснаха.

— Майчице — сви се като ударена лейди Памела. — Бях убедена, че един вампир не би могъл да има говорен дефект.

— Елиминирахте и Никълъс от Чикаго — продължи Грегори и освети портрета на мъжа. За един напрегнат миг жените останаха взрени в портрета. Нищо не се промени.

— Да! — скочи на крака Кора Лий. — Смъртен е!

— Заслугата е моя! — скочи и лейди Памела, ухилена. — Аз открих един от смъртните.

Жените се запрегръщаха през смях.

Грегори отвори бутилка *Газирана кръв*.

— Това трябва да се отпразнува — обяви и напълни седем чаши до ръба.

Дарси му помогна да сервира на журито. След това Грегори ѝ подаде една от двете последни чаши и сам взе другата.

— Дами, поздравления! — Той вдигна чашата си. — Направихте още една крачка към избора на новия си господар. А господарят ви направи още една крачка към богатството.

Жените се разсмяха и чукнаха чаши. Операторите приближиха обективите към щастливите им лица.

— Не пиеш — обърна се Грегори към Дарси. — А трябва. Предаването върви страхотно.

Дарси погледна надолу към смесицата от шампанско и кръв в чашата си. Страхотно, няма що. Помагаше на бившия харем да си намери нов господар. И им помагаше да се научат сами да взимат решения и да отстояват своето. Но всичко ѝ се струваше празно без Адам.

* * *

Остин наблюдаваше празненството на жените на лаптопа в спалнята си. След като съквартирантът му, Никълъс, беше отстранен, шпионирането стана много по-лесно.

До него стоеше Гарет и също наблюдаваше сцената.

— Такава игра играят значи. Опитват се да разберат кои от нас са смъртни, за да ни разкарат.

— Във всеки случай обяснява защо гривната за крак е толкова важна.

Остин вдигна крачола на панталона си и погледна новата си гривна. Маги му я донесе след залез-слънце и го предупреди, че веднага трябва да я сложи.

— Да — съгласи се Гарет и се наведе, като се подпря на облегалката на стола му. — Какво пият?

— Нещо със синтетична кръв — отвърна Остин, който гледеше как Дарси вдига чашата до устата си. Отпи и облиза устни. Устните, които беше целувал. Устата, в която беше бродил. Мамка му.

Той се изправи толкова рязко, че столът политна назад и Гарет го хвана. Отиде до прозореца и погледна навън. Не виждаше кой знае какво в тъмното, само отражението си в стъклото. Дарси не би видяла дори отражение.

По дяволите. Трябваше ли всичко да му напомня, че той е жив, а тя мъртва? Дори по-лошо, нежива. Мъртва през деня, но ходеща и говореща, и плачеща с истински сълзи през нощта. Беше точно толкова жива, колкото да го измъчва.

И да го изкушава. Все още бе толкова красива. Толкова умна. Толкова *Дарси*.

— Какво има? — попита Гарет.

— Какво ли не — отвърна Остин и закри из стаята. — Това е загуба на време. Нищо полезно не научаваме.

— Знам имената на няколко вампира. Повече, отколкото знаех преди няколко дни.

— Трябваше да се сближим с тях и да разберем повече за Шана. А не се получава.

Макар че Остин трябваше да признае, че поне с един определено се беше сблизил. За съжаление, напълно беше забравил за Шана, докато Дарси беше в обятията му.

— Ами не е толкова лесно да се сближиш с глутница кръвожадни създания — промърмори Гарет.

— Я стига — тия жени са безобидни. Искат само да си носят хубавите дрехи и някой да се грижи за тях. Ами че те истерясват, дори само обноските ти да не са безупречни.

Гарет изсумтя.

— Размекнал си се. И мъжете ли ти се виждат безобидни?

— Говорих с неколцина тази вечер. Роберто притежава фирма за алуминиеви щори в Аржентина. Ото държи фитнес център в Германия — обясни Остин, макар че не виждаше как неживите могат да бъдат в добро здраве.

Гарет се намръщи.

— Сигурно постоянно вършат престъпления. Бас държа, че използват контрола над съзнанието да крадат парите на хората.

— Тогава защо толкова много искат парите от наградата?

— Не знам — смотолеви Гарет. — Но ако им свърши синтетичната кръв, няма да се поколебаят да те ухапят.

Може би. Остин поклати глава. Но той самият не би ли постъпил по същия начин, ако това беше единственият начин да оцелее?

— Въпросът е, че пият синтетична кръв. Така че намерението им не е да вредят на хората. Междувременно наистина злите вампири си търсят жертви из Централ парк дори в този момент. А ние си седим тука и вдигаме паднали кърпички.

— Такава е задачата ни.

— Идиотизъм! Трябва да отидем в Централ парк и да пазим невинните хора от нападение.

— Не можем да напуснем. Джордж все още е тук. Не можем да го оставим незащитен. А и знаеш, че трябва да следваш заповедите на Шон.

Остин се върна до прозореца. Знаеше, че Гарет е прав. Но не намираше никаква информация за Шана. Разполагаше само със списък вампири, който Шон щеше да иска да унищожи. Как да добави и името на Дарси към него? Нищо чудно, че искаше да избяга от задачата.

— Излизат от стаята с портретите — обяви Гарет и смени на камерата във фойето. — Жените отиват към кухнята. Еха!

— Какво? — върна се Остин до бюрото.

— Водещият изчезна.

— Сигурно се е телепортирал. Вероятно в апартамента си.

Гарет заби пръст в картината на фойето.

— Това не е ли режисьорката?

— Да — отвърна Остин и се приближи. Дарси стоеше сама във фойето, стиснала здраво ръце. Отиде до стълбището и се спря. Погледна към входната врата и след това отново към стълбите.

— Какво прави? — попита Гарет.

— Опитва се да вземе решение.

Сърцето на Остин заби лудо, когато Дарси тръгна нагоре по стълбите. Какво прави? На площадката стълбището се разделяше на две — на изток и на запад. Дали идва в източното крило да го посети?

Тя стигна до площадката и отново се поколеба. Ама че нерешителност. По-добре да иде при някой от вампирите. Те са от нейния род.

— Идва насам — предупреди Гарет.

Сърцето на Остин запрепуска. *Моля те, ела при мен.* Какво, по дяволите, го прихвана? Не можеше да има връзка с вампир.

Гарет тръгна към вратата.

— Аз ще се връщам в моята стая — заяви и излезе.

Остин превключи на камерата в горния източен коридор. Видя как Гарет се вмъква в стаята си. Няколко минути след това се появи Дарси и тръгна към него.

Той изключи оборудването за следене и затвори лаптопа. Какво иска тя? Беше се държал ужасяващо с нея в къщата до басейна. Трябваше да се страхува от тази среща. Трябваше да откаже да я приеме. Но мисълта, че тя идваше при него, го изпълваше с необузdana радост.

ГЛАВА 14

Дарси се спираше на всяка крачка. Защо да си причинява още болка? Но тя видя Адам на пейката. Тогава, когато мислеше, че е сам, той беше показал истинските си чувства. Той също страдаше.

Разпределението на стаите беше нейна задача, затова знаеше точно къде е той. Вдигна ръка да почука на вратата. Отново я прониза неувереност и тя се спря. Той е смъртен. Остави бедното момче на мира! Нямахте право да го намесва в света на вампирите. Все някога ще научи истината, ако вече не бе успял. И щеше да я презре. Точно, както тя презираше Конър. Дарси отстъпи. Ако го обичаше, трябваше да го остави.

Обичаше ли? Нима го обичаше?

Вратата се отвори. Дъхът ѝ спря. Той стоеше в рамката на вратата и я гледаше. Косата му беше разрошена. Беше без сако. Вечерната му риза беше разкопчана и откриваше прелестните мускулести гърди и корем. А очите му, в тях имаше толкова болка и копнеж. И тя в миг разбра — да, обичам го.

Той се облегна на рамката от китката до лакътя.

— Стори ми се, че чух стъпки.

Тя кимна. Лице в лице с него, всичките думи, които смяташе да му каже, се изпариха от мозъка ѝ.

Адам се намръщи. Явно и той се сблъскваше с подобни трудности.

— Как е пръстът? — попита тя и се потресе. Ама че тъп въпрос.

— Май ще оживея.

Което тя не можеше да каже за себе си. Господи. Как точно да го съобщи? „А между другото, забелязал ли си, че съм вампир?“

— Преди малко ти казах някои грубости — погледна я тъжно той. — Много съжалявам. Никога не съм искал да те нараня.

В очите ѝ се надигнаха сълзи и тя премигна, за да ги махне.

— И аз съжалявам. Казах някои неща, които не биваше да казвам.

— Не помня да си направила нещо лошо.

— Нарекох те „трън в задника“.

Тъгълчето на устата му трепна.

— По-скоро го намекна, но си го заслужих.

Той заслужаваше повече, отколкото тя можеше да му даде. Дарси отстъпи.

— Какво му става на журито? — попита той.

Тя примигна.

— Моля?

— Много странно се обличат. Едната прилича на руса Скарлет О'Хара, а някои от другите са като извадени от ренесансов панаир.

— А-а. — Дарси стисна здраво ръце. — Е, да, имат малко особени вкусове, но за тях това е нормално вечерно облекло. Като стана дума, утре вечер ще съдят мъжете по това колко добре са облечени — заяви тя, като се надяваше, че той не забележа колко рязко смени темата. За щастие с това не нарушаваше правилата — всички мъже щяха да бъдат предупредени да сложат най-хубавите си дрехи и да се подготвят за танци.

Адам сви рамене.

— Нямам смокинг.

— Нищо. Можеш да си облечеш костюма от тази вечер. Изглеждаше... чудесно. — Мили боже, държеше се като влюбена тийнейджърка. — Аз... трябва да тръгвам.

Той отново се беше намръщил.

— Значи за състезанието по танци...

— Да? Кора Лий ще е жури.

— Двойничката на Скарлет О'Хара ли?

— Да — направи опит да се усмихне Дарси. — Най-вероятно ще очаква да танцуваш валс или полка. Това са ѝ любимите танци.

— Не си пада по хип-хоп, викаш?

Дарси се изсмя нервно.

— Не. Мисля, че повечето мъже преговарят валса тази вечер.

— Не и аз.

— Защото валсираш много добре ли?

Той изсумтя.

— Изобщо не валсирам.

— Аха — промълви тя и сърцето ѝ се сви. Значи утре ще е последният му ден в предаването. Освен ако... — Бих могла...

Не, не би могла.

— Какво би могла? Да ме научиш да танцувам валс?

— Не, не мога. Извинявай.

— Знам — усмихна се тъжно той. — Няма да е честно спрямо останалите състезатели, нали?

Тя въздъхна.

— Не.

— Общо взето си доста откровена, а? — попита тихо той.

Тя преглътна с усилие. Имаше само едно нещо, за което искаше да бъде откровена с него сега, и не можеше да го направи.

— Понякога е много трудно да кажеш истината.

— Знам.

Той я гледаше с все по-проникващ поглед.

Внезапно я заля гореща вълна. Изпълни я, обвивайки студеното ѝ, мъртво сърце в утешителна топлина. Горещината се издигна до лицето и обагри страните ѝ, нахлу в главата ѝ като треска. Тя затвори очи за миг, за да се наслади на великолепната топлина. Как го правеше той? Как я изпълваше с топлина само с поглед? Никой друг мъж не бе оказвал такова въздействие върху нея. Но тя и не бе обичала друг мъж, както обичаше Адам.

— О, боже.

Адам се отдръпна от вратата и прокара пръсти през косата си.

— Стана ли нещо?

— Не. Да. Тоест... не знам — отвърна той с гримаса. — Сигурно утре вечер ще ме отстранят.

— А искаш ли да те отстранят?

— Вече не знам какво искам. Всичко е объркано.

Изглеждаше толкова тревожен, че Дарси се изкуши да прочете мислите му, за да разбере какво има. Преди не беше чела мисли. Винаги бе избягвала гнусните вампирски номерца — контрол над съзнанието, телепортиране, левитация. Не искаше тези неща. Най-малко пък четенето на мисли. Просто ужасно нарушаване на личното пространство.

— Аз... ще съжалявам, ако си тръгнеш.

Той кимна.

— Трябва да го направя. Така е най-добре.

Тя си пое дълбоко дъх. Той беше прав. Най-добре бе така.

— Значи утре вечер заминаваш.

И може повече да не те видя. И последната капка топлина избяга от тялото ѝ и тя отново стана студен и празна.

— Ще трябва да тръгна веднага след края на церемонията с орхидеите. Така че, сега... ще се сбогувам.

Тя преглътна.

— Довиждане. — И протегна ръка.

Той се свъси при този жест и тя отстъпи назад и остави ръката си да падне до тялото. Не можеше дори да я докосне. Как така сърцето я болеше толкова силно, след като бе мъртва?

— Дарси — повика я той. Протегна ръце, хвана я за раменете и допря устни до челото ѝ. — Довиждане.

След това се обърна и затвори вратата.

* * *

На следващата вечер Остин облече тъмносивия си костюм и сложи вратовръзка на сребърни и сини райета. Тази вечер щяха със сигурност да го изхвърлят от шоуто. Вече си беше стегнал багажа. Щеше да замине с лимузината и никога повече нямаше да види Дарси.

Тръгна към библиотеката с Гарет и Джордж. В играта оставаха петима вампири — Ото от Дюселдорф, Ахмед от Кайро, Роберто от Буенос Айрес, Пиер от Брюксел и Реджиналд от Манчестър. Грегори им обясни какво беше запланувано за вечерта, докато ги водеше към стълбите. Един от членовете на вампирското жури пристигна с двама оператори, Дарси и Маги. Дарси беше красива, както обикновено, въпреки че беше по панталон и тениска. Очите ѝ срещнаха неговите и спряха за миг, след което тя отвърна поглед.

Членката на журито беше принцеса Джоана. Наистина беше облечена като средновековна принцеса, макар че Остин предполагаше, че царството ѝ е изчезнало преди стотици години.

Щеше да ги оценява според представянето им — как са облечени, стойките и движенията им. Викаше ги един по един с царствения си глас. Всеки от тях слизаше по стълбите и заставаше по

средата на фойето, както беше инструктиран. Там трябваше да заеме поза за малко под полилея. След което да се обърне и да влезе в библиотеката.

— Все едно съм на модно ревю — изръмжа Остин.

— Или конкурс за красота — измърмори Гарет.

— О, не — изкриви лице Остин, — не ми казвай, че ще има етап по бански костюми.

— Гарт от Денвър — обяви принцеса Джоана.

Гарет реагира на фалшивото си име, като изправи рамене и залепи лека усмивка на лицето си. Заслиза по стълбите. Остин обмисли дали да не се спусне по парапета. Но когато чу името си, се държа подобаващо. Не искаше да разстрои Дарси. Слезе отривисто по стълбите, после закрачи във фойето към мястото по средата.

Дарси беше до входната врата и го гледаше. Очите ѝ блестяха на светлината на полилея. Сълзи ли бяха това? Изглеждаше едновременно тъжна и щастлива. Но въпреки примирената тъга в очите ѝ, усмивката ѝ имаше нежна извивка на обич. О, той знаеше, че е любов. Беше го прочел в мислите ѝ предната вечер. А сега изражението ѝ сякаш му казваше, че тя ще го обича, колкото и да я натъжава това.

Той се усмихна леко и се обърна към библиотеката.

Когато всички мъже се събраха в библиотеката, Грегори им съобщи, че следващият етап, състезанието по танци, ще се състои на покрива. Качиха се по стълбището в западния край и завариха дамите да ги чакат там. До оранжерията инструментите си оправяха квартет музиканти. Нямаше електрически китари! Несъмнено щяха да са старомодни танци. Градинските мебели стояха отместени встрани, така че се образуваше широка тераса между басейна и външната стена. Грегори вървеше по нея и палеше факли. Когато приключи, се обърна към мъжете:

— Господа, можете да поканите всяка дама от журито на танц. Всички обаче трябва да танцувате поне веднъж с Кора Лий — посочи той двойницата на Скарлет О'Хара. — Тя ще оценява тази част от конкурса.

Кора Лий се усмихна на мъжете.

— Безспорно, господа, предстои ни една чудесна вечер.

Квартетът започна валс. Пиер покани Кора Лий на танц. Тя прие и двамата се завъртяха на терасата. Роберто покани лейди Памела.

Мария Консуела и принцеса Джоана отказаха да танцуват с когото и да било.

— Никога не танцувам валс — обяви принцесата. — Твърде простолюден танц.

— Дяволски — съгласи се Мария Консуела, която стоеше до една от факлите и играеше с броеницата си.

Ванда се разсмя и започна танц с Ахмед. След края на първия валс Гарет се задейства. Покани Кора Лий и започна да я върти като професионалист по терасата. След това се върна при Остин.

Остин си прибра ченето от пода.

— Къде, по дяволите, си се научил на това?

Гарет се усмихна.

— Изкарах един курс по бални танци. Сметнах, че с нашата работа трябва да имаш подготовка за балове!

— Аха — смръщи чело Остин. Трябваше и той да се сети за това. Кора Лий изписка, което привлече вниманието им.

С нея танцуваше Ото или по-скоро я вдигна и завъртя като парцалена кукла.

— Яа, лека ште като пердзе — заяви той с бумтящия си глас.

Кора Лий се изкиска. Краката ѝ докоснаха земята и тя влезе в крак с дългите стъпки на Ото.

— О, Ото, толкова сте едър, почти не ви смогвам.

— Яа, Ото е голем и зилен.

Той отново повдигна Кора Лий и я завъртя. Лейди Памела и партньорът ѝ отскочиха от пътя на кринолина на Кора Лий.

Тя избухна в смях. Ото отново я повдигна във въздуха, докато я водеше във вихъра на танца. Кракът ѝ се удари в една от факлите. Остин видя всичко като на забавен кадър. С вик се спусна към факлата, която се преобърна. Мария Консуела изпищя. Факлата падна върху края на средновековната ѝ одежда и пламъкът тръгна по нея. Всички жени запищяха. Музиката спря със скърцане. Остин ритна факлата настрана, но пламъците вече пълзяха нагоре по полата на Мария Консуела. Той я грабна изотзад и я метна в дълбокия край на басейна.

Тя падна със зрелищно плискане и съскане от умиращия огън. Потъна до дъното, а от водата се издигна пара.

Остин спря до басейна. Другите се събраха около него. Операторите си проправиха път да заемат добра позиция за снимане.

Мария Консуела приличаше на черна буца на дъното на басейна. Дали един вампир може да се удави? Остин не знаеше. Погледна към другите вампири. Май не. Те не изглеждаха особено загрижени. Но може би просто бяха студени, безсърдечни копелета.

— Може ли да плува? — попита той.

Ванда се взря във водата.

— Явно не.

Остин и Гарет се спогледаха. Гарет сви рамене с изражение, което казваше: „Нека се удави. В крайна сметка тя е вампир“.

Остин погледна Дарси. Тя му хвърли умоляващ, паникьосан поглед. Испанската вампирка сигурно ѝ бе приятелка.

— Егати. — Той изрита обувките си от краката и изгледа мъжете вампири свирепо. — Никой от вас ли не може да плува?

Те поклатиха глави.

Остин си свали самото, подаде го на Гарет и се гмурна в студената вода. Издърпа Мария Консуела от дъното на басейна. Тя веднага зарита и замаха с ръце. По дяволите. Трябваше да убива вампирите, не да им спасява задниците. Сграбчи я за ръцете и ги скръсти пред тялото ѝ, за да я укроти. След това я притисна до гърдите си и се отгласна от дъното на басейна. Излязоха на повърхността.

Мария Консуела хриптеше и плюеше. Започна да гълта жадно въздух, а след това закрещя на испански. Доколкото Остин успя да схване, тя кълнеше Ото с някаква чума. Стисна я здраво и заплува към стълбата. Роклята ѝ беше цялата усукана около нея и тя не можеше да се качи, затова той я преметна през рамото си и я изнесе от басейна. Сложи я да седне на един шезлонг.

— *Madre de Dios!*^[1] — строполи се Мария Консуела драматично. — Спасихте ми живота.

— Така е. Вие сте герой! — възкликна лейди Памела.

— Бога ми — притисна ръка към гърдите си Кора Лий. — Никога не съм виждала мъж да проявява такава смелост.

— Извинете ме — отвърна Остин и взе самото си от Гарет. — Трябва да си сложа сухи дрехи. Няма да мога да танцувам, така че ще разбера, ако се наложи да ме отхвърлите...

— Глупости на търкалета — прекъсна го Кора Лий. — Ще ви изчакам. Най-малкото, което мога да сторя.

Остин намери обувките си.

— Не ме разбрахте. Не мога да танцувам с вас, защото не умея.

Кора Лий ахна в шок и размени отчаян поглед с една от другите жени.

— Трябва да му се прости невежеството — заяви Мария Консуела, която прерови дрехите си за броеницата и я целуна. — Всички сме били грешни пред Бога.

Набожна вампирка? Остин поклати глава. Колкото повече научаваше за света на вампирите, толкова повече се объркваше от него.

— Той е герой — обяви лейди Памела. — За мен би било чест да го науча да танцува валс.

Ванда се ухили.

— И аз бих го понаучила на някои движения.

— Не бива да го наказваме — настоя Кора Лий. — Той е герой.

— Несъмнено — съгласи се принцеса Джоана, докато изучаваше Остин. — Той знае как да защитава своите.

Вътрешно Остин простена. Имаше ужасното усещане, че все пак нямаше да си ходи тази вечер.

---

[1] Madre de Dios! (исп.) — Майко Божия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Дарси обяви половинчасова почивка, за да даде време на подгизналите да се преоблекат.

— Благодаря ти — промълви тя, когато мина покрай Адам, запътена към Мария Консуела. Той я погледна неразбиращо, след което изчезна с мокрите си дрехи.

Маги от едната страна и Дарси от другата повдигнаха Мария Консуела и я поведоха обратно към етажа на прислугата. Останалите жени ги последваха, клюкарствайки за Адам.

— Няма как да не е вампир, при такава невероятна смелост — обяви лейди Памела.

Маги стрелна Дарси с разтревожен поглед. Тя разбра, че приятелката ѝ се тревожи от възможността смъртен да спечели конкурса. Тогава шоуто не само щеше да обиди цялата вампирска общност, но и дамите щяха да се намерят със смъртен господар. Безспорна катастрофа, но за щастие, Дарси знаеше, че това няма как да стане.

— Не се тревожи — каза ѝ Дарси над главата на Мария Консуела. — Един от критериите е сила. Няма как смъртен да се окаже по-силен от вампир.

Маги въздъхна с облекчение.

— Хубаво.

Стигнаха до салона на прислугата и Маги заведе Мария Консуела до стаята ѝ, за да се преоблече.

— Мили боже, от толкова танци съм премаляла — заяви Кора Лий и се отнесе в кухнята, където грабна бутилка *Шококръв* от хладилника. — Някой иска ли да си я разделим? — попита и я сложи в микровълновата.

— Аз искам — отвърна лейди Памела.

Тя извади две чаени чаши с чинийки от шкафа. Дарси напълни една чаша с лед и извади още една бутилка *Шококръв* от хладилника.

— Решихте ли кого да елиминирате тази вечер? — попита, докато наливаше сместа от шоколад и кръв в чашата си.

Лейди Памела потрепери.

— Какъв ужас. Не мога да си представя как го пиеш студено.

Дарси сви рамене. Обикновено си добавяше и шоколадов сироп.

— Колкото е по-студено, толкова по-малко усещам кръвта.

Ванда изсумтя.

— Ама това е най-хубавото.

— Аз знам кой трябва да си тръгне — обади се Кора Лий, извади напитката от микровълновата и изсипа топлата течност в чаените чаши. — Онзи непохватен Джордж ме настъпи три пъти. И нито веднъж не се извини, дори когато извиках от болка.

Лейди Памела ахна.

— Какво възмутително поведение.

— Съгласна съм — включи се принцеса Джоана и сложи бутилка синтетична кръв, група нулева отрицателна, в микровълновата. Обичаше простите храни. — Колкото до оценката за най-добро облекло, бих искала да отстраня Ахмед от Кайро.

Дарси се смръщи.

— Нали не го правиш само за да угодиш на Мария Консуела? Знам, че тя доста се уплаши тази вечер.

— Не, макар че ѝ съчувствам. Уплаших се до смърт преди две седмици, когато се изгорих доста лошо.

Принцесата хвърли пренебрежителен поглед към Кора Лий.

Кора Лий се сви и побърза да отиде в салона с чашата си.

— Причините ми са основателни — продължи принцеса Джоана, като извади бутилката от микровълновата и изля съдържанието в стъклена чаша. — Човекът носеше развлечени кафяви мокасини с черен костюм.

Лейди Памела ахна.

— Кошмарно, просто кошмарно.

— Ужасяващо! — добави Ванда язвително и сложи бутилка в микровълновата.

Тялото на принцеса Джоана се вдърви.

— Моля те, редно е да се отнасяш по-сериозно. Все пак избираме новия си господар.

Ванда сви рамене.

— Не се ли оправяме и без господар? Като гледам, не сме се избили — ухили се тя към принцесата. — Макар че бяхме близо.

Принцеса Джоана изсумтя и влезе отривисто в салона. Седна в един фотьойл. Жените се спогледаха, разтревожени.

— Ако нямахме господар, кой щеше да взима решения? — попита Кора Лий.

Дарси седна до нея.

— Ти взе решението да отстраним Джордж.

— О — възкликна Кора Лий и отпи от чашата си. — Вярно.

— Но кой ще плаща сметките? — попита лейди Памела.

Ванда извади вечерята си от фурната. Влезе небрежно в салона, като пиеше направо от бутилката.

Принцеса Джоана ѝ се намръщи.

— Подобни обноски са срам за нас. Трябва ни господар, за да ни държи на положение.

Ванда преглътна.

— На мен ми се струва, че ни трябват само пари.

Лейди Памела остави чашата си на масата със звън.

— Ако имаме господар, той ще се грижи за нас.

Ванда се изтегна на дивана до нея.

— Мисля, че ни трябва само вампирски секс от време на време. А за това лесно ще намерим колкото искате мъже вампири.

Челото на принцеса Джоана се сбърчи още повече.

— Да не предлагаш да общуваме с мъже развратно? Уверявам те, че имам твърде голямо достойнство за подобно поведение.

Ванда завъртя очи.

— Просто се чудя за какво всъщност ни е господар, освен за секс и пари.

Жените седяха смълчани. Явно нямаха отговор на въпроса на Ванда. Дарси ги гледеше, запленена. Дамите подлагаха на съмнение неща, в които никога не биха се усъмнили преди.

— Бих се радвала на господар, ако е смел и храбър — прошепна Кора Лий.

— Като Адам — обади се лейди Памела.

Дарси се дръпна като ударена.

— Видяхте ли му изражението на ревюто? — попита Кора Лий.

Докато принцесата журираше, останалите жени бяха гледали състезанието по телевизията в салона.

— Когато спря под полилея ли? — попита лейди Памела. — Беше ужасно тъжен. Помислих, че ще се разплаче.

— Чудя се от какво се е натъжил — подметна Ванда и хвърли въпросителен поглед към Дарси.

Тя усети как по бузите ѝ се прокрадва топлина.

За щастие, точно тогава Маги влезе в салона.

— Добри новини. Мария Консуела не е ранена. Само малко се е стреснала.

Жените изразиха своето облекчение.

— Кажете ни какво стана снощи в ДВК? — настоя Ванда.

— О, да! Кажете ни! — възкликна Кора Лий. — Видя ли дон Орландо?

Маги се ухили.

— Правих пробни снимки с него.

Всички жени въздъгнаха. С изключение на Ванда. Тя се мръщеше.

— И как мина? — попита Дарси.

Маги се облегна на стената и обви ръце около себе си.

— Той погледна дълбоко в очите ми и поиска телефонния ми номер.

Жените отново въздъгнаха.

— Чухте ли какво говори Корки Кърант за него по „На живо с неживи“? — попита Ванда.

Маги изсумтя.

— Не надавам ухо на такива злобни клюки.

— Какво е казала Корки? — попита Кора Лий и отпи от чашата си.

— Каза, че сменя жените като мокри кърпички — отговори Ванда.

— Не е вярно! — извика Маги. — Просто търси подходящата за него дама.

— Тогава значи търси във всеки ковчег в Америка — измърмори Ванда.

— Какви са тези мокри кърпички? — попита принцеса Джоана.

Ванда стисна зъби.

— Навлажнена носна кърпичка за еднократна употреба.

Принцесата подсмръкна.

— Не вярвам в нещата за еднократна употреба. Те са самото зло.

Ванда изсумтя.

— Именно. Те са боклуци. И дон Орландо се отнася с жените като с боклуци.

— Стига! — викна Маги. — Няма да ти позволя да говориш така за него.

Дарси водеше вътрешна битка — дали да каже истината на Маги. Но бедното момиче изглеждаше толкова засегнато. Дарси реши да почака до по-късно. Маги трябваше да научи за връзките на дон Орландо с Корки и Тифани, но заслужаваше да получи такива тъжни новини насаме.

— И мина ли пробните снимки?

— Да — заяви Маги отбранително. — И ще бъде звезда с дон Орландо. Вие само почакайте и ще видите.

— И сега какво следва? — попита Дарси.

— Имам още едно интервю, преди да решат окончателно. Трябва да говоря с шефа ти.

— Със Слай ли? — потисна едно стенание Дарси. Ще трябва да предупреди Маги и за него.

— Готова съм — заяви Мария Консуела с влизането си в салона.

— Добре.

Дарси отиде до хладилника и грабна още две черни орхидеи.

— Да тръгваме.

Взеха асансьора до първия етаж на пентхауса и Дарси им разясни програмата оттук нататък.

— След тази вечер ще си починем три поредни нощи. Можете да останете тук, ако искате.

— А ти къде ще отидеш? — попита Маги.

— У Грегори — отвърна Дарси. — Утре вечер трябва да отида до ДВК за монтажа на първия епизод. Започва на следващата нощ, в събота.

— Колко вълнуващо! — плесна с ръце Кора Лий. — Ще се гледаме по телевизията.

— Да — отвърна Дарси, като поведе жените във фоайето, когато асансьорът се отвори в кухнята. — Шоуто ще се излъчва в полунощ в

сряда и събота. Ще монтирам втория епизод тази неделя. Вие ще сте свободни тогава. След това отново започваме снимки в понеделник.

Влязоха в редица във фоайето. Грегори беше подредил мъжете на стълбището в две редици от по четирима. Както обикновено, Дарси първо потърси Адам. Вече беше със сухи дрехи. Не погледна, когато жените се подредиха една до друга. Дали съжаляваше за развоя на нещата?

Операторите заеха позиция. Бърни насочи камерата към жените, а Барт — към мъжете. Грегори започна:

— Тази вечер двама мъже ще получат черни орхидеи. Ако получите такава, ще трябва да заминете незабавно. Лимузината ви чака отвън.

Осмината мъже кимнаха. Барт бавно премина по лицата им.

— Още едно обявление, преди да започнем — продължи Грегори. — Наградата за победителя отново се увеличи. Най-сексапилният мъж на планетата вече ще получи *три* милиона долара.

Мъжете явно се развълнуваха — всички, освен Адам. Жените от журито ахнаха, след което се усмихнаха една на друга.

— Принцесо Джоана, ако обичате — подкани я Грегори.

Тя тръгна напред и спря под полилея.

— Тази орхидея е за Ахмед от Кайро.

Ахмед отпусна рамене, разочарован и тръгна надолу по стълбите.

— Слава на Дева Мария — прекръсти се Мария Консуела.

Дарси се потресе. Ще трябва да изреже тази част. Ахмед взе орхидеята и се върна нагоре по стълбите. Кора Лий се присъедини към принцесата под полилея и поднесе черната си орхидея:

— Тази е за Джордж от... някъде си — изкикоти се тя. — Забравих.

Джордж Мартинес от Хюстън изруга под нос, докато слизаше по стълбите. След като и той прие орхидеята, мъжете се прибраха по стаите.

Дарси и останалите отидоха в стаята с портретите. Тя взе фенерчето от сейфа в стената и го даде на Грегори, като шепнеше указания. Дамите се настаниха на канапетата.

— Тази вечер отстранихте Ахмед от Кайро — щракна фенерчето Грегори и го насочи към портрета на египтянина. Черната светлина

магически извади вампирските му зъби на показ.

— О, колко жалко — изхлипа Кора Лий. — Бил е вампир.

Мария Консуела се намръщи.

— Беше мавър.

— Отстранихте и Джордж от Хюстън — продължи Грегори и освети портрета на Джордж. Нищо не се промени.

Кора Лий подскочи:

— Аз бях! Открих още един от тези долни смъртни.

Жените се изправиха и аплодираха. Докато Грегори наливаше в чаши *Газирана кръв*, Дарси свали още два портрета от стената. Оставаха само шестима мъже — двама смъртни и четири вампира. По странно стечение на обстоятелствата Адам беше минал и през този етап. Въпреки че не искаше.

— Поздравления — вдигна чаша Грегори към журито. — Направихте още една крачка към избора на новия си господар. А господарят ви направи още една крачка към богатството.

— Три милиона долара! — извика Ванда.

Жените избухнаха в смях и чукнаха чаши. Дарси сложи своята на масата, неспособна да пие. Когато жените намереха новия си господар, щяха да се изнесат. Щеше да ги изгуби, както беше загубила Адам. Измъкна се от стаята и закрачи из фойетото. Пред нея се простря безкрайна вечност без семейство и с много малко приятели. Щеше да бъде много самотно.

* * *

Беше четири и половина сутринта, когато Остин се върна в апартамента си в Гринуич Вилидж. Щеше да се наложи да се върне в пентхауса след три дни, но когато научи за кратката ваканция, реши да замине веднага. Имаше нужда да се махне и да прочисти мислите си.

Гледа празненството в стаята с портретите през наблюдателната камера. Гледката на вампирите, които аплодираха премахването на поредния „долен“ смъртен, го подразни. Проклетите вампири си мислеха, че са много повече от хората. А на това отгоре видя и реакцията на Дарси. Тя изобщо не се зарадва. Остави чашата си с

окаяно изражение и изчезна някъде. По дяволите, мястото ѝ не беше при вампирите. Но не беше и при него.

Дотогава вече толкова се беше ядосал, че си взе чантите и се разкара. Гарет също беше решил да си тръгне, тъй като другият смъртен, Джордж, беше отстранен.

Остин завъртя трите секретни ключалки на вратата, пушна алармата и се строполи на дивана. На холната масичка бяха пръснати видеокасети. Всички записи на новинарските емисии на Дарси. Толкова обичаше да ги гледа, когато мислеше, че е жива. Пъхна последната касета — онази, в която се съобщаваше за изчезването ѝ. В нея показваха уличката в Гринуич Вилидж, кървавото петно на земята. Репортерът обясняваше, че полицията е намерила нож с кръвта на Дарси по него. Смяташе се, че е мъртва.

Мамка му, трябваше да се сети, че е мъртва. Но как да го повярва, когато се влюбваше в нея?

Остин изключи телевизора. Облегна се и затвори очи. Беше ходил в онази уличка няколко пъти, за да огледа. Петното го нямаше, измито от дъждовете и снеговете на четири години. Но сигурно на онова място е умряла. Неговата красива Дарси. Мъртва.

Какво да прави сега? Завлече се до кухнята, извади бира от хладилника и се върна на дивана. Дискът все още беше на масичката. Сложи го в лаптопа си. ДВК беше съвместна корпорация с няколко големи инвеститори. Председателят, който отговаряше за продукцията, беше Силвестър Бакъс, шефът на Дарси.

Погледът на Остин попадна на бележника, където беше започнал списъка с вампири. В него бяха приятелите на Дарси. Грегори, Маги и Ванда. По дяволите, тя щеше да го намрази завинаги, ако предадеше приятелите ѝ. А тя буквално можеше да намрази *завинаги*.

Добави претендентите от риалити предаването с въздишка, заедно с всички данни, които беше събрал за тях. След това започна да вписва жените вампири. С всяко име усещаше свиване в стомаха. Мамка му. Те са вампири. Врагът. Защо имаше чувството, че ги предава? *Защото са приятели на Дарси.*

Просна се назад върху дивана. Как ще го стори? Малко ли бе страдала Дарси досега? Може и да бе една от тях, но също така бе невинна. Усещаше го дълбоко в себе си. Дарси никога не би наранила човек.

А приятелите й? Те вярваха, че превъзхождат хората, но не можеше да си представи да навредят на някого. Изобщо не бяха като вампирите, които беше видял в парка с Ема. И не изглеждаше да представляват заплаха за човечеството, както твърдеше Шон. Те дори се обичаха взаимно. Бяха способни на любов. Беше го чул в мислите на Дарси. Тя беше влюбена в Адам. Влюбена в него.

Възможно ли е Шана и Роман Драганести наистина да са влюбени?

По дяволите, как работи една такава връзка? Невъзможно е. И дори ако тези съвременни вампири са безобидни, със сигурност невинаги са били такива. Приятелите на Дарси очевидно бяха много по-стари от нея. Сигурно са живели векове преди измислянето на синтетичната кръв. Трябва да са се хранили от хора.

А неговата работа беше да защитава хората. Вампирите трябва да бъдат отстранени. Те са си мъртви, така че защо да му пука? Оставяше чувствата да пречат на работата му. Отказът да изпълниш дълга си, се равняваше на национално предателство. Не можеше да предаде страната си, нито всички невинни хора, които разчитаха на него да постъпи достойно.

Остин изстена, взе един химикал и надраска „Дарси Нюхарт“ в края на списъка. Най-отгоре добави „Вампирите трябва да умрат“.

Сърцето му се сви в гърдите. Химикалът падна от ръката му. Божичко.

Скочи и закрачи из стаята. Как да причини такова нещо на Дарси? Дарси е мъртва, повтаряше си той, докато обикаляше стаята. Дарси е мъртва.

А той бе прокълнат. Защото все още беше жив и не разбираше как може да се понася.

На следващата вечер Дарси отиде право в ДВК, за да започне монтажа. Слай беше уредил да я обучава опитен техник. Трябваша й пет сегмента от по десет минути. Останалите десет минути от едночасовото предаване бяха за реклами. Като част от договора за наема на пентхауса Роман Драганести очакваше безплатни рекламни блокове във всеки епизод за вампирската му фюжън кухня.

Грегори щеше да бъде зает в следващите три нощи в студио 3 с нови реклами за *Шококръв*, *Газирана кръв* и *Кръв лайт*. Това беше идеално за Дарси, защото така можеше да отиде до ДВК с колата на Грегори. Маги също се вълнуваше, защото Грегори ѝ беше предложил роля в една от рекламите.

Към осем и половина Дарси беше постигнала задоволителен резултат с началото на епизода — обход на пентхауса и пристигането на журито. Вдигна поглед, стресната, когато Силвестър Бакъс нахлу в студиото.

— Това трябва да го видиш! — викна той и включи телевизора на канала на живо на ДВК. — Казах на Корки да порекламира новото предаване.

Той увеличи звука, когато Корки се появи на екрана.

— Добре дошли в „На живо с неживи“! Аз съм Корки Кърант с най-горещите новини за известните в света на вампирите. Утре е нощта, която всички очакваме! Дебютът на първото и единствено риалити шоу на ДВК, „Най-сексапилният мъж на планетата“. Но първо нека видим какво се случва с най-сексапилния мъж в теленовелите.

— Мамка му — измърмори Слай. Пак ли.

В дясната половина на екрана се появи снимка на дон Орландо. Беше дигитално украсена с чифт кози рога.

— Дали дон Орландо наистина е най-великият любовник във вампирския свят? — попита Корки. — Или сменя партньорките си на всеки два часа, защото не може да задоволи една жена за по-дълго?

Слай поклати глава.

— Не трябваше да ѝ изневерява. Ще го разпъне на кръст.

Корки се усмихна мило.

— Аз съм честен човек, затова ще оставя на вас, зрителите, да решите. Пишете ми на имейла, изписан на екрана — corky@dvn.com — и гласувайте за правилния отговор. Какъв е дон Орландо — долен измамник, или просто гнусна свиня?

Дарси въздъхна. Още не беше говорила с Маги.

— А сега централната тема — продължи Корки с широка усмивка. — Всички с нетърпение очакват първия епизод от горещото ново предаване, което започва утре вечер, а след това ще се излъчва всяка сряда и събота. Става дума за първото риалити шоу в света на вампирите — „Най-сексапилният мъж на планетата“. В него ще

участва бившият харем на Роман Драганести и някои от най-красивите и секси мъже сред вампирите!

На екрана се появи снимка на покрива на пентхауса от въздуха. Дарси се изправи в стола си. Нервите ѝ се опънаха. Слай махна пренебрежително.

— Не се тревожи. Помолих Бърни да ѝ даде малко предварителни кадри. За „пръв поглед“, нали знаеш, много е добре за популяризирането на предаването.

— Ние от „На живо с неживи“ ще ви покажем ексклузивни първи кадри от най-горещото ново шоу на ДВК — продължи Корки. — Колко горещо ще бъде, питате вие? — засмя се тя. — Толкова, че ще ви се замъгли екрана, и сега ще ви покажем какво имам предвид. О, да, този мъж има моя глас за най-сексапилен в света.

На екрана се появи размазана картина, все едно операторът се опитва да фокусира върху нещо в далечината. Образът бавно се изчисти.

Дарси шумно си пое дъх.

— Да! — плесна се по бедрото Слай.

Картината беше леко неясна, защото беше снимано отдалеч в тъмното без достатъчно осветление. Но бе достатъчно ясна, за да ѝ се допищи.

— Знаех си, че джакузито е страхотна идея — ухили се Слай. — Гледай само. Роклята пада. След това она я хвърля в басейна.

Дарси потъна в стола си.

— Вече си го гледал ли?

— Ами да. Бърни ми го пусна снощи. Гледахме около десет минути. Ето това ми е любимата част — посочи той телевизора. — Сутиенът пада.

Дарси закри уста с шепи, за да не простене на глас.

— Оха, яко — обади се техникът, залепил очи за екрана.

Слай се обърна с усмивка към Дарси.

— Страхотно си се справила, Нюхарт. Щеше ми се само да е малко по-ясно. Някоя от бившия харем на Драганести ли е жената?

Дарси се сви като ударена.

— Нещо такова.

Божичко, това беше ужасно. Единственото, което я спираше да не избяга от сградата с писъци, скубейки косите си, беше фактът, че

записът бе поразмазан. Достатъчно ясен, за да се различат две полуголи фигури, които се натискат в джакузито, но лицата не се виждаха добре. Слава богу. Засега беше в безопасност.

— Леле, страшна мацка е тая. Трябва да я поопозная, ако се сещаш какво искам да кажа — намигна Слай. — Кажете де, Нюхарт, коя е?

ГЛАВА 16

Дарси преглътна с мъка. Ако истината излезеше наяве, Слай вероятно щеше да я уволни от режисьорския стол и щеше да ѝ предложи позицията на първата порнозвезда на ДВК.

— Мисля, че жената не знаеше, че я снимат.

— И какво от това? — почеса се по катинарчето Слай. — Била е в джакузито. Едва ли е очаквала да остане незабелязана.

— Има логика.

И тя щеше да се постарее да я запомни за в бъдеще. Макар че се съмняваше отново да преживее нещо толкова секси в дългия си, нещастен живот.

— Не мисля, че е редно да издавам името на жената без нейно разрешение.

— Ами редно е. Мога да я направя звезда. — Слай подаде картичката си. — Просто ѝ я дай и ѝ кажи, че искам да се срещнем.

— Непременно — обеща Дарси и пусна картичката в чантата си. — Сега трябва да работя, иначе епизодът няма да е готов за утре вечер.

— Добре. Постарай се — нареди Слай и излезе.

Дарси се върна на предаването на Корки с въздишка.

— Да се връщаме към работата.

Техникът дописа някаква бележка и я подаде.

— Може ли, толкова, да предадеш това на жената от джакузито?

Дарси забеляза, че на бележката бяха написани името и телефонният му номер. Рик беше един от малкото смъртни, които работеха в ДВК.

— Нали знаеш, че е вампир?

— Да — отвърна той и отпи от кафето си. — И какво?

— Не мислиш ли, че може да е опасно да излизаш с вампир?

— Нали работя с всички ви. Не ми се виждате особено опасни — заяви и напъха половин поничка в устата си.

Горещият, леко кисел аромат, бе божествен. Дарси силно се изкуши, но последният път, когато опита истинска храна, не успя да я

задържи.

— Искам само да се позабавлявам, а жената е яка мацка — обясни Рик и изгълта остатъка от поничката. — Пък и не търся постоянна връзка, сещаш се.

— Ясно. Не мислиш, че между смъртен и вампир може да има дълготрайна връзка.

— Ами не — призна той и облиза захарта от пръстите си. — Може ли да те попитам нещо?

Дарси кимна. Знаеше, че връзката между нея и Адам нямаше да просъществува. Просто не очакваше истината да боли толкова много.

— Трудно ли е да оставиш истинската храна?

Тя се извърна.

— Да. — Пусна бележката на Рик в чантата си. — Да се хващаме за работа.

Бяха работили десетина минути, когато вратата се отвори и рецепционистката на ДВК се подаде зад нея. Дарси вдигна поглед.

— Мога ли да ви помогна?

— Да — отвърна жената и влезе в стаята. — Корки ме помоли да ви дам това, за да го предадете на секси мъжа от джакузито.

И ѝ подаде визитна картичка. Корки беше написала „Обади ми се“ на гърба. Беше добавила и номера на личния си телефон, както и рисунка на две преплетени сърца с червено мастило.

— Колко мило — процеди Дарси, изкушена да разкъса картичката. — Има ли друго? Имам работа.

Рецепционистката почервеня почти колкото боядисаните кичури в косата си.

— Ами, може ли... да му дадете и това, моля? Но не казвайте на Корки. Ще ме убие.

— Какво е? — попита Дарси, като взе бележката.

— Моят телефонен номер — отвърна жената и избяга от стаята.

Дарси хвърли картичката и бележката в чантата си. Щастливият ден на Адам. Бързо му се сформираш фенклуб. И всичко това, само защото знаеше как да свали сутиен рекордно бързо.

Пое си дълбоко дъх и избута гневните си чувства настрана. Покъсно щеше да крещи. Сега трябваше да работи. След пет минути вратата отново се отвори. Тя вдигна глава. Точно за когото говореха.

— Добър вечер — появи се с ефектна походка дон Орландо.

Носеше черни кожени панталони, смъкнати надолу, и черно копринено наметало, което изглеждаше малко странно без риза под него. Застана разкрачен в черните си кожени ботуши. Косата му също беше черна, Дарси предположи, че е боядисана. Това означаваше ли, че и гъстото окосмяване на гърдите му беше боядисано? Каква част от дон Орландо беше измислица? Май никой не знаеше истинското му име.

Плъзна тъмните си очи по нея и бавно се усмихна.

— Вие, разбира се, знаете кой съм.

Долен измамник или гнусно прасе според Корки.

— Да, знам.

— Искам да науча името на сексапилната жена в джакузито.

Дарси потисна един стон.

— Не мога да разкрия името ѝ.

Той се подсмихна.

— Просто ѝ кажете, че дон Орландо де Корасон, най-великият любовник в света на вампирите, желае да я ухажва. Тя ще се съгласи.

— Ясно.

Само през трупа ми, което за жалост е твърде близо до истината. Дарси се изправи и тръгна към вратата.

— Имам много работа. Така че, ако преместите ботушките си другаде, ще съм ви много благодарна.

Той се завъртя, от което пелерината му се разпери, и си тръгна. Дарси затвори вратата и я заключи.

* * *

Остин стана преди изгрев-слънце и отиде в офиса. Тъй като беше събота, Шон не беше там и той беше благодарен за това. Не искаше да отговаря на въпроси. Нае един бял бус с наблюдателна техника от министерството на вътрешната сигурност и посети една местна кабелна компания, където благодарение на значката си получи папка с фактури и служебна риза с логото на компанията. Тръгна към ДВК и пристигна в осем сутринта.

— Получихме оплакване около четири сутринта от Силвестър Бакъс — обясни на смъртния пазач. — Интернет връзката е била

нестабилна.

— Така ли? — попита пазачът и заразглежда фактурата с подозрение. — Не съм уведомен за това.

— Сигурно са забравили да ви кажат.

Ще ми повярваш, проектира мисълта си Остин върху ума на пазача.

Той му върна папката.

— Влизайте.

— Благодаря. Няма да отнеме много време.

Остин тръгна към офисите с кутията с инструменти. Лесно намери кабинета на Силвестър Бакъс — на вратата имаше голяма пириччена табела с името му. Остин затвори вратата и се захвана за работа. Компютрите в ДВК на практика бяха вкаменелости, така че се наложи да свали всичко на дискове. Когато приключи, се погрижи нещата да изглеждат, както го беше заварил. Махна на пазача на път през фойето.

— Всичко е оправено.

Когато се върна в апартамента си, сложи етикети на всички дискове и прехвърли данните на лаптопа си. Сега разполагаше с цялата информация, която съществуваше относно ДВК. Оставаше само да я изпрати на Шон. Но ако я пратеше, Дарси щеше да стане мишена наред с другите вампири.

Затвори лаптопа и огледа нещата по масичката. Видеозаписи с Дарси, дискове от ДВК и проклетият списък, на който пишеше „Вампирите трябва да умрат“. Колкото повече се опитваше да постъпи достойно, толкова по-зле се чувстваше.

Понякога да си добрият герой е много гадно.

* * *

Беше нощта след събота и време за дебюта. Грегори откара Дарси и Маги до пентхауса. Там завариха жените от журито в салона им, нетърпеливо очакващи началото на предаването. *Газираната кръв* се изстудяваше в кофа с лед.

Настъпи полунощ и жените се залепиха за екрана. От стаите горе бяха махнати всички телевизори. Мъжете вампири не трябваше да

знаят за смъртните кандидати, затова не им беше позволено да гледат шоуто, докато не приключи. И, разбира се, смъртните в никакъв случай не трябваше да научават. Това не беше трудно, тъй като двамата смъртни бяха напуснали пентхауса.

Към края на епизода Дарси се напрегна от притеснение. Последната сцена беше в стаята с портретите, където жените научиха, че някои от кандидатите са смъртни. Скоро гневът им щеше да избухне на екрана. Как щеше да реагира Слай? Той искаше голям неочакван обрат, но този можеше да се окаже по-голям, отколкото би понесъл.

Когато започнаха финалните надписи, жените си наляха *Газирана кръв* и вдигнаха тост. Дарси прие чашата с нарастващо усещане за беда. Всеки момент...

Телефонът иззвъня. Тя остави чашата си с въздишка.

Грегори вдигна.

— Да, тук е — каза и подаде слушалката на Дарси. — Шана Драганести е.

Дарси примигна. Шана ли? Тя пък защо ще се обажда?

— Ало?

— Дарси, трябва да говоря с теб. Много е важно.

— Добре.

Дарси зачака.

— Имам предвид лице в лице. В момента съм в новата ни къща в Уайт Плейнс. Можеш ли да се телепортираш тук?

Пръстите на Дарси се свиха още по-здраво около слушалката.

— Всъщност не. Може би Грегори ще ме докара...? — Тя го погледна въпросително.

— Не, това ще отнеме много време. — Гласът на Шана заглъхна. Звучеше сякаш е закрила слушалката с ръка, за да говори с някого в стаята. — Конър иска да дойдеш веднага.

Сърцето на Дарси се качи в гърлото.

— Аз... предпочитам да не...

— Дарси, спешно е. Трябва да се телепортираш тук веднага.

— Не знам... не знам как. Не съм се телепортирала досега. — Топлина заля лицето ѝ, когато осъзна, че Шана споделя некомпетентността ѝ с Конър. Окоето ѝ заподскача. — Виж, Грегори може да ме докара. Ще тръгнем веднага.

— Не затваряй — нареди Шана. — Конър идва да те вземе.

— Не! — задъха се Дарси. — Не искам да се телепортирам и определено не искам да ходя никъде с... — До нея изникна човешка фигура. Мъж в шотландска пола в червено и зелено. — Конър.

Слушалката се изплъзна от ръката ѝ и падна с трясък на пода.

— Прощавай, девойче, но ще трябва да дойдеш с мен — заяви шотландецът, уви силна ръка около нея и всичко почерня.

Ужас премина през тялото на Дарси. Беше хваната в капан и безпомощна, точно като преди четири години. Не усещаше тялото си. Единственото, което я предпазваше да не изчезне като дим в черното нищо, беше стоманената хватка на Конър. Той отново я отвлечаше против волята ѝ. Мразеше го заради това и мразеше себе си, защото се страхуваше толкова. За бога, ако у нея имаше поне малко смелост, щеше да се оттласне и да изчезне от света завинаги.

Веднага щом краката ѝ докоснаха земята, пред очите ѝ се люшна някаква стая и влезе във фокус. Дневна с два високи стола, телевизор и диван. Шана седеше на един от столовете и ги гледаше. Дарси се освободи от Конър и залитна.

— Внимателно — протегна ръка да я задържи той.

— Не ме... — Думата „пипай“ заседна в гърлото ѝ, когато видя лицето му. В линиите по челото му беше вдълбано разкаяние, което бе помътило и сините му очи. Истината я одра като въздълги нокти върху кожата ѝ и тя извърна очи. Бог да им е на помощ. Решението му от онази нощ не даваше мира и на него.

Шана остави телефона на холната масичка до питието си.

— Благодаря ти, че дойде, Дарси.

Все едно имаше избор. Дарси се завъртя и разгледа удобната стая със сини бродирани тапицерии с жълти акценти.

— Това ли е новата ти къща?

— Да. Роман иска да запази местоположението в тайна. Шотландците, разбира се, знаят, тъй като се грижат за охраната.

Шана посочи синьото кадифено канапе.

— Седни, моля.

Дарси заобиколи холната масичка и седна близо до Шана.

— Какво има? Бунтовниците отново ли създават неприятности?

— Не чак толкова след смъртта на Петровски. Опасявам се, че последните ни проблеми със сигурността са причинени от баща ми.

Дарси хвърли бърз поглед към Конър, който стоеше неподвижно със скръстени на широките си гърди ръце.

— Чух някои неща за баща ти в нощта на сватбата ти.

Шана въздъхна.

— Поне имаше сватба. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— Трябва да отида в къщата на Роман в града, за да взема файла — обяви Конър тихо. — След малко се връщам. — И изчезна.

Дарси задиша по-леко, след като той се телепортира.

Шана се усмихна.

— Гледах предаването ти. Страхотно си се справила.

— Благодаря.

— Предполагам, че бившият харем ме мрази, но наистина им желая само доброто — усмихна се още по-широко тя. — Само да е по-далеч от съпруга ми.

— Разбирам — отвърна Дарси, чудейки се какво може да е толкова спешно, че да я донесат тук. — Ако ще ти стане по-спокойно, мога да те уверя, че нито една от жените не е била влюбена в Роман. За тях е било просто въпрос на удобство.

— Благодаря. Радвам се.

Шана отпи от чашата си. Между двете се настани неловко мълчание.

— Защо съм тук? — попита Дарси най-сетне.

Шана се размърда притеснено на стола си.

— По-добре да почакаме Конър да се върне.

Дарси въздъхна. Нямаше никакво желание да обсъжда каквото и да било с Конър. А и ѝ беше трудно да се съсредоточи при натрапчивия спомен за онова, което ѝ беше сторил преди четири години.

— Не те ли притеснява да си заобиколена от вампири? — изтърси Дарси. — Тоест, не те ли е страх... или гнус от нас?

Шана се усмихна.

— Отначало малко се поуплаших, но след като опознах Роман и приятелите му, разбрах, че никога не биха ме наранили.

— Но Роман... в смисъл...

Дарси искаше да знае как може една връзка между вампир и смъртен да проработи. Ако Адам можеше по някакъв начин да я приеме като вампир, може би...

— Чудиш се как съм могла да се омъжа за вампир?

Дарси кимна.

— Вече бях започнала да се влюбвам в Роман, когато научих истината — започна Шана и очите ѝ се напълниха със сълзи. — А и той ме обича толкова много. Готов е на всичко, за да ми осигури нормалния живот, който искам. Дори се опитва да бъде смъртен, заради мен.

— Моля?! — Дарси се изправи и заби пръсти в канапето. — Това възможно ли е?

Моля те, кажи „да“.

— Роман смята, че е възможно. Но дори да е така, първият експеримент се провали.

Сърцето на Дарси падна в стомаха ѝ като камък и тя се строполи отново на канапето.

— О! — подскочи Шана. — Трябваше да се сетя... извинявай.

Дарси поклати глава. Гърлото ѝ беше твърде свито, за да издаде и звук.

— Съжалявам — продължи Шана и се наведе да сложи ръка върху коляното на Дарси. — Конър ми каза колко си нещастна.

Дарси преглътна.

— Да, той би трябвало да знае.

— Така е — съгласи се Шана, която я гледаше с тъга. — Но аз много добре познавам Конър. Никога не би наранил никого нарочно. Той е добър човек.

Дарси стисна челюсти.

— Чувала съм.

И въпреки това — ето ме, вампир против волята си. Той не беше поискал разрешение. Просто беше решил, че ще бъде благодарна да прекарам вечността като кръвопиеща твар. Без значение на каква цена. Тя затвори очи.

А цената беше висока, по дяволите. Беше загубила всичко. Семейството си, приятелите, кариерата. И продължаваше да губи. Щеше да загуби Адам, когато той научеше истината. Но ако можеше отново да стане смъртна...

— Разкажи ми за експеримента.

Шана въздъхна.

— Ами на практика е обръщане на процеса на превръщане на човек във вампир. По време на преобразуването кръвта на смъртния се източва докрай. Роман смята, че атакуващият вампир отделя някакво вещество и тъкмо то причинява комата. Когато действието му премине, човекът умира от естествена смърт. Но ако вампирът даде собствената си кръв на човека, той ще се превърне във вампир.

В съзнанието на Дарси пробягаха спомени за Конър, който ѝ даваше собствената си кръв. Тя преглътна с усилие.

— Продължавай.

— За да се обърне процесът, кръвта на вампира трябва да се източи докрай от друг вампир, за да може от ухапването да се освободи веществото, което предизвиква вампирската кома. След това, ако в субекта се влее човешка кръв, той трябва да се събуди като човек.

Дарси си пое дълбоко дъх.

— И се е провалил, така ли?

— Първия път, да — отвърна Шана и лицето ѝ посърна. — Горкото прасе. Възразах, но Роман каза, че това е единственият начин.

Дарси замръзна.

— Създали са *прасе* вампир?

Шана направи кисела физиономия.

— Да. Звучи ужасно, знам, но съм благодарна, че Роман се отказа от първоначалния си план да направи експеримента върху себе си — каза тя и потръпна. — Слава богу, че го разубедихме.

Роман е бил готов да си рискува живота, за да бъде със смъртната си съпруга.

— Той много те обича.

Шана кимна.

— В момента е в „Роматех“ и се опитва да разбере къде е грешката. Ласло има теория, но ако е прав, това значи, че експериментът никога няма да проработи.

— О — възкликна Дарси и сърцето ѝ посърна още повече.

— Ласло мисли, че е като да върнеш времето назад, че вампирът трябва да се върне в предишното си човешко състояние, точно както е било. С други думи, човешката кръв, която му се влива, трябва да съдържа собственото му човешко ДНК.

— Не могат ли да добавят ДНК на Роман в синтетична кръв?

— Това смяташе да направи Роман, но снощи откриха, че неговото ДНК е мутирало. И понеже той е на над петстотин години, няма как да разберем какво е било, когато е бил жив.

— Ясно.

Значи беше невъзможно. Щеше да си остане в този капан. Завинаги.

Шана се облегна назад, намръщена.

— Това последно откритие обърка всичко. Бяхме толкова сигурни, че можем да имаме деца, но сега...

— Искала си да имаш деца с Роман ли?

— Да, много. — Погледът на Шана се зарея в пространството. — Изглеждаше съвсем просто. Роман само премахна ДНК от обикновена човешка сперма и инжектира своето. Няколко пъти опитахме изкуствено осеменяване. — Тя поглади корема си. — Може вече да съм бременна. Надявам се.

Дарси се изправи на мястото си, разтревожена.

— Но нали каза, че неговото ДНК не е човешко, че е мутирало.

— Това го разбра едва снощи. Сега иска да прекратим опитите да забременея.

— Но ти не искаш, така ли?

Шана сви рамене.

— Аз го обичам такъв, какъвто е. И ще обичам детето ни, независимо от всичко.

Дарси сведе поглед към корема ѝ.

— ДНК на бебето ще е наполовина вампирско.

— Знам — усмихна се Шана. — Не се тревожи. Опитахме осеменяването само три пъти. Най-вероятно не се е получило. — В усмивката ѝ се появи тъга. — Толкова много исках да имам деца.

— Съжалявам.

Дарси се протегна и я докосна по ръката. Шана я стисна.

— Ще продължавам да се моля. Ще се моля и за теб всичко да се нареди.

Дарси се облегна и пусна ръката ѝ.

— Боя се, че за мен е безнадеждно.

— Винаги има надежда — възрази Шана с искра в очите. — Така казах на Роман преди.

Пред тях затрептя фигурата на Конър, след това стана солидна. Нервите на Дарси се опънаха. Той сложи пластмасова кутия от ДВД и една бежова папка на масичката. Върху папката с почернен шрифт пишеше: „Операция Колове“.

— Извинявайте, че се забавих — започна Конър, след като седна на един стол срещу Шана. — Докато бях в къщата, се получи ново обаждане от Катя.

— О, боже — намръщи се Шана.

— Коя е тя? — попита Дарси.

— Катя и Галина са двете господарки на руското събиране — обясни Конър.

— Жени господарки? — попита Дарси. — Не знаех, че е възможно.

— Революционно е — призна Конър. — Двете поеха поста след смъртта на Петровски.

Шана изсумтя.

— Искаш да кажеш, след като двете го убиха.

— Тъй, тези не са жени, дете бих ядосал — намръщи се Конър. — Сега обаче са много ядосани. Още един член от събирането им е бил убит тази нощ в Централ парк.

— Колко станаха вече? — попита Шана. — Трима?

— Тъй. Трима Бунтовници са убити в последните седмици. Катя обвини нас. Отрекох, но тя е убедена, че знаем повече, отколкото казваме.

— А така ли е? — попита Дарси, чиито журналистически инстинкти се пробудиха. — Знаете ли кой ги извършва?

— Имам доста добро предположение — посочи папката Конър. — Приятелчетата ни от ЦРУ. Екипът на операция „Колове“.

Шана простена. Дарси си припомни нещо.

— Ти май ги спомена и преди, нали? В нощта на сватбата на Шана?

Шана кимна уморено.

— Баща ми е начело на екипа. Направи всичко възможно да спре сватбата.

Конър се намръщи.

— И други пакости вършат.

Дарси погледна папката с лошо предчувствие.

— Как един смъртен ще успее да убие вампир? Вампирът ще използва контрола над съзнанието, за да го спре, нали? Или просто ще се телепортира.

— Всеки член от екипа има определени свръхестествени сили — обясни Конър.

— Баща ми има доста — добави Шана. — От него съм наследила способностите си.

— Разбирам. Значи тези смъртни са убийци на вампири със свръхестествени сили. Звучи страшно.

— Страшно си е — въздъхна Шана. — Опитах се да обясня на татко, че има два вида вампири — добрите, хранещи се от бутилка съвременни създания и Бунтовниците. Но той не искаше да чуе. Бясно мрази вампирите. Роман се страхува, че сега вече дори може да ме нарани, тъй като ме смята за предателка.

— Много съжалявам. Сигурно не ти е лесно.

Шана я изгледа тъжно.

— Баща ми усложнява живота на всички ни. Боя се, че дори твоя.

— Моя ли? Но аз никога не съм ги срещала.

— Баща ми ме държа затворена известно време, докато Конър не ме спаси — продължи тя. — Там срещнах повечето хора от екипа, затова сега ги разпознавам.

Конър се премести на канапето до Дарси. Тя замръзна на място.

— Извинявай, девойче, но трябва да научиш.

Той обърна папката към тях и я отвори. Първият лист беше озаглавен „Шон Уилън“ и съдържаше информация за него.

Конър посочи една таблична клетка с цифрата 10 в нея.

— Това е класификацията на свръхестествените способности на ЦРУ. Десет е най-високата степен.

Той обърна страницата — отзад беше снимката на Шон Уилън. След това мина на следващия профил. Беше на Алиса Барнет. Свръхестествени способности: 5. Отзад беше снимката ѝ, а след това — следващият профил. Ема Уолас. Свръхестествени способности: 7.

— Тя е британка — отбеляза Конър. — Взета от МИ6, най-вероятно заради способностите ѝ. Рядко срещани са сред смъртните.

Обърна на снимката ѝ. Дарси забеляза, че жените са млади и хубави.

— Никога не съм виждала тези хора.

— Само почакай — заръча Конър и стигна до следващия профил. На страницата пишеше „Гарет Манинг“. Свръхестествени способности: 3. Конър обърна на снимката му. Дарси ахна. От нея я гледаше Гарт Манли.

— Не. Сигурно има някаква грешка.

— Няма грешка — обади се Шана, която гледаше снимката на Гарет с намръщено изражение. — Когато го видях да излиза от лимузината в предаването ти, не можах да повярвам.

Дарси скочи и заобиколи масичката. Агент на ЦРУ в нейното предаване? Тя закри из стаята.

— Не разбирам. Той се яви на кастинга. Лично го одобрих.

— Ами той е красавец — съгласи се Шана. — Виждам защо си го избрала.

Дарси се върна до канапето.

— Беше един от най-добрите. Трябваше да видите останалите. Бяха толкова... — Тя се спря изведнъж. Останалите бяха зле. Невероятно зле. Раменете ѝ се отпуснаха надолу. — Изиграли са ме. От самото начало.

— Най-вероятно — съгласи се Конър. — Ама не се коси. Въпросът сега е защо е там? Какво планира да направи?

— Аз... не зная. — Дарси отново закри из стаята. — Държи се прилично. Поне доколкото знам.

— И никой на площадката не е пострадал?

— Не.

— Все пак по-добре увеличи двойно охраната, особено през деня. С радост ще се погрижа. Не ми се нрави мисълта, че убиец на вампири живее под един покрив с твоите вампове.

— О, боже — Дарси спря, дишайки тежко. Всичките ѝ приятели вероятно са в опасност. Както и всички кандидати. И то, защото беше допуснала агент на ЦРУ в шоуто. — Това е ужасно.

— Боя се, че става и по-зле — заяви Конър и завъртя папката към нея. Обърна снимката на Гарет. — Има още един.

Студ полази по гръбнака ѝ.

— Не — прошепна тя. — Не.

О, дано не е той.

Пристъпи по-близо до масичката и прочете името на последния профил. Остин Олаф Ериксън.

Олаф. Свръхестествени способности: 10.

Стаята се завъртя около нея.

Конър обърна страницата, за да разкрие последната снимка.

Адам.

ГЛАВА 17

— Девойче, добре ли си? — попита Конър.

Тя поклати глава, като не откъсваше очи от снимката. *Адам.*

Шана се наведе напред.

— Да не си се забъркала с него?

— Аз... аз дори не знам истинското му име. — Дарси се хвана за главата.

— Ти *си се забъркала* с него — прошепна Шана.

Защо се притеснява да го отрече? Един поглед към снимката му и припадна на пода. Дарси вдигна глава и погледна към снимката на Адам. Не, не и Адам. Гърдите ѝ се стегнаха, не ѝ достигаше въздух и сърцето ѝ се сви. Беше прекарала толкова много време да мисли за Адам, който дори не беше Адам. Да копнее за него, а той не беше това, за което се представяше. За него беше първата ѝ мисъл, след като се събудеше от своя мъртвешки сън и последната, преди отново да заспи. Всичко, за което мислеше, беше концентрирано върху надеждата, че някак си, въпреки всичките съмнения и страхове, той може би я обичаше и можеха да бъдат заедно.

Всичко е било лъжа. Напразната, безнадеждна мечта се бе превърнала в прах в светлината на истината, точно каквото щеше да се случи и с нея, ако се покаже на слънце. И тази загуба почти я уби. Загуба, която почти разкъса сърцето ѝ, а после бавно се превърна в нещо друго.

Предателство.

Беше я излъгал. По дяволите, на него вероятно въобще не му пукаше за нея. Той просто е работил под прикритие. Сега, разговорът му с лейди Памела, придобиваше смисъл. Беше говорил за различната продължителност на нощта, защото е знаел, че говори с вампир. Искал е съдиите да мислят, че е вампир. Беше ги направил на глупаци и най-вече нея. А забележката му, че е работил като международен шпионин? Лейди Памела се беше засмяла на неговата глупост, но в действителност той се беше смял на тях.

— О, господи — простена Дарси. Тя погледна Шана ужасено. — Аз му казах за сватбата ти. Аз съм виновна. О, не. — Тя закри устата си с ръка. — Толкова много съжалявам.

Очите на Шана се разшириха.

— Какво си казала?

— Той ме попита дали искам да излезем тази събота, а аз му отговорих, че ще ходя на сватба. Споменах името ти, но това беше всичко.

Конър кимна.

— Ето как Шон Уилън е узнал датата на сватбата.

— Не съм споменавала къде е — увери ги Дарси. Но сега си спомни, как Адам я беше притиснал, за да получи повече информация. Искал е да знае, къде Шана ще прекара медения си месец.

— Всичко е наред — усмихна се Шана. — Ние все пак имаме сватба.

Дарси изскърца със зъби.

— Не е наред. — Гневът пламна вътре в нея, но не усети горещина. Мислеше си, че е била студена през последните четири години, но нищо не можеше да се сравни с ледения гняв, който я обзе в момента. Адам я бе използвал, а тя беше толкова отчаяна за топлина и внимание, че беше хлътнала по него. Заради него почти бе разрушила сватбата на Шана. Проклет да е, защото я третираше като жалка, самотна жена.

Тя направи жест към диска в опаковката.

— Какво е това?

— Записи от наблюдението на Остин Ериксън. — Конър отвори пластмасовата опаковка и извади диска.

— Изучавахме отряд „Коловете“. Планираме да ги посетим всичките още същата нощ и да изтрием спомените им.

Конър пусна ДВД-то във видеото на Шана и се обърна към телевизора.

— Аз извърших наблюдението над Ериксън, за да разуча графика му. Не искаме да го изтървем, когато настъпи времето.

Дарси се изправи бавно. На екрана видя неясните очертания на гараж. Някой паркира един тъмен седан и излезе от него. Адам, не това беше *Остин*. Не, той беше една лъжлива отрепка. Остин тръгна по

посока на асансьора. Екранът стана черен и след това показа хола на непознат апартамент. Остин се намираще вътре и се движеше.

— Придвижих се до четвъртия етаж и заснех това през прозореца — обясни Конър.

— Надявам се, че никой не е забелязал как летиш пред прозорците — изкоментира Шана сухо.

— Не ме видяха — отвърна Конър с усмивка, която се стопи, когато погледна към Дарси. — Този Ериксън е опасен. Не сме виждали смъртен с толкова мощни медиумни сили.

Очите на Шана се разшириха:

— По-мощни от моите?

— Ти си силна — съгласи се Конър, — но никога не си тренирала в това. А този мъж е — завърши той, посочвайки Остин на екрана.

Дарси стисна ръцете си, които бяха толкова крехки и студени, сякаш можеха да се счупят като замръзнал лист.

— Какъв вид медиумни сили? Той може ли да контролира хората? — Беше ли манипулирал съзнанието ѝ, за да си падне по него? Не, това не можеше да е вярно. Чувствата ѝ се бяха появили много покъсно в съзнанието ѝ. И той не би могъл да контролира сърцето ѝ.

— Не съм сигурен какво точно може да прави — отвърна Конър. — Но без съмнение щеше да разбереш, ако се беше опитал да чете ума ти.

— Точно така — отдъхна си Дарси облекчено. Тя винаги можеше да познае, когато някой се опитваше да проникне в съзнанието ѝ. — Трябва да почувствам студ.

Шана трепна.

— Не се получава така при смъртните. Когато баща ми се опитваше да проникне в съзнанието ми, на мен ми ставаше топло.

— Тъй, мъртвешкият студ идва от вампирите, а горещината от живите — съгласи се Конър.

Горещина ли? Дарси се сви в стола си. Мили боже. През цялото време тя чувстваше топлина, но го беше отдала на привличането, дори на страстта, която изпитваше. А това е бил той, изследващ съзнанието ѝ. Направил го е без нейното знание и против волята ѝ.

Очите на Конър се присвиха.

— Той е проникнал в съзнанието ти, нали тъй?

Това манипулативно копеле. Очите ѝ се присвиха.

— Аз... аз, не мисля, че е разбрал нещо важно от мен.

— Вероятно не — скръсти ръце Конър. — Те така и не разбраха къде ще се състои сватбата.

Дарси кимна. Всичко, което Остин би могъл да разбере от нея, бяха личните ѝ страхове и желания. И това беше достатъчно гадно. Трябва да е бил наясно, че тя е влюбена в него. Емпат, друг път! Мислеше, че преувеличава спрямо него, но не, грубо го беше подценила. Поредната лъжа.

Тя грабна снимката от досието.

— Мога ли да я задържа?

— Да, имаме ги всичките на компютъра. — Конър се обърна към телевизора.

— Какво смяташ да правиш?

— Да му я върна. — Дарси кимна по посока на адреса в досието на Остин.

— Не мисля, че туй е добра идея, да се виждаш с него в момента. Твърде разстроена си. Позволи ми аз да говоря с него, девойче.

— Той е *мой* проблем. Аз ще се оправям с това.

Конър се намръщи леко.

— Ти взе решението вместо мен в миналото — отбеляза Дарси тихо. — Никога повече не го прави.

Следа от болка премина през лицето му.

— Тъй да бъде. Ще оставя това на теб. Но внимавай. Нямаме идея как ще реагира той.

— Аз прекарах малко време с него — отвърна Шана, докато се изправяше, — но ми изглежда свестен.

— Той изглежда много неща — измърмори Дарси, докато сгъваше и прибираще снимката му в джоба на панталоните си.

— Мисля, че е доста по непредубеден от останалите — продължи Шана. — Това може би е добър знак. Ако успееш да го убедиш, че има и добри вампири, той може да го каже на останалите в екипа.

Дарси сви ръцете си в юмруци. Тази вечер не се чувстваше като дипломат.

— Сега бих искала да тръгвам.

— Добре — съгласи се Конър и прибра досието и ДВД-то заедно. — Ще те отведа до градската къща на Роман. После Иън може да те откара до апартамента.

Този път Дарси не възрази, когато Конър сложи ръка на рамото ѝ и се телепортира с нея.

Тридесет минути по-късно Иън паркира напречно в една тясна уличка в Гринуич Вилидж. Имаше само няколко сгради на улицата, на която живота ѝ се бе променил завинаги.

— Ще намеря място за паркиране — каза Иън. — Колко време ти е нужно?

Дарси погледна часовника на таблото.

— Мисля, че тридесет минути ще са достатъчни.

Познаваше Иън от четири години и все още се смущаваше от тийнейджърския му вид, а реално беше на повече от четиристотин години.

— Ще те чакам пред апартамента в два и четиридесет и пет. — Иън изключи фаровете на БМВ-то на Роман и заобиколи, за да отвори вратата на Дарси.

— Ела. — Той я съпроводи до входната врата на сградата.

— Смъртният е много силен и психически, и физически, така че бъди внимателна. — Иън измъкна някакви инструменти от кожената торба на кръста си и след по-малко от минута вратата беше отключена.

— Благодаря ти. — Дарси влезе в сградата и взе асансьора до четвъртия етаж. Коридорът беше дълъг и слабо осветен. Апартаментът на Остин беше по средата на коридора с изглед към улицата.

Внезапно през нея премина някакво чувство на съпротива. Какво правеше тя? Разбира се, беше вбесена, но от тази среща щеше да я заболи много повече, отколкото него. Защото, по дяволите, на нея все още ѝ пукаше. За последните няколко седмици беше почувствала привличане, копнеж, тревога и дори любов към този мъж. Емоциите се бяха надигнали в нея като един дълбок и ненаситен кладенец и тя не можеше да се отърси от тях само за няколко минути.

Дарси натисна дръжката на вратата. Беше заключена, разбира се. Дали щеше да я чуе, ако почукаше? Дали изобщо щеше да я пусне да влезе вътре?

Предположи, че трябва да намери Иън и да му позволи да се справи с ключалката. Имаше и друга възможност. Никога преди това

не се беше опитвала. Никога не бе предполагала дори, че е способна да го направи. Това бяха вампирски работи.

Но тя беше вампир. Време беше да престане да се преструва, че е просто човек, с променен начин на хранене и нов режим на спане. Беше създаване на нощта и заради това Остин Олаф Ериксън нахлу в живота ѝ.

Тя сложи длан върху вратата и се концентрира. Трябваше само да се телепортира от другата страна на вратата — само да се премести няколко сантиметра в пространството. Затвори очи и се концентрира. Бавно вратата пред нея започна да изчезва. А материята под дланта ѝ се изпари внезапно. В нея се надигна пристъп на паника и тя се насили да направи няколко стъпки. Съсредоточи се отново, за да възвърне формата си. Стаята изглеждаше по същия начин, както на записа, направен от Конър. Един бърз поглед я увери, че стаята е празна.

Беше го направила! Хвърли поглед назад и забеляза трите заключени ключалки и алармената система на вратата. С прилив на гордост осъзна, че дори някой мъжествен, международен шпионин не можеше да я задържи отвън. Сега, къде ли беше лъжливата отрепка?

Тя се придвижи тихо през стаята. Остин очевидно прекарваше доста време на кожения диван срещу телевизора. Масата за кафе беше отрупана с видеодискове, лаптоп и стари компютърни дискети. Не беше много модерно за един международен шпионин. И изобщо не беше умно от негова страна. Няколко празни бирени бутилки, завършваха картината на масата.

В ъгъла на стаята имаше лежанка, около която се намираха различни видове тежести за вдигане. В лявата страна от дневната се преминаваше в малка кухня. В дясно тя видя една затворена врата.

Отвори я и надникна вътре. Лунната светлина осветяваше няколкото мебели в стаята, гардероба, нощната масичка и огромното легло. Зрението и слухът ѝ се бяха изострили, откакто се беше превърнала във вампир. Можеше да чуе лекото му и равномерно дишане, да види всяка гънка и извивка на чаршафите, които се бяха свлекли на бедрата и краката му. Очевидно той се въртеше доста насън. Беше избутал завивките надолу до бедрата си. Можеше да види ластика на шортите му.

Беше хубав мъж. Лунната светлина сякаш галеше широкия му гръб и рамене, златния тен на кожата му и мускулите на гърба, които

се спускаха до торса му. Дарси заобиколи леглото и го погледна. Очите ѝ се плъзнаха по извивките на бицепсите му и меките косъмчета на гърдите му, по гъстата разрошена коса, по леката вдлъбнатина на бузата му, където се намираше трапчинката. Кожата му изглеждаше бронзова и топла. Как обичаше тази топлина. Но тя беше сбъркала топлината на тялото му с топлотата, която излъчваше любящият характер.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше се влюбила в него толкова бързо. По челюстта му бе набола брада, леко по-тъмна от цвета на косата му. Придаваше му опасен вид, сякаш беше пират, който се прикриваше зад образа на безобидно сърфистче. Но кожата на скулите му бе мека и гладка, а гъстите му мигли почиваха върху нея, придавайки ѝ невинен вид.

През цялото време беше вярвала в тази невинност, докато под нея е било скрито предателство. Как можа? Мислите закрепяха ожесточено в съзнанието ѝ. *Как можа да ме излъжеш?*

Той изстена и се завъртя по гръб.

Дарси отстъпи назад. Можеше ли да чуе мислите ѝ?

Той поклати бавно глава, а лицето му се изкриви в гримаса.

— Не — промърмори той и изрита завивките. — Не. — Ръцете му се свиха в юмруци, а очите му започнаха да се движат по-бързо под клепачите.

Лош сън, това беше всичко. Добре, той заслужаваше лоши сънища.

— Не. — Той се сви на леглото. — Дарси.

Тя си пое рязко въздух. Сънуваше я. А гласът му беше изпълнен с болка. Или бе нечистата му съвест? Дали и той си падаше по нея?

Дарси излезе от стаята. Припомни си начина, по който изглеждаше онази нощ в оранжерията, когато си мислеше, че никой не го гледа. Изглеждаше нещастен.

Приближи се до дивана. Дали всички тези празни бутилки не бяха тук, за да удавят мъката му? Надписът на един видео запис привлече вниманието ѝ. *Канал 4 „Дарси Нюхарт“*. Какво, за бога? Тя грабна записа и го пусна. Намери дистанционното на дивана и се обърна към екрана. Звукът беше доста нисък, но въпреки това го спря.

Видеото започна. Коленете ѝ поддадоха и тя приседна на канапето. О, господи, спомняше си това. Беше за отварянето на

кучешкия парк в Бронкс. Тя беше там, жива и се разхождаше под слънцето. Притисна устните си с ръка, а очите ѝ се напълниха със сълзи. По дяволите. Нямаше да плаче. Този живот беше приключил.

Изключи екрана и разгледа записите. Имаше поне дузина — обхващаха цялата ѝ кариера и дори повече. На последния Дарси прочете: *Изчезването на Дарси*. С въздишка тя го остави на масата. Боже господи. Стисна очи и се съсредоточи над дишането си.

Обзе я спокойствие, когато осъзна, че Остин Ериксън беше гледал тези записи. Беше я изучавал като някакъв обект, който впоследствие да манипулира. Тази лъжлива отрепка. Взе един компютърен диск и прочете заглавието: *ДВК „Запис служители“*. Това копеле. Взе още два от масата. *ДВК „Запис абонати“*. *ДВК „Запис рекламодатели“*. Господи, той трябва да е свалил всичко от ДВК. Това ли правеше в офиса ѝ? Беше дошъл, преструвайки се, че е искал да я види, но всичко е било, за да намери начин да унищожи работното ѝ място, нейните познати, целия им свят.

Тя съзря нещо жълто под дисковете и ги разбута. Измъкна едни жълт бележник и го вдигна, за да различи написаното на него. Нейното име беше надраскано на края на списъка. А заглавието на списъка гласеше: *Вампирите трябва да умрат*.

Със сподавен писък тя изпусна бележника върху масата. Тръпка премина през цялото ѝ тяло. Да умре? Той имаше намерение да я убие? Притисна ръцете си една в друга и погледна отново списъка. Грегори, Ванда, Маги, в списъка бяха имената на всички, за които я беше грижа. Обзе я паника, която заплашваше да я удави, когато осъзна пълния размер на предателството на Адам.

Дарси скочи на крака. Нямаше да позволи да се превърне в жертва по този начин. Животът ѝ беше откраднат преди, но нямаше да го допусне никога повече. Това копеле. Искаше ѝ се да влезе там и да го изрита в главата. Но първо трябваше да защити приятелите си вампири. Повече нямаше да се преструва, че не е една от тях. Тя беше една от тях и това означаваше война.

Скъса първите няколко страници от доклада и ги направи на малки парченца. После погледна лаптопа му. Вероятно беше пълен с информация. Щеше да го вземе със себе си, като тръгваше. А колкото до дисковете, те трябваше да изчезнат.

Тя ги събра заедно и ги отнесе в кухнята. Отвори микровълновата и ги пъкна вътре. Три минути щяха да са достатъчни. Включи бутона и се отдръпна, усмихвайки се жестоко, когато отвътре започнаха да пращят искри.

— Остани на място — каза бързо един дълбок глас. — Дръж ръцете си така, че да мога да ги виждам.

Дарси се обърна бавно и видя Остин да минава през вратата на спалнята. Лунната светлина отрази пистолета в ръката му. Докато вървеше напред, той се оглеждаше наляво-надясно, като насочваше оръжието си към сенките.

— Сам ли дойде?

Той не можеше да я види добре, осъзна Дарси.

— Сама съм.

Той замръзна при звука на гласа ѝ.

— Дарси?

Тя включи светлините в кухнята и се наслади на шока, изписан на лицето му.

— Изненадан си да ме видиш ли, *Остин!* — Погледът ѝ се насочи към пистолета му. — Ако планираш да ме убиеш, ще ти трябва нещо по-добро от това.

ГЛАВА 18

Тя знаеше кой е той. В напрегнати моменти Остин беше обучен обикновено да удря, като това му позволяват да прикрие всичките си емоции и да реагира с хладна логика и прецизност. Така се предполагаше, че трябва да действа. Но един поглед към лицето на Дарси и всичките му чувства закрепяха да бъдат освободени. Тя знаеше кой е той. *Мамка му.*

Огледа стаята, за да се увери, че беше сама. Ключалките на вратата му бяха доста сигурни. Заклучващият механизъм не беше отключен, така че алармата все още беше включена. Трябва да се е телепортирала вътре.

Един от видеозаписите беше буквално изтръгнат от видеото. Трябва да е гледала някой от тях. Компютърните дискове ги нямаше на масата за кафе. Късове жълта хартия бяха разпилени по масата и пода. Сигурно бе видяла и списъка, който беше направил със заглавие: *Вампирите трябва да умрат.* Емоциите му се отришиха.

— Мамичката му.

— Ако имаш предвид себе си, съм напълно съгласна. — Дарси стоеше в кухнята със скръстени ръце и вбесено изражение.

Сърцето му се сви. *Не сега.* Остави болката настрана и се изправи срещу нея.

— Мога да обясня.

— Не се притеснявай. Вече знам всичко, *Остин.* — Използваше името му като оръжие и всеки път щом го произнесеше, все едно го удряше и го заклеяваше като лъжец.

Серия от силни пукания се чува от микровълновата.

— Какво правиш?

Той изтича в кухнята и натисна бутона да отвори вратичката на микровълновата. Всички компютърни дискове се бяха превърнали в разтопена маса от пластмаса. Слава на Бога, че беше свалил всичко на лаптопа си и на преносима памет. Но изглежда трябваше да смени микровълновата си.

Той я погледна раздразнено.

— Много готино.

Тя погледна към боксерките му:

— Щях да кажа същото нещо.

Бооожее. От всички нощи, точно тази ли трябваше да обуе боксерките си на картинки с тъпия Спондж Боб.

Дарси повдигна вежди.

— Имаш ли семейство? Мислех си, че може да те блъсна от някоя скала. Или може би да те натопя в някое зелено мазно езеро.

— Знам, че си ядосана.

— Олеле. Ти наистина притежаваш телепатични сили.

— Не достатъчно телепатични. — Все още не се беше развълнувал от това как се бяха обърнали нещата. Бе намерил перфектната жена, само за да я загуби.

— Всъщност си мислех, че си човек само до преди няколко дни.

Тя замръзна:

— Аз съм човек.

— Имах предвид *жив* човек. — Той остави пистолета си на плота, но така, че да е в обсега му. — Мислех, че си невинен жив човек, хванат във вампирския свят. Исках да те спася.

Тя наклони глава, изучавайки го.

— Мислел си, че съм смъртна? Не си могъл да откриеш разликата?

— Не! Ти имаш пулс, по дяволите. Как е възможно вампир да има пулс? И пиеше студен шоколад. Когато прочетох съзнанието ти, си мислеше за плажове и слънце и за семейството си. Що за вампир би продължил да мечтае за слънце?

Тя скръцна със зъби:

— Такъв като мен.

— Направи ме на пълен глупак. Смятах, че си в ужасна опасност. Мислех, че се нуждаеш от спасяване.

— И реши, че ще си герой и ще ме спасиш? — Тя пристъпи по близо, в очите ѝ се отразяваше болката. — *Твърде си закъснял.*

Той трепна. Беше закъснял. Тя никога нямаше да бъде негова.

— Видях заглавието на малкото ти списъче. *Вампирите трябва да умрат.* Така че сега, вместо да ме спасиш, искаш да ме убиеш?

Силна болка се заби като кол в сърцето му.

— Никога не бих могъл да те нараня.

— Лъжеш отново. Ти вече ме нарани.

— Не съм го искал. Мислех, че си жива, когато аз... но когато открих, че си мъртва...

— Изглеждам ли ти *мъртва*! — Тя заби един пръст в гърдите му.

— Дали се чувствах *мъртва*, когато ме докосваше? Имах ли вкус на *мъртва*, когато ме притискаше страстно?

— Мислех, че си жива, по дяволите! — Той блъсна забодения в гърдите му пръст настрана. — Щом се откъснахме от страстната прегръдка, видях сянката си. Ти *нямаше* такава. Тогава осъзнах истината.

Очите ѝ се присвиха.

— И тогава ме заряза.

— Какво очакваш да направя? Да правя любов с мъртва жена?

Тя ахна, след което вдигна ръка и го зашлеви силно.

— Може ли една мъртва жена да направи това?

Той усети кръв върху устните си. Боже, трябваше да знае, че не бива да ядосва женски вампир. Дарси беше изключително силна и бърза. Избърса устните си и видя червената ивица кръв върху пръстите си. Тя замръзна, когато погледна към ръката му.

— Какво не е наред, Дарси? Забрави ли да хапнеш, преди да дойдеш тук?

Очите ѝ светнаха гневно:

— Никога не съм хапала никого. Ако ме познаваше по-добре, щеше да знаеш, че не бих могла да извърша подобно нещо.

— Но имаш жаждата за това, нали? — Той пристъпи към нея. — Не можеш да си помогнеш. Ти си такава.

— Престани! — Тя го блъсна назад и напусна кухнята. — Не съм такава. Не съм зла. И никой от моите приятели не е.

Той я последва във всекидневната.

— Виждал съм вида ти в действие. Те атакуват хора, изнасилват и убиват невинни жени.

— Това са Бунтовниците. — Тя мина през стаята. — Останалата част от нас не са такива.

— Изпитваш същата жажда, същата ненаситност за човешка кръв.

— Ааа! — извика тя и вдигна двете си ръце с чувство на неудовлетвореност. — Как може да си толкова сляп? Ти видя приятелите ми в шоуто. Трябва да си разбрал, че няма никакво зло в тях.

Беше толкова дяволски разочарован, че трябваше да я нападне.

— Твоите *скъпи* приятели съществуват отпреди изобретяването на синтетичната кръв. Така че те трябва да са нападали невинни. Това ги прави зли.

— Какво ти дава правото да отсъждаш какво е зло?

— Представявам невинните, жертвите.

— Ти не би повярвал, но аз бях жертва.

Сърцето му се сви. Разбира се, и тя беше жертва. И една от невинните. По дяволите, искаше му се всичко да е просто. Правилно или неправилно. Не тази неясна бъркотия, която нямаше никакъв смисъл.

Тя пристъпи към него.

— Никога не съм те лъгала за името или професията си. — Посочи му видеозаписите. — Никога не съм те разследвала зад гърба ти. Не съм нахлувала на работното ти място, преструвайки се, че желая да те целуна, когато всичко, което съм искала, е информация. Никога не съм прониквала в съзнанието ти. Не съм поставяла най-добрите ти приятели в списък за унищожение. Никога не съм те предавала, не съм планирала да забия нож в гърба ти. Така че кажи ми, Остин, кой от нас е *злият*!

Той се отпусна назад върху дивана. По дяволите. Толкова силно се опитваше да убеди себе си, че е на правилната страна, на страната на хората. Но беше ли самият той нечовечен?

Погледна към купчината от видеозаписи. Беше се влюбил в човешката Дарси. Когато откри истината за нея, си помисли, че просто може да изключи тези чувства. Да я обяви за мъртва и да погребее чувствата си към нея и да продължи с разследването. Но не можеше. Мамка му.

Беше направил компромис.

И все още беше влюбен. Въпреки че знаеше каква е.

— Трябва да вървя. — Тя се обърна към вратата. Направи няколко последни крачки и затвори очи, като се намръщи при опита си да се съсредоточи.

Блъсна се във вратата.

— По дяволите — измърмори тя и подпря челото си на вратата.

Неговата сладка Дарси.

— Май не си много голям вампир, а?

Тя му хвърли един вбесен поглед през рамо.

— Имам проблем с концентрацията — отвърна тя и отключи първата брава.

Напускаше го. Това го накара да се чувства като предател. Не можеше да я остави да си замине така. Наблюдаваше я как завърта втората и третата ключалка.

— Ти беше всичко, което някога съм искал в една жена.

Ръката ѝ притихна.

— Не ме лъжи.

— Начинът, по който се чувствах не беше лъжа. Беше истинско.

Тя се извърна към него. В очите ѝ блестяха сълзи.

Той посочи записите.

— Първоначално бях любопитен, исках да зная какво се е случило с теб. Но колкото повече те опознавах, толкова по-заинтригуван ставах. По-запленен и впечатлен. Накрая осъзнах, че съм влюбен в теб.

Тя рухна.

— Сега не можеш да понесеш мисълта да ме докоснеш. Мислиш, че съм отблъскваща.

Остин трепна. Господи, искаше му се това да е истина. Щеше да бъде много по-лесно, ако не можеше да понесе да я докосне. Но дори сега, след като знаеше каква е тя, все още я желаше.

— Дарси — изправи се той. — Ти беше най-красивата жена, която някога съм познавал.

— В минало време. — Тя затвори очи и извърна глава. — Не вярваш, че това между нас може да се получи, нали?

— Не, не вярвам.

— Повторих си го хиляди пъти. Опитах се да устоя, но те исках толкова много...

Остин простена, и двамата страдаха. Незнайно как това, че разбраха един за друг, не им помагаше много.

— Ще те разбера, ако пожелаеш Гарет и аз да напуснем шоуто.

Тя си пое рязко въздух.

— Ще е трудно да обясня тази каша на шефа си. Слай ще побеснее адски много, когато разбере, че съм наела двама смъртни за шоуто, но да доведе двама убийци на вампири...

— Никога не съм планирал да нараня когото и да било. Ние само събирахме информация.

— Която планираше да използваш срещу нас.

Той простена вътрешно. Не можеше да отрече това.

— Шефът ми е отчаян в опитите си да открие дъщеря си.

— И иска да убие зет си ли? — поклати глава Дарси. — Роман и Шана са много щастливи. Би трябвало да ги оставите намира.

— Не мислиш ли, че е в опасност, като се жени за вампир?

Дарси го погледна с насмешка:

— Ти не разбираш колко много се обичат те. Впрочем, не мисля, че изобщо знаеш много за любовта.

Ох. Той знаеше, че любовта боли ужасно.

Дарси въздъхна.

— Ако ти и Гарет направите така, че да отпаднете в следващия кръг, това би било от помощ. Така и двамата ще си тръгнете и аз все още ще имам работата си.

— Добре, ще продължим да държим всичките шпионски работи в тайна.

Тя кимна.

— Така ще бъде най-добре за всички ни.

— Как ни разкри?

Тя въздъхна още веднъж и се обърна към вратата.

— Шоуто се излъчи по ДВК снощи. Шана те видя и разпозна. Обадила се е на Конър и двамата ми разказаха кой си.

Той трепна.

— Мислехме, че най-напред ще приключите със снимките, преди да излъчите първото предаване.

Почукване по вратата я стресна.

— Това е за мен. Аз... ще се видим в пентхауса в понеделник вечерта.

— Да, почакай за минута. — Той стана и отиде до вратата, за да изключи алармената система. — Сега можеш да тръгваш. Лека нощ.

Тя го погледна, а лицето ѝ беше преbledняло.

— Лека нощ.

Беше изминала само няколко крачки, но имаше чувството, че ги разделя пропаст. Два различни свята.

— Такъв срам — прошепна той. Как би могъл някога да я спечели?

— Да, така е — намръщи се тя и отвори вратата.

Остин се напрегна, когато видя облекения в килт шотландец в коридора. Младоликият вампир хвърли на Остин един раздражен поглед, после взе ръката на Дарси и я отведе.

Далече от живота му, обратно в света на вампирите. Остин бавно затвори вратата.

Какво, за бога, се предполагаше, че трябва да направи? Да предаде Дарси и приятелите ѝ? Или да предаде професията си и ЦРУ?

* * *

Иън я ескортира навън от сградата до мястото, където беше паркирал.

— Конър току-що се обади. Грегори се е опитал да те открие. Каза, че шефът ти искал да те види веднага.

Дарси простена.

— Естествено, че ще иска. — Слай сигурно беше изпаднал в истерия, заради смъртните в шоуто. Точно от този разговор се беше страхувала. Страхотно. Не беше ли достатъчно, че сърцето ѝ бе разбито? Не искаше да изгуби и работата си. Освен това след тази нощ, за смъртните щеше да има обрат. Как щеше да признае, че тези смъртни са били шпиони под прикритие? Този малък факт никога не би споделила със Слай. Беше в гадно положение. Трябваше да опази тайната на Остин и Гарет, за да опази и себе си.

Иън ѝ отвори вратата.

— Ще те закарам до ДВК. Грегори го предложи, а когато приключиш, той ще те прибере вкъщи.

Иън заобиколи и зае шофьорското място.

— Имам мобилен телефон, ако предпочиташ да се телепортираш. Ще стане по-бързо.

Дарси закопча колана си.

— Предпочитам да ме закараш, ако нямаш нищо против.

— Добре. — Той запали двигателя и потегли.

Дарси не искаше да се опитва отново да се телепортира. Все още беше твърде разстроена, за да се концентрира достатъчно. Последният ѝ опит беше достатъчно излагащ. Да се блъсне във вратата? Гадост. Това ѝ напомни за научнофантастично шоу, където вратите не успяваха да се отворят с гръм и трясък и актьорите се блъскаха в тях, докато се опитваха да влязат.

Осъзна, че се опитва да не мисли за Остин. Или за признанието му в любов. Или за неговата убеденост, че те двамата нямат бъдеще. По дяволите, бъдещето е единственото нещо, което тя имаше. При това в изобилие. Защо не можеше да го сподели с мъжа, когото обичаше? Шана беше щастливо омъжена за Роман. Защо Остин да не може да е щастлив с нея?

Очакваш от мен да правя любов с мъртва жена?

Тя чуваше отново думите, които я нараняваха и разстройваха. Нямахте бъдеще за тях. Мисията на живота му беше да унищожи всички от нейния вид.

Иън я закара бързо до ДВК. Тя пресече фоайето, където беше съпроводена от няколко гневни погледа на намиращите се вътре вампири. Страхотно. Вече имаше врагове и във вампирския свят.

Рецепционистката се намръщи срещу нея.

— Господин Бакъс ви очаква. Ще му предам, че сте пристигнали. — Жената блъсна бутона за директно набиране. — Тя е тук.

Беше обречена, помисли си Дарси, докато вървеше надолу по коридора. Почука на вратата на кабинета на Слай.

— Влез.

Докато Дарси влизаше, покрай нея мина Тифани. Страхотно. Надяваше се, че тя го е оставила в добро настроение. Дарси затвори вратата. Силвестър Бакъс стоеше зад бюрото си със скръстени ръце и свирепа, намръщена физиономия.

Беше надценила Тифани. Изправи рамене и повдигна брадичка.

— Искал си да ме видиш?

Слай присви очи.

— Гледах дебюта тази вечер. Целият шибан вампирски свят го е гледал.

Дарси преглътна.

— На това се надявахме.

Той заобиколи бюрото.

— Шоуто приключи преди два часа. За това време получихме петнайсет хиляди обаждания и електронни писма. Искаш ли да знаеш за какво се отнасяха, Нюхарт?

— Те... са харесали шоуто?

Той изсумтя и застана пред нея.

— Мразят те.

Тя сплете ръце.

— Мога да обясня.

— Мисля, че ти казах, че най-сексапилният мъж на планетата трябва да бъде вампир.

— Ще бъде. Смъртните никога няма да могат да преминат през всички тестове.

— Казал ли съм, че можеш да включиш някоя смъртна плюнка във вампирското шоу?

— Не, но ти искаше голяма популярност, нещо, което ще шокира всички. Вярвам, че съм постигнала именно това.

Той вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Нека да ти кажа какво си постигнала. Ядосала си целия вампирски свят.

— Аз... — Тя млъкна, след като той я посочи с пръст.

Слай пристъпи по-близо, докато не се озова само на няколко сантиметра от лицето ѝ.

— Имам да ти казвам само две думи.

Тя се стегна. *Уволнена си.*

— Брилянтна си — усмихна се Слай.

Тя се опули.

— Направи само едно нещо и предизвика такава врява! Това е най-вълнуващото събитие от изобретяването на синтетичната кръв.

— Моля?

Слай се заразхожда из стаята.

— Получаваме над седемстотин имейла и обаждания на час. Вампирите из целия свят са ядосани. На *нас*! Това е страхотно.

— Хъб?

— Когато дойде сряда вечер, целият свят ще гледа със съскане шоуто ни. Кажете ми, дали в следващото предаване ще отпадне някой смъртен?

Дарси се замисли. Да, Никълъс беше отпаднал, след като беше изтървал лейди Памела в калта.

— Да, ще отпадне.

— Страхотно. — Слай плесна по бедрото си. — Ти си гениална, Нюхарт. Това е като да създадеш война по телевизията. Вампирите ще залепнат за екраните си, за да гледат дали смъртните ще бъдат победени.

— Разбирам.

— Те ще бъдат разбити, нали? — Слай спря по средата на крачката. — Предупреждавам те, Нюхарт, вампирите трябва да спечелят.

— Да, господине.

— Завършили ли сте вече записите?

— Не. Остават ни още три нощи.

— И последната вечер кога е?

— Този петък.

Слай кимна.

— Искам да присъствам лично, за да предам харема и да проверя победителя. Ще е страхотно!

— Да, господине.

Слай се ухили.

— Това е всичко, Нюхарт. Страхотна работа.

— Благодаря ви. — Тя се отправи към вратата.

— Само запомни, трябва да спечели вампир.

— Няма проблем. — Дарси издиша с облекчение, когато тръгна към собствения си офис. Все още беше на работа. И Остин се беше съгласил той и Гарет да бъдат елиминирани в следващия кръг от състезанието. В кабинета си започна да работи над втория епизод от шоуто, който щеше да се излъчи в сряда.

След няколко минути рецепционистката дойде с купчина телефонни обаждания и имейли.

— Слай иска да прегледаш тези.

Дарси започна да прелиства съобщенията. О, не. Вампири от целия свят се оплакваха от старите дрехи и прически на бившия харем. Някои дори си правеха шеги с тях.

Дарси се беше старала толкова много, за да направи дамите модерни. Тези съобщения може би щяха да свършат тази работа.

Тя работи, докато Грегори и Маги пристигнаха. Бяха облекчени, че Дарси запази работата си и шоуто ще продължи.

Маги разгледа съобщенията, които оплюваха вкуса на бившия харем.

— Знаеш какво значи това, нали?

— Лейди Памела ще изпадне в нервна криза? — промърмори Грегори.

Маги се усмихна.

— Да, но след това ще можем да я преобразим.

ГЛАВА 19

— Това просто не е редно — промърмори Грегори. — Не можеш да ми платиш достатъчно за такова унижение.

Дарси трепна.

— Всъщност, въобще няма да ти плащам. — Беше понеделник вечер и тя се намираще в горещото джакузи с Грегори и Ванда, подготвяйки се да запише четвъртия епизод на „Най-сексапилният мъж на планетата“. — Съгласи се да ми помогнеш на драго сърце, помниш ли?

Грегори се потопи по-дълбоко в горещата вода с мехурчета.

— Това ми е проблемът. Твърде съм мек. Добрите момчета никога не получават момичето.

Ванда се разсмя.

— Хайде, Грегори. Точно сега имаш две жени само за себе си.

Той изсумтя.

— Не съм забелязал нито една от вас да бъде благосклонна. Седя си тук съвсем сам в малкия си ъгъл...

— Нацупен — завърши изречението Дарси вместо него.

Той пръсна вода в лицето ѝ.

— Ти каза, че ще бъда добре облечен за шоуто. Което означава смокинги, а не това... това бельо от ликра, което нося. То едва покрива прелестите.

— Спри да се тревожиш. — Дарси го пръсна на свой ред. — Изглеждаш чудесно в Спидо^[1].

— Да — намигна му Ванда. — Изглеждаш секси, като онези танцьори от снощи.

— Не ми напомняйте. — Грегори им се намръщи. — Дами, не трябваше изобщо да ви водя до онзи долнопробен клуб.

— Но ние се забавлявахме — протестира Ванда. — И трябваше да отпразнуваме успешните промени.

— Струвахте ми четиристотин долара!

— Така ли? — попита Дарси. — Но ние поръчахме само по едно питие за всяка и това беше само за визия.

— Забравяш, че Ванда пъкна малко пари в леопардовото кожено бельо на момчетата — измърмори Грегори. — Пари, които получи от мен.

Дарси сви рамене.

— Беше само един долар.

— Беше двайсетачка — изръмжа Грегори. — А след това всичките дами трябваше да го пробват. Отново и отново.

Дарси трепна. Нищо чудно, че танцьорите буквално се катереха по дамите от бившия харем.

— Съжалявам. Не осъзнах, че прахосват толкова много пари.

— Защо ти не натъпка малко пари? — попита Ванда.

Дарси сви рамене.

— Не бях в настроение. — И те не бяха Остин. Дори и с танцьори, въртящи се пред нея, тя искаше да мисли само за Остин. Трябваше да му е ядосана. Беше я излъгал. Беше шпионирал нея и приятелите ѝ. Но също така ѝ бе признал, че е влюбен в нея. Как би могла да му бъде ядосана, когато той я обичаше?

— Не си била в настроение? — погледна я Ванда изненадано. — Но момчето леопард беше толкова секси. Много ми хареса и онзи каубой със секси панталоните.

— Онова бяха чапси^[2] — поясни Дарси. И изглеждаха наистина секси, защото каубоят беше забравил да сложи панталоните си отдолу. В един момент, докато ресните на каубойските чапси я шляпаха, осъзна колко лесно беше простила на Остин. Единственото обяснение, което можеше да ѝ хрумне бе, че тя все още много го обичаше. Твърде много, за да се откаже просто така.

— Е, аз определено бях в настроение — разпали се Ванда. — Каубоят носеше истински шесткалибров пистолет.

— Да — намръщи се Дарси. — Притеснявах се, да не би случайно да стреля.

Ванда се разсмя.

— И пожарникарят, леле! Никога не съм виждала толкова дълъг маркуч.

— Достатъчно! — изръмжа Грегори. — Наистина нямам нужда от тези смахнати образи. Достатъчно лошо е, че...

— Какво? — попита Дарси.

— Нищо. Радвам се, че дамите са се позабавлявали.

— Аз също — кимна Дарси. След разкрасяването им, дамите изглеждаха млади и хубави. Беше чудесно да ги наблюдава в клуба, осъзнавайки колко привлекателни са все още. И каква власт притежаваха над мъжете.

Грегори се намръщи и скръсти ръце.

— Ако някога отново пожелаете да посетите това място, ще ви оставя и ще се върна по-късно.

— Не ти ли беше забавно? — попита Ванда.

Той изсумтя.

— Каубоят ме попита за телефонния ми номер.

Дарси така се разсмя, че се задави.

— Бедният Грегори. Сексапилът ти ще те погуби.

Той я изгледа заплашително.

— И сега искаш да ме използваш като стръв? Това не е част от длъжностната ми характеристика.

— Но това е единственият начин да се провери следващото изпитание — настоя Дарси. — Характеристика номер седем гласи, че най-сексапилният мъж на планетата трябва да харесва жените.

— Това беше моя идея. — Ванда приглади назад мократа си лилава коса. — Ето защо трябва да водя съдийството тази вечер.

— А характеристика номер осем твърди, че кандидатът трябва да знае как да угоди на една жена — продължи Дарси. — Ванда ще провери и това.

— Да — въздъхна тя. — Трудна работа, но някой трябва да я свърши.

Грегори я погледна ужасен.

— Ще го направиш с всички шест момчета? Пред камерите?

— Не се притеснявай. — Ванда пооправи ръба на бикините си, така че лилавата татуировка на прилеп да се вижда. — Няма да правя нищо твърде шокиращо.

— Без голотии — предупреди я Дарси. Боже, Слай щеше да хареса този епизод. Тя се надяваше само, че Остин ще откаже да влезе в горещото джакузи с Ванда. Представата как Ванда се движи върху него беше твърде ужасна. Но със сигурност, Остин щеше да откаже да

съдействия. В края на краищата, предполагаше се, че ще бъде елиминиран тази вечер.

Маги се доближи, прекосявайки осветената площ до басейна.

— Мъжете са готови и чакат в зимната градина.

— Всички ли носят бански костюми? — попита Дарси. — И гривните си?

— Да. И изтеглиха номерчета, за да видят кой ще бъде първи.

— Кой е? — попита Ванда.

— Ото — намръщи се Маги. — Той носи бикини „itsy-bitsy“. И е намазал кожата си с олио. Каза, че иска лунната светлина да осветява мускулите му.

Дарси простена, а Ванда се ухили.

— Готова съм.

— Аз не съм. — Грегори се потопи във водата до брадичката си.

— Да започваме. — Дарси даде знак на оператора.

Маги се върна в зимната градина, където щеше да извиква мъжете един по един. Басейнът беше разположен между зимната градина и горещото джакузи. Шезлонгите бяха разположени от всяка страна на басейна. Маги отвори вратите на френските прозорци към зимната градина. Ото се появи на прага, а масивното му тяло погълна останалото пространство.

— Ние сме, давай. — Дарси излезе от горещото джакузи.

Със стон, Грегори направи същото. Тя се отправи към шезлонгите от южната страна на басейна. Грегори се насочи към тези от северната страна. Камерите следваха движенията им.

Трябваше да признае, че се чувстваше малко неудобно. Ето тя беше по изрязан бански, докато вървеше цялата покрита с капки вода, само за да види дали може да привлече вниманието на един мъж. И всичко това ще бъде излъчено по международната телевизия за вампири.

Бедният Грегори. Сигурно беше много неудобно за него.

Ото закрачи през терасата. Веднага след като осъзна, че камерите са се обърнали към него, той спря, за да позира.

— Яа, напопан съм за тази вечер. — Обърна се с гръб към камерите, за да покаже повече мускули. Наведе се настрани, за да демонстрира бицепса си.

Дарси се умори да гледа и седна в шезлонга. Помаха на Грегори от другата страна на басейна. Той седна и ѝ се намръщи. Целта на това упражнение беше да се тества сексуалното предпочитание на всеки мъж. Когато състезателят напусне зимната градина, той ще гледа или в посока на Дарси, или на Грегори. За съжаление, Ото беше прекалено самовлюбен, за да забележи някого от тях.

Най-накрая Ото спря позирането и закрочи около басейна. Той се спря пред Дарси.

— Желаете Ото, нали?

— О, да. — Дарси посочи Ванда. — Но първо тя те поиска.

— Яа, дамите шрябва да изчакат свой ред. — Ото се засмя, докато се разхождаше около горещото джакузи. Скочи в него, разплисквайки вода наоколо. — Ото пристигна, за да ви изтощи.

Не след дълго, Ванда лично провери мускулестото тяло на Ото. Дарси обърна стола си настрани, за да не вижда повече, отколкото ѝ се искаше. Грегори привлече вниманието ѝ, когато се престори, че се задушавя и задавя.

— Мой релеф нараства, а? — обяви Ото гръмогласно. — Времеш е да играем в зоната на Ото.

— Стоп! — Дарси скочи на крака. — Достатъчно, Ото.

— Чао, Ото. — Ванда се оттегли в далечния край на джакузито.

Ото се изкачи и мина покрай Дарси по пътя обратно към зимната градина. Тя се втренчи в небето, за да избегне погледът ѝ всякакви новопоявили се издатини по тялото му. След това се отпусна в горещото джакузи, да се стопли.

— Мисля, че Ото издържа теста — ухили се Ванда.

Дарси кимна. Най-вероятно и останалите дами, които наблюдаваха от салона си, щяха да се съгласят.

Грегори седна на ръба на джакузито и потопи краката си в горещата вода.

— Как може да оставиш този човек? Толкова е надут.

— Виждала съм и по-лоши — сви рамене Ванда.

— Но аз си мислех, че вие се интересувате само от вампирски секс — каза Грегори.

— Вярно е. — Ванда приглади назад косата си. — Но аз работя върху теорията, че вампирът би трябвало да е добър в истинския секс, за да проектира също толкова добър в съзнанието си.

Дарси никога не беше приемала покана за секс с вампир, но се питаше дали е възможно с Остин. В крайна сметка, той притежаваше психически сили.

Грегори направи знак по посока на зимната градина. Следващият състезател стоеше на вратата.

— Отново е време за шоу. — Той се изправи и закрачи обратно към стола си от северната страна на басейна.

Дарси се разхождаше около стола си. Забави крачка, когато осъзна, че Пиер от Брюксел не гледаше към нея. Тя хвърли предупредителен поглед към Грегори, който се бе излегал в собствения си шезлонг. Взираше се в звездите, напълно неподозиращ за факта, че си е спечелил нов обожател.

Пиер прекоси терасата, след това се насочи към северната част на басейна. Грегори седна като идиот и погледна смъртоносно Дарси.

Тя въздъхна и промърмори в отговор:

— Съжалявам.

Пиер спря в близост до Грегори и промърмори нещо. Дори и през басейна, Дарси можеше да види колко зачервено е лицето на Грегори. Пиер завърши разходката си до джакузито и влезе вътре. Ванда поговори за малко с него. След което си стиснаха ръцете. Той се отправи обратно към зимната градина, заобикаляйки басейна от дясно.

Грегори го видя да идва и се гмурна в басейна. Зъбите му потракваха, докато не се присъедини към Дарси и Ванда в джакузито.

— Този басейн е леден. — Той се потопи до шия в горещата вода и затвори очи.

— Изглежда, че ще трябва да елиминирам Пиер — каза Ванда. — Срамота. Беше толкова сладък.

Дарси изруга тихичко. Само двама мъже трябваше да бъдат елиминирани тази вечер и тя се беше надявала, че това ще бъдат двамата членове на спецотряда.

— Какво ти каза той, Грегори?

Грегори отвори едното си око, за да я погледне.

— Инцидентът няма да бъде коментиран отново.

— Бедният Грегори — ухили се Ванда. — Казах ти, че изглеждаш seksi.

Остин изчакваше в зимната градина, ставайки все по-неспокоен. Изглежда, че въпреки всичко в риалити шоуто ще има състезание по бански костюми. Останалите мъже носеха оскъдни малки бански костюми, но той отказа да играе ролята на сексуален обект от мъжки пол. Хавайските му шорти бяха достатъчно дълги, за да стигнат до средата на бедрата.

Реджиналд от Манчестър беше третият участник, тръгнал към басейна. Когато се върна в зимната градина, мокър, Маги му подаде хавлия и го помоли да отиде долу, за да облече сухи дрехи за церемонията „Орхидея“. Остин отбеляза факта, че англичанинът беше изненадващо мършав. Момъкът трябва да е сложил доста подпльнки под дрехите си.

— Номер четири? — попита Маги.

— Аз съм. — Остин застана до нея при френските прозорци.

— Ти ще заобиколиш басейна и ще влезеш в джакузито — инструктира го Маги. — След което ще говориш с Ванда за малко и ще се върнеш обратно. Разбра ли?

— Да. — *И също така ще се елиминирам сам.*

— Добре, готови са. — Маги отвори вратата.

Докато Остин прекосяваше терасата, изучи обстановката. Водещият се насочи към шезлонг от едната страна на басейна, а Дарси беше от другата. Ченето му увисна. Света майко. Малките ѝ червени бикини бяха мокри и прилепнали към тялото ѝ. Зърната ѝ бяха набъбнали от хладния нощен въздух. Долната част на бикините ѝ беше привързана към ханша, а връзките се развяваха и молеха да бъдат разплетени. Кожата ѝ беше бледа под лунната светлина. Изглеждаше твърде крехка, за да бъде докосната, но толкова примамлива, а той знаеше, че никога не би могъл да държи ръцете си далеч от нея.

Очите ѝ срещнаха неговите. Мъчителният копнеж, който прочете в тях, разкъса сърцето му. Погледът ѝ обходи тялото му, след което се върна на лицето му. Желанието в очите ѝ стана по-силно, по-отчаяно. Тя също го искаше. Ако той не се разкараше скоро от това шоу, щеше да загуби всякаква съпротива. Дори и сега, тялото му се поддаваше. Слабините му се бяха подули. Сърцето му го придърпваше към нея.

Трябваше да спре това. Сега. Гмурна се в басейна и остави ледената вода да потуши желанието му. Преплува басейна и излезе. Потръпна, а кожата му настръхна.

Ванда го наблюдаваше от джакузито.

— Ела. Изглеждаш премръзнал.

Той потърка ръце върху раменете си. Би трябвало да откаже. Няма ли това да го елиминира?

— Не, благодаря.

— Не искаш ли да се стоплиш? — Ванда преплува през джакузито и спря до краката му. Тя изтръгна малкия си микрофон от ръба на бикините си и го хвърли в басейна. — Опа. Колко несръчно от моя страна. Сега, никой няма да ме, чуе като говоря за нощта, в която ти и Дарси се бяхте разгорещили точно тук.

Остин се напрегна.

— Не знам за какво говориш.

Ванда се усмихна.

— Записано е от камера. Пуснаха го онази вечер по ДВК.

Остин отвори уста. Бяха излъчили интимностите помежду им по вампирската телевизия? Той погледна назад към Дарси, която стоеше до басейна и изглеждаше предпазлива.

— Не се притеснявай — продължи Ванда. — Никой не знае, че е била Дарси. Освен ти и аз, това е. Повечето хора мислят, че е била лейди Памела или Кора Лий, тъй като и двете имат дълга руса коса. Но аз разпознах роклята на Дарси, когато я захвърли в басейна.

— Каза ли на някого?

— Не. — Тя се отдръпна назад в джакузито. — Поне не още. Защо не седнеш за малко?

Дали заплашваше да разкрие Дарси? Остин не беше сигурен, но не искаше да поема никакви рискове. Така че влезе в горещата вода и приседна на мястото срещу Ванда.

Тя се усмихна.

— Така не е ли по-добре? — Тя погледна зад него и трепна. — О, боже. Дарси гледа към теб в момента. — Ванда се плъзна във водата, за да седне до него. — Ще я накараме ли да ревнува?

— По-добре не.

— Хубаво. Всъщност, няма нужда. Беше изгубена в мига, в който те видя на прослушването. Нарече те Аполон, бога на слънцето. — Ванда прокара пръст по челюстта му.

Остин се плъзна надолу по седалката.

— Не искам да я разстройвам.

Ванда погледна през рамо.

— Твърде късно. Изглежда наистина ядосана.

Остин скръсти ръце върху гърдите си.

— Какво искаш от мен?

Ванда се беше подпряла с лакът на ръба на джакузито и го изучаваше.

— Искам да знам дали наистина те е грижа за нея.

След кратка пауза, той реши, че няма нищо лошо да признаеш истината.

— Аз съм влюбен в нея.

— Ах... — Ванда подпря брадичка на ръката си. — На записа, изглеждаше повече като страст. Сигурен ли си, че си влюбен?

— Сигурен съм. — За съжаление. Беше се опитал да потисне чувствата си, но те продължиха да се задълбочават въпреки всичко.

— Дарси страда твърде много. Заслужава да бъде щастлива.

Остин се изненада.

— Да не твърдиш, че те е грижа за нея?

— Да. Това изненадва ли те?

Той си пое дълбоко дъх. Преди седмица не би повярвал, че вампирите могат да почувстват състрадание или лоялност един към друг, но те явно го правеха. Като че ли чувстваха всичко точно толкова дълбоко, колкото когато бяха живи. *Аз съм човек.* Думите на Дарси се появиха в ума му.

— Започнах да преосмислям мнението си.

— Тя заслужава най-доброто. Имаше душата на ангел. — Ванда повдигна ъгълчето на устните си. — За разлика от мен.

— Признаваш ли, че си зла?

Усмивката ѝ се разшири.

— Някой би казал, че съм.

— Какво си направила? Извършила си убийство? — попита той равнодушно, но беше дяволски сериозен.

Усмивката ѝ се стопи.

— Предпочитам да го наричам административно правосъдие.

Той присви очи.

— Някога би ли навредила на невинен?

— Не — отговори тя просто. — Ти би ли?

— Не.

— Тогава никога не наранявай Дарси — приближи се тя.

Остин долови скрита заплаха в гласа ѝ.

— Не искам да я нараня, но не е толкова просто.

— Твърдиш, че я обичаш. Тя те обича. Според мен звучи просто.

— Не, сложно е... Моята работа е важна.

— По-важна от Дарси?

— Не. Но не мога да си позволя да попадна в ситуация, в която трябва да избирам.

Боже, но не трябваше да попада и в ситуация, в която да обсъжда състоянието на сърцето си с вампир.

— Ако я обичаш, изборът е само един.

— Не е толкова просто. Ще трябва да жертвам всичко. Животът ми, разбиранията ми биха се променили изцяло.

— И не си готов да го направиш?

Можеше ли да го направи? Да обърне гръб на спецотряда и ЦРУ? Да се присъедини към Дарси и да живее сред вампирите? Щеше да бъде считан за предател на страната си. Щеше да измине труден път, дори да си намери прилична работа.

— Имала съм труден живот. — Ванда се загледа в звездите. — Виждала съм ужасни неща. Концентрационни лагери, мъчения, смърт. Невероятна човешка жестокост. Имаше времена, когато молах Бог за смелост, за да се сложи край на всичко. Не можех да понеса да видя повече ужас.

— Съжалявам. — И той не просто го казваше. Всъщност чувстваше състрадание към тези вампири.

Ванда се изправи и го погледна.

— Бих издържала всичко отново хиляди пъти в повече, ако това ще върне малката ми сестра обратно към живота. — Проблеснаха сълзи в очите ѝ. — Тя беше толкова умна и пълна с живот. Щеше да е като Дарси, ако беше оцеляла.

Остин кимна, собствените му очи се насълзиха.

Ванда преплува до него.

— Няма нищо по-свещено от любовта. Не ѝ позволявай да ти се изплъзне.

Усети прозрението като сълза, отронила се от тъмнината, за да разкрие светлина и най-накрая прогледна за истината.

— Ти не си толкова зла, нали? — Никой от тези съвременни вампири не бе истински лош.

— Правим най-доброто по силите ни с това, което ни е отредено.

Остин се изправи.

— В такъв случай ти желая късмет. — Той заобиколи Дарси, която го погледна яростно и му обърна гръб.

— Трябва да поговорим — каза той тихо, съзнавайки, че камерите бяха насочени към тях и продължи към зимната градина.

Маги му подаде кърпа.

— Моля, преоблечете се за церемонията на „Орхидеята“ във фойето.

Той се отправи уморено към стълбището. Нищо чудно, че Дарси беше ядосана. Имаше чувството, че няма да бъде елиминиран тази вечер.

---

[1] Известна марка за спортни облекла и бански костюми. — Б.пр. ↑

[2] Тежки, кожени панталони без дъно, облечени върху обикновени панталони, за да предпазват краката. — Б.р. ↑

ГЛАВА 20

Дарси придружи Ванда обратно до салона за служители, за да разбере какво мислят другите дами за нощното състезание. За съжаление, те бяха съгласни с Ванда, така че нейната надежда, да елиминират и двамата тайни агенти, пропадна. Ванда се беше преоблякла в сухи дрехи и беше извадила две черни орхидеи от хладилника, така че се отправиха заедно с останалите дами към мястото за церемонията „Орхидея“.

Принцеса Джоана потръпна, когато един от високите ѝ токове се закачи за килима в коридора.

— Рани господни, една дама може да си счупи врата с тези обувки.

— Ще станеш по-добра с практика — опита се да ѝ обясни Дарси. — Изглеждаш страхотно.

— Благодаря ти. — Принцесата изглеждаше елегантна в скъпата си черна рокля и красивия наниз от перли около врата.

— В началото се чувствах гола без корсажа си — каза Кора Лий. — Но сега съм възхитена. За първи път от стотици години, в действителност мога да дишам.

Кора Лий и лейди Памела бяха облечени по-младежки с прилепнали сатенени панталони и изрязани потници.

Принцеса Джоана се обърна намръщено към тях.

— Вие двете трябва да се засрамите. Показвате твърде много плът.

— Това е злото. — Роклята на Мария Консуела стигаше до глезените ѝ.

Лейди Памела сви рамене.

— Старата ми рокля показваше много повече от гърдите ми и никой не възразяваше срещу това.

— Да показваш пъпа си е нечестиво. — Мария Консуела стисна с ръце броеницата си. — Аз никога не съм виждала пъпа си.

— Какво? — попита Дарси. — Но когато се къпеш...

— Къпя се с риза като всяка порядъчна дама.

— Ооо... — Дарси осъзна, че може и да облече дамите в модерни дрехи, но някои от тях все още мислеха архаично.

Жените влязоха във фоайето. Всички мъже се бяха преоблекли в костюми. Грегори се отправи към тях, за да ги посрещне, докато шестте участника останаха на стълбите.

Дарси погледна бегло към Остин. Широките му рамене изглеждаха толкова добре в костюм. За разлика от Реджиналд, той не се нуждаеше от подплънки под дрехите си. Светлината на полилея хвърляше златни отблясъци в косата му. Изглеждаше така, сякаш беше изсушил косата си набързо, но разрошените къдрици му придаваха още по-секси вид.

Очите им се срещнаха и тя отмести поглед. Не можеше да му прости толкова лесно този път. Беше ѝ обещал да се самоелиминира тази вечер, а вместо това бе влязъл в джакузито при Ванда. И след като тя беше махнала микрофона си, Дарси нямаше представа за какво са си говорили. Трябваше да спре записа, за да даде нов микрофон на Ванда.

— Добър вечер — започна Грегори. — Тази нощ двама нови мъже ще бъдат елиминирани. Но преди това едно бързо съобщение. Победителят ще спечели *четири* милиона долара.

Операторът записа реакциите на всички участници. Дори Дарси беше изненадана. Слай никога не беше споменавал, че има идея да надхвърли три милиона.

Ванда се премести към центъра на фоайето.

— Моята първа орхидея отива при Пиер от Брюксел.

Пиер тръгна напред, за да приеме цветето и отново се изкачи по стълбите, за да събере багажа си.

— Втората орхидея отива при Реджиналд от Манчестър. — Ванда му подаде орхидеята.

Останалите участници се поздравиха един друг и се отправиха към стаите си. Грегори и дамите тръгнаха към залата с портретите, а операторът тръгна след тях.

— Тази вечер вие елиминирахте Пиер. — Грегори освети със специалното фенерче портрета на белгиеца. Зъбите му се показаха.

— Ох, глупости — промърмори Кара Лий. — Той е вампир.

— И вторият елиминиран е Реджиналд. — Грегори се премести до портрета на англичанина.

— Със сигурност той е смъртен — намекна лейди Памела. — Има толкова лош дъх.

— И е така мършав — допълни Кора Лий. — Заявявам, че съм виждала повече месо върху умиращ от глад опосум.

Грегори насочи светлината към портрета. Вълчите зъби на Реджиналд се удължиха и проблеснаха в жълто.

— Майко Божия, дано светците ни закрилят. — Мария Консуела стисна броеницата си.

Принцеса Джоана се изправи и леко потрепери на високите си токчета.

— Това е ужасно! Двама вампири са отстранени. Дарси трябва да ни увериш, че няма останали смъртни, които да ни тормозят.

Дарси трепна.

— Не мога да кажа това. Но помни, че утре вечер ще тестваме мъжете и техните сили.

Принцесата седна и въздъхна облекчено.

— Добре, нито един нормален мъж не би могъл да е толкова силен, колкото един вампир.

— Аз ще бъда жури утре вечер — каза Мария Консуела и целуна кръста на своята броеница. — И с помощта на Божията благословия, ще открия по-низшите създания и ще ги отстраня.

Дарси се съмняваше Господ да има нещо общо с разкриването на по-низшите същества, но все още се надяваше дамите да елиминират Остин и Гарет. Тя щеше да изпадне в голяма беда, ако някой от смъртните стигне до последния кръг. Не се съмняваше, че Остин е най-сексапилният мъж на планетата, но въпреки това не можеше да му позволи да спечели.

По-важният въпрос беше дали има бъдеще за нея и Остин? Нямахше съмнение, че е влюбена в него. Въпреки факта, че я бе отхвърлил и лъжите му, не можеше да заповядва на чувствата си към него. Думите на Ванда изникнаха в съзнанието ѝ. Няма нищо посвещено от любовта. Как можеше да отхвърли любовта, без да ѝ даде шанс? Роман и Шана ѝ бяха дали шанс. Защо и тя да не можеше?

Само да успееше да премине през пропастта, разделяща световите им. Но за нея не съществуваше средно положение. Никога не би могла да сподели слънцето с Остин и да живее нормален живот с

него. Беше хваната в собствения си свят и той трябваше да избере дали да дойде в него. Беше ли честно да очаква толкова много от него?

Може би нямаше право да иска това. Може би трябваше да направи само една малка крачка в дадения момент. А в момента нещата бяха такива, че той едва понасяше да я докосва. Мислеше за нея като за мъртва. И тя трябваше да се пребори с тази представа. Желаше да му докаже колко жива и чувствена е всъщност. Копнееше да му покаже колко много го обича.

Изглеждаше толкова просто. Остин беше в пентхауса за още една нощ. Тази вечер би било перфектно.

Нуждаеше се само от малко смелост, за да го съблазни.

* * *

Гарет разтвори пакета с чипс.

— Четири милиона долара? Направо съм изкушен да спечеля проклетия конкурс.

— Няма начин да дадат тези пари на смъртен. — Остин стоеше на кухненската маса и си отваряше кутия с кола. — Мисля си, че нашето време тук изтича. Събра ли информация?

— Малко. Само имената на тези вампири.

Остин кимна, успокоен, че Гарет не е открил много неща.

— С Ема убихме един вампир в Сентрал парк.

— Без майтап?

— Беше нападнал една жена. Спасихме живота ѝ.

— Браво. — Гарет натъпка малко чипс в устата си.

— Никой от вампирите тук не би нападнал някого.

Гарет изсумтя.

— Биха го направили, ако са достатъчно гладни. Мисля, че Шана Уилън беше права, че има два типа вампири. Нарече едните миролюбиви модерни вампири, а останалите Бунтовници.

— Тя беше с промит мозък — измърмори Гарет е пълна уста.

— Помисли над това. Изглежда има две различни групи вампири, защото ги видяхме готови да се бият едни срещу други в Сентрал парк. И освен това ги чух докато подслушвах телефоните им. Те се мразят помежду си.

— Срамота е, че не се избиват взаимно. Това щеше да направи нашата работа много по-лесна.

Остин отпи от колата си:

— Мисля, че трябва да научим много повече за тези две различни течения.

Гарет поклати глава.

— Да се забъркваме в политиката им би било загуба на време. Ние просто трябва да ги убием.

Остин довърши напитката си в мълчание. Трябваше да се свърже с Шана Уилън. Или Драганести, както сега беше името ѝ. Тя можеше да му каже повече за вампирите. И какво е да си женен за един от тях.

Той беше пътник, можеше да го усети. Не вярваше, че всички вампири са зли демони. Всичко, което беше научил през последните седмици показваше само един свят, който се движеше успоредно със света на живите. Те обичаха и мразеха. И откакто беше влюбен в една от тях, се опитваше да се примири с този свят, за да може да го приеме. Все пак да обърне гръб на ЦРУ и стария си живот ще бъде трудно. Твърде трудно.

Той смачка кутийката и я хвърли в кофата. Какво си въобразяваше, че може да се омъжи за Дарси и да живее щастливо до края на живота си? Е, тя може би щеше да живее вечно, но той щеше да остарее и да умре. Колко дълго щеше да издържи, преди да се умори от дъртия му задник? Само след сто години, щеше отдавна да си е отишъл и да бъде забравен.

Така че струваше ли си да зареже работата си за някакъв краткотраен сън? Ако беше умен, щеше да се елиминира сам утре вечер. И никога повече нямаше да види Дарси. Но за първи път в живота му, да бъде благоразумен му се струваше глупаво.

Той каза лека нощ на Гарет и тръгна към стаята си. Седна пред компютъра си и провери охранителните камери. Двамата последни вампири Ото и Роберто бяха в билиардната зала и играеха пул. Фоайето и залата с портретите бяха празни. Той превключи на къщичката край басейна и веднага съжали.

Дарси изглеждаше свежа от душа, косата ѝ беше влажна и бе облечена в къса пижама. Почувства как копнежът и отчаянието му болезнено се възвърнаха. Как би могъл да се откаже от нея? Това, което му беше казала Ванда в джакузито, му напомни колко рядка и

специална може да е любовта. Дарси беше умна, смела — всичко, което някога е искал. Тя също така беше емоционална и ентузиазизирана. В момента крачеше напред-назад в стаята си. От изражението на лицето ѝ и произнасяните думи можеше да предположи, че спореше със себе си.

Дарси се отправи към кухнята и извади една бутилка от хладилника. Разтърси я и наля тъмната червена течност в стъклена чаша. Остин трепна. Извади още нещо от хладилника. Шоколадов сироп? Изсипа малко в чашата и след това го разбърка с една лъжица. После прибави няколко ледени кубчета.

Напусна кухнята, отпивайки от течността. Остин се отпусна назад в стола си, а сърцето му се сви. Може би се опитваше да разреши отвратителния вкус, но резултата си оставаше същия. Тя пиеше кръв.

Той отиде в банята и взе горещ душ. Пусна струята върху главата си, но водата не можеше да измие спомена за Дарси и кръвта. Как би могъл да се присъедини към нейния свят?

Няма нищо по-свещено от любовта. Думите на Ванда прозвучаха в съзнанието му и го попариха сякаш с вряла вода. Как може да се откаже от нея? Обичаше я. Но можеше ли да се остави на волята на вампир?

Изсуши се и влезе обратно в стаята с кърпа, увита около кръста. Погледна към компютърния екран. Дарси не беше вече в къщичката до басейна. Сигурно е отишла в спалнята, където той не разполагаше с камера.

Остин провери фоайето и стълбите. Празни. Също така и източното крило.

Дъхът му секна, а кърпата падна от бедрата му. Дарси вървеше към него. Тя беше облякла бяла хавлия, която прикриваше късите ѝ шорти и изрязано потниче.

Той взе куфара си и извади оттам чифт чисти боксерки. Червена коприна. Е, по-добре беше от Спондж Боб. Дарси леко почука на вратата. *Майко мила.* Той се напъха в боксерките и затвори лаптопа си. Заглади мократа си коса назад и отвори вратата.

Лицето ѝ беше бледо и смутено. Погледът ѝ се плъзна по тялото му, после се върна обратно на лицето му. Той се опита да запази изражението си непроницаемо.

— Това не е добра идея.

Тя сложи ръка на вратата, за да му попречи да я затвори.

— Ти каза, че трябва да поговорим.

— Промених си мнението.

Тя замръзна.

— Това е твоята последна нощ тук.

Нашият последен шанс да бъдем заедно. Думите увиснаха между тях неизречени.

— Не съм сигурен, че това ще се получи.

В очите ѝ се появиха гневни отблясъци.

— И ще се предадеш без бой? Това не ми звучи като в стила на мачото супершпионин. — Бутна вратата, която се отвори със страшна сила.

Вампирска сила. Може ли да я използва срещу него? Остин отстъпи назад.

— Ядосана ли си?

— Как мислиш? — Тя затвори вратата и прекоси стаята му. — Ти се съгласи да се елиминираш от шоуто тази вечер. И въпреки това все още си тук.

— Не съм се старал да остана, просто се случи.

— Е, да. Просто не можеш да устоиш да си най-сексапилният мъж на планетата. Това трябва да е ужасно изпитание за теб.

Той се подпря с рамо на стената и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Опитваш се да ме уволниш ли? — Тя продължи да се разхожда. — Не осъзнаваш ли, че това е единствената телевизия, в която мога да работя? — Спря и го погледна. — Напълно безчувствен ли си към това, през което преминавам?

Той скръцна със зъби.

— Свърши ли?

— Не! — Тя се отправи към него. — Не трябваше да влизаш в джакузито при Ванда.

— Ние само си говорихме. Знаеш това. Наблюдаваше ни. — Остин ѝ отправи един раздражен поглед. — Като някой ястреб.

Тя изсумтя.

— Е, ти сигурно си се възстановил от своето отвращение. Или може би само аз те отблъсквам.

— Ти никога не си ме отвращавала. — Той се оттласна от вратата. — Просто ме обърка, по дяволите. Мислеше си за слънцето на

плажа. Пиеше студен шоколад. Имаш проклет пулс. Как може да си мъртва и да имаш пулс?

Тя сложи ръце на бедрата си. Гърдите ѝ се повдигаха гневно.

— Аз не съм мъртва.

— Нежива, ако това те кара да се чувстваш по-жива. — Той се наведе към нея. Дръпна халата и откри едното ѝ рамо. После сложи два пръста на сънната ѝ артерия.

— Е? Все още ли съм мъртва?

— Не. — По дяволите. Как можеше да я остави, когато беше жива? — В действителност твоят пулс е леко ускорен.

— Може би съм леко вбесена. — Тя повдигна вежди. — Или малко възбудена.

Той отдръпна ръката си и отстъпи назад.

— Как?

— Как може да съм възбудена? — Наклони глава и огледа тялото му. — Ами, насаме съм с най-сексапилния мъж на планетата и са минали пет години откакто...

— Имах предвид как е възможно да имаш шибано сърцебиене?

— Как е възможно да нямам? Аз ходя и говоря. Представям си те гол. Е, как бих могла да го правя, ако сърцето ми не изтласкваше кръвта към останалата част от тялото ми?

Кръвта със сигурност се изтласка до някои части от неговото тяло. И това, че тя задържа погледа си върху шортите му, не му помагаше. Пет години?

— Какво се случва с теб през деня?

Тя въздъхна.

— Когато слънцето изгрее, сърцето ми спира. След това щом слънцето залезе, сякаш те блъскат с няколко волта от дефибрилатора. Всичко започва да работи отново.

— Това звучи болезнено.

Тя се усмихна бавно, докато развързваше колана на халата си.

— О, но да боли е толкова хубаво.

Сладко съблазняване. Той гледаше как халата ѝ пада на купчина върху пода, точно до неговата кърпа. Когато вдигна поглед нагоре към лицето ѝ, вниманието му беше привлечено от изрязаното ѝ потниче. То покриваше гърдите ѝ с тънка копринена, почти прозрачна материя. Зърната на гърдите ѝ бяха сочни и розови. Всичко, което трябваше да

направи, бе, да ги докосне с пръсти и те щяха да се втвърдят. Не точно. Всичко, което трябваше да направи, бе, да ги погледне. Те вероятно бяха набъбнали още преди да спре погледа си на тях, бяха се втвърдили в тъмнорозови връхчета. Слабините му отвърнаха по същия начин — набъбнаха болезнено.

Тя застана пред него.

— Каза, че си влюбен в мен. Истина ли е?

Той притвори бързо очи. Слабините му бяха напрегнати, а сърцето му изгаряше.

— Дарси, ти трябва да си с някой от твоя вид. Някой, който ще те обича и ще живее вечно. Аз не мога да ти дам това, от което се нуждаеш.

— Но аз те желая.

— По дяволите. — Той тръгна към вратата. — Знаеш, че работя за ЦРУ. Ако започна да се разхождам наоколо и да убивам вампири, това ще предизвика проблем в отношенията ни, не мислиш ли?

— Можеш да напуснеш.

И да бъде въвлечен във вампирския свят, да живее само през нощта, всекидневно да е заобиколен от създания, които го възприемат като закуска.

— Молиш ме да се откажа от всичко.

— Тогава забрави. — Тя се облегна на вратата, за да го спре да я отвори. — Забрави за „заживели щастливо завинаги“. Това е лъжа. Много трудно се случва дори и в света на живите.

— Не говори така, Дарси. Заслужаваш да бъдеш обичана.

В очите ѝ блестяха сълзи.

— Невинаги получаваме това, което заслужаваме, нали така? Научих го по трудния начин. Така че сега ще взема каквото мога. Дори това да е само за една нощ.

Тялото му крещеше „да“, но той все още се съпротивляваше. Защото, да го вземат дяволите, една нощ нямаше да е достатъчна.

Тя заключи вратата.

— Една нощ.

Остин се облегна на стената. Знаеше, че иска да се предаде. Как можеше да устои, когато я желаше толкова силно? Но ако тя си мислеше, че могат просто да си стиснат ръцете после и всеки да тръгне по пътя си, не осъзнаваше колко дълбоко е затънал той.

В очите ѝ се четеше несигурност.

— Отблъсквам ли те?

— Господи, не. — Не и когато обмисляше дали да не зареже всичко за нея. Проклетата ирония. Колко много пъти в миналото той е бил доволеният от една-единствена нощ? Вероятно това беше някакъв вид божествена разплата? Превръщаше чувствата им и връзката им в баналност. И това го вбесяваше.

— Страхуваш ли се от мен? — Тя вдигна брадичка. — Не съм хапала никого в живота си и никога не бих го направила. Предпочитам да умра.

— Ти не хапеш? — с мъка произнесе гой.

— Не, не хапя.

— Какъв срам. Аз пък хапя.

Тя отстъпи назад, а очите ѝ се разшириха.

— Ти... искаш да ме ухапеш?

— Със сигурност. — Той скръсти ръце, излъчваше равнодушие, въпреки растящия в него гняв. — Харесва ми да хапя.

Тя го погледна разтревожено.

— Силно ли?

— Не достатъчно, за да боли. По-скоро като серия от гризвания, с прокарване на език по най-чувствителните места от тялото ти. А след това и облизване с език. И да не забравя радостите от смученето.

Тя зяпна. После се съвзе и облиза устните си.

— Къде по точно искаш да ме ухапеш?

Той я огледа бавно.

— В основата на шията, където започва рамото ти. И мекото местенце над пъпчето.

— Тук? — Тя плъзна ръка под ластика на бледосините си шорти.

— Да. — Гласът му звучеше дрезгаво, затова той прочисти гърло. Посочи обутите ѝ в лъскави чехли стъпала. — И пръстите ти.

— Оу. — Тя ги свали и размърда пръстите на краката си по дебелия килим. — Някъде другаде?

— По прасците ти. По вътрешната част на бедрата ти. По задната част на бедрата ти, където се свързват със сексапилното ти задниче.

Тя се обърна настрана и вдигна подгъва на шортите си, за да разкрие извивката на дупето си.

— Тук? — Тя погали кожата си. Очите ѝ леко се премрежиха. — Някъде другаде?

Неговата възбуда опъна коприната на боксерките му.

— Началото на бедрото, точно под кръста.

Тя дръпна шортите си няколко сантиметра надолу, после прокара ръце по кожата си.

— Някъде другаде?

— Долната част на гърдите ти, където те са налети и тежки.

— Ах. — Тя нави потника си нагоре и показа долната част на гърдите си. Спря точно преди да открие зърната. Сложи длани под гърдите си и ги повдигна. Когато погледна към него, очите ѝ потъмняха и започнаха да блестят.

Мили боже! Той се напрегна.

— Очите ти станаха червени.

— Това означава, че съм гореща и готова.

— Автоматично ли се случва? — Мамка му. Ако не можеше да контролира своята вампирска същност, какво ли друго можеше да направи?

Тя тръгна бавно към него.

— Каж ми, къде другаде искаш да ме захапеш?

Нямаше да ѝ позволи да го зашемети. Имаше още няколко коза в ръцете си. Съсредоточи менталните си мисли и навлезе в съзнанието ѝ. Тя се задъха, затвори очи, а по бузите и шията ѝ изби червенина.

— *Свали горницето си.*

Тя отвори очи и се усмихна леко.

— Както желаяш. — Издърпа потничето си през главата и го остави да падне на пода.

Той беше възхитен от гърдите ѝ, но изведнъж една ледена вълна от психическа сила се блъсна в него и започна да се върти в съзнанието му. Той автоматично я отблъсна и разсея.

— Много си силен — прошепна тя.

— Ти не си.

Дарси сви рамене.

— Никога не съм опитвала преди. Не харесвам проникването в чуждото лично пространство.

— Следователно, не харесваш и моето проникване в съзнанието ти.

— Не ми харесва, когато вампирите го правят. Толкова ужасно студени са. А ти си толкова прекрасно топъл — изчерви се тя. — Нямам какво да крия от теб и е толкова приятно да усещаш топлина отвътре. От толкова дълго време се чувствам студена.

Студена, защото на практика тя беше мъртва през половината време. В какво се забъркваше той? Всяка сутрин щеше да се събужда до мъртва жена. Но не можеше да пренебрегне болката и тъгата в очите ѝ. Нейната болка беше негова. Нейният свят щеше да стане негов.

Тя застана пред него гола, с изключение на късите шорти. Очите ѝ бяха възвърнали небесносиния си цвят, изпълнени с желание и страх. Страхуваше се, че той може да ѝ откаже.

— Казваше ми къде искаш да ме ухапеш — напомни му тя тихо.

— Да, има едно място. Но аз няма да те ухапя там. Ще те любя. — Той се наведе към нея и вдиша аромата на шампоана ѝ. Нежно отмести косата ѝ. Там на врата ѝ имаше два малки белега от ухапване на вампирски зъби. Бедната Дарси. Нищо чудно, че косата ѝ винаги беше пусната. Той докосна белезите с върха на пръстите си.

Тя потръпна.

— Къде искаш да ме любиш?

Той прошепна в ухото ѝ:

— В твоята сладост.

Той я придърпа в обятията си и я отнесе в леглото.

— Остин?

— Да. — Той щеше да я вземе и да вървят по дяволите всички последици.

ГЛАВА 21

Дарси чу оглушителните удари на сърцето си, когато протегна ръка към Остин. *Да!* Ако всичко останало се провалеше, поне щеше да ѝ остане тази великолепна нощ. Остин падна върху леглото и я притисна в прегръдките си. *Да*, умът ѝ повтаряше една и съща дума, тъй като бе твърде възбудена, за да мисли за нещо друго. Обсипа с целувки лицето му и зарови ръцете си в косата му. Беше гъста и влажна, и толкова мека, в невероятен контраст с наболата по челюстта му брада. Той също целуна лицето ѝ и Дарси хареса факта, че го бе направил бързо, дори страстно. Какво ако изгубеха контрол и последваше чувствено избухване? Тя обичаше полъха на безразсъдност, а това щеше да бъде една дяволска експлозия.

Устните им се откриха едновременно. Той нахлу в нея с език, в същото време, когато проникна в ума ѝ.

— *Тук съм, Дарси. Никога вече няма да почувстваш студ.*

Тя се отвори за него, едновременно психически и физически, наслаждавайки се на топлината, идваща от ума и тялото му. Почувства страхопочитание, когато осъзна доколко бе отслабила защитата си. Той бе в ума ѝ, а скоро щеше да проникне и в тялото ѝ. Щеше да опознае всеки сантиметър от нея, отвътре и отвън. И странното в случая бе, че тя не се страхуваше. Вярваше му. Никога преди не се бе доверявала толкова много на друг.

Той се отдръпна назад и я погледна, а ръката му приглади косата ѝ.

— Дарси, за мен е чест.

Бе чул мислите ѝ. А тя имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от толкова много любов. Копнееше да му покаже силата на чувствата си и го направи. С мълниеносно движение го просна по гръб и притисна ръцете му към леглото.

— *Уоу!* — На лицето му се изписа изненада и изведнъж стана предпазлив. — *Ти си, тъмм, наистина силна.*

По-силна отколкото бе предполагал. Страхотно. Дарси изучаваше мускулите по ръцете и гърдите му. Та тя бе толкова силна, колкото мъжествения супершпионин. Той стисна юмрук и се опита да я отмести от китката си. Не успя дори да я помръдне. Направо супер.

Той се намръщи и се вгледа в нея.

— Предполагам, че това те възбужда. Очите ти станаха отново червени.

— Не се тревожи, ще бъда нежна — усмихна се тя.

Освободи китките му и плъзна пръстите си нагоре по ръцете му, около бицепсите и раменете, завършвайки с гърдите му, където разтвори длани и проследи ивицата от тъмнокафяви косъмчета, стигаща до пъпа му. Какъв прекрасен мъж. Би могла да го изяде жив.

Той се подпря на лакти и ѝ хвърли притеснен поглед.

— Предпочитам да не го правиш.

О, негодникът я бе чул.

— Имах предвид метафорично. Отпусни се. — Тя го бутна обратно върху леглото. — Казах, че ще бъда нежна. — Хвана ластика на сексапилното му червено бельо и го дръпна.

Хръц. Дарси потрепери, когато тънката коприна се разкъса на две.

— Опа.

Остин повдигна глава, за да погледне скъсаните си шорти.

— Съжалявам — извини се тя с усмивка. — Малко съм нетърпелива. — Погледна надолу към него. — И май не съм единствената.

Със стон той отново се просна на леглото:

— Ако не осъзнаваш собствената си сила, може би трябва... — Той изпъшка, когато ръката ѝ обхвана пениса му.

— Трябва какво? — попита тя и го погали нежно.

— Продължавай — стисна зъби той.

Тя описа малки кръгове около главичката:

— Знаех си, че мога да те убедя.

— Да, аз съм лесен. — Затворените му клепачи трепнаха. Ускореното дишане надигаше гърдите му.

Той бе толкова красив мъж. И толкова голям. Дарси проследи с пръст вената по дължината на члена му, след което се притисна към него, така че да може да повтори ласката с език. Ръмжене се разнесе

дълбоко в гърлото му. Тя остави следа от целувки до главичката и го пое в устата си.

— *Харесва ли ти?* — попита го тя наум.

— *Господи, да! Толкова си добра.* Ти... Чакай! — Той се опита да седне.

Тя го освободи от устните си с примлясване:

— Ммм, има вкус на пилешко.

— Не е смешно. Никога не си правила любов като вампир, нали? Изобщо знаеш ли какво трябва да очакваш?

Тя притисна бузата си към мъжествеността му, след това го целуна:

— Очаквам да си прекараме добре. Ще бъда нежна.

— Но ти не можеш да контролираш очите си или силата си. Ами ако изгубиш контрол и зъбите ти се покажат?

Тя спря, а устните ѝ все още бяха върху члена му.

— *Кръв господня.* — Той я отблъсна от себе си и притисна гърба ѝ към леглото.

Дарси прехапа устни, за да не се разсмее.

— Не е смешно — изръмжа той.

— Но аз нямаше да те ухапя. — Типично по мъжки, бе толкова притеснен за опазването на семейните скъпоценности.

— Чух това. — Погледът му я обгърна, а ръцете му продължаваха здраво да държат китките ѝ.

Дарси знаеше, че е достатъчно силна да го отблъсне, ако пожелаеше.

— Но не искаш, нали? — попита я той.

Тя бавно му се усмихна:

— О, скъпи, оставена съм изцяло на милостта ти. Какво ще направиш?

— Отсега нататък само ще те хапя — усмихна ѝ се той в отговор.

— Предполагам, че мога да се примиря с това — въздъхна тя. Особено, ако ухапеше всички онези места, които бе споменал преди.

— *Няма проблем.* — Той се притисна към врата ѝ и засмука извивката на шията ѝ.

Тя се размърда, защото усети гъдел, а той продължи надолу по пътечката към гърдите ѝ. Освободи китките ѝ, за да покрие гърдата ѝ с

ръка. С палеца си подразни зърното ѝ и когато се втвърди го пое с устните си.

Дарси изви гърба си, докато умът ѝ експлодираше от удоволствие. Когато усещането се уталожи, тя осъзна, че той се оттегля в най-далечния кът на съзнанието ѝ.

— Не ме изоставяй — помоли го тя и притисна главата му по-силно към себе си.

— *Все още съм с теб.* — Бавно се отдалечи от гърдите ѝ. — Реакциите ти са прекалено възбуждащи. Ако не се отдръпна малко ще се взривя.

— О, Остин — целуна го тя по веждата. — Обичам те толкова много.

— Аз също те обичам. — Целуна долната част на гърдите ѝ, след това извивката на бедрото ѝ. Дръпна надолу ластика на шортите ѝ захапа корема ѝ.

Тя се размърда срещу него. Беше ѝ много хубаво, но нямаше търпение да се захване с това, което бе под шортите.

— Добре — отвърна той и ги свали.

Тя се задъха. Хм, със сигурност телепатията бе нещо полезно.

Той коленичи между краката ѝ и я огледа:

— Дарси, толкова си красива. — Повдигна единия ѝ крак и облиза пръстите ѝ, а тя сви коляното си, така че погледът му попадна върху най-интимните части на тялото ѝ. Възбудата се надигна в нея, изпълвайки слабините ѝ с трепет и копнеж. Устните му се спуснаха нагоре по крака ѝ и хапеха прасеца ѝ. Дарси сви и другия си крак предоставяйки му още по-добра гледка. Той се спря, а очите му я приковаха.

Гореща влага избликна от нея и тя простена с копнеж.

— Ти си секси мръсница.

— *Моля те, вземи ме!*

— *Ще стигнем и до там. Бъди търпелива.* — Той целуна вътрешността на бедрото ѝ.

— *Сега!*

— *Командориш ме, а?* — Освободи крака ѝ и се настани между бедрата ѝ. Тя подскочи, когато я докосна. — *Уоу, скъпа, това не е родео.*

— Съжалявам. — Дарси притисна ръка към гърдите си, борейки се за въздух. — Просто съм твърде възбудена, искам те от толкова дълго.

— *Шит, отпусни се и се наслаждавай.*

Бавно я облиза, а тя изкрещя. Остин трепна и погледна към вратата.

— В съседната стая има агент от ЦРУ. Нека не привличаме вниманието му.

— Правилно. — Тя зарови ръцете си в чаршафа, а краката ѝ се забиха в леглото. — Добре, готова съм. Покажи най-лошото, на което си способен. Имах предвид най-доброто.

— Разбира се — усмихна се Остин.

Дарси изпъшка, когато отново усети устните му върху себе си. Сграбчи чаршафа и затвори очите си. Милостиви боже. Той беше толкова сладък, нежен и съвършен, *толкова дяволски бавен*. Ускори движенията си и през чувствената мъгла, тя осъзна, че я е чул. *О, съжалявам*. Но беше толкова нетърпелива. Повдигна ханша си в търсене на по-голям натиск. Остин реагира веднага и сграбчи бедрата ѝ. Милостиви боже, тези телепатични неща наистина бяха полезни.

— *Малко надясно. Не, другото дясно. По-бързо. Бързо...* — Тя изгуби контрол, неспособна да го насочва повече. Но изглежда, че той нямаше нужда. Тя се издигаше, извисяваше се и замайваше, устремявайки се към върха, докато той продължаваше да я тласка към него.

Когато удоволствието разтърси тялото ѝ, тя извика и притисна плътно бедрата си.

— Аах! — изви той тялото си между краката ѝ. — Майко мила, силна си.

Тя се претърколи настрани със стон. Сладката агония все още измъчваше тялото ѝ.

Той рухна до нея и я придърпа в прегръдката си.

— Скъпа, добре ли си?

— Да — въздъхна тя. И двамата замръзнаха, когато силно чукане разтърси вратата.

— Ей, Остин! — изкрещя Гарет. — Какво става? Имаш ли нужда от подкрепление?

— Поканих една приятелка. Махай се.

След мълчалива пауза, Гарет отново се провикна:

— Сигурен ли си, че не се нуждаеш от подкрепление?

Дарси завъртя очи, когато чу кикота от другата страна на вратата.

— Разкарай се, нещастнико! — изкрещя Остин. Когато всичко утихна, той обърна Дарси по гръб. — Е, докъде бяхме стигнали?

Тя обви ръце около врата му:

— Току-що преживях най-големия, най-възхитителен оргазъм в живота си.

— Е, тогава ще бъде трудна задача, но да видим дали ще успеем да го подобрим. — Той сведе глава към гърдите ѝ.

Дъхът на Дарси секна, когато всички усещания я връхлетяха отново. Не след дълго краката ѝ се разтвориха и пръстите му се навлажниха с влагата ѝ.

— Трябва ли ми презерватив? — прошепна той.

— Не — поклати глава тя и затвори очи, докато той продължаваше да я дразни с малки кръгообразни движения. — Никакви болести.

Ръката му спря:

— А деца?

Дарси отвори очи, сърцето ѝ подскочи при вида на сериозното изражение на лицето му:

— Не мога да имам деца.

Болезнен трепет премина през лицето му:

— Така и предполагам. Съжалявам.

Тя преглътна и забрани на сълзите да се появят в очите ѝ. Остин щеше да бъде толкова добър баща. Това беше още една причина, поради която не биваше да му позволява да остане с нея.

— Не, обичам те. — Той се настани между краката ѝ. — Нищо няма значение.

Дарси извика, когато той проникна в нея, ръцете и краката ѝ се обвиха около него и го притисна силно към себе си.

— *Обичам те.* — Повтаряше думите в ума ѝ, всеки път, когато потъваше в тялото ѝ. Мислите и емоциите им се вплетоха, издигайки усещанията им все по-високо.

Тялото му се разтърси и той свърши в нея. Стонът му отекна в ушите и ума ѝ, а собственото ѝ тяло отговори с чувствено пулсиране. Не знаеше дали оргазмът ѝ бе по-голям в сравнение с първия, но

определено бе по-сладък, защото заедно бяха достигнали до него. Той рухна до нея и я прегърна:

— Съкровище, добре ли си?

Тя потрепери, когато топлината от тялото му бързо изчезна.

— Отново ми става студено.

— Ела тук, под завивките. — Той скочи от леглото и я уви с чаршафа. Тя се пъкна отдолу, докато той загаси осветлението. Лунната светлина се процеждаше през прозореца, проблясвайки със сребрист оттенък в косата му.

Настани се до нея с усмивка:

— Ще те стопля отново, веднага след като се възстановя от първия рунд.

— Това боксов мач ли е? — попита тя и се сгуши в него.

— Не очаквай девет рунда — трепна той в отговор.

Усмивайки се, тя погали гърдите му:

— Вече не си в ума ми. Пазя силите си — върна ѝ той усмивката.

— Винаги ли си притежавал телепатични способности?

Остин затвори очи, дишането му се забави и тя се замисли дали не е заспал. Изглеждаше толкова невинен и красив.

Той отвори очи и зарея поглед в тавана:

— Тези способности се предават през поколение в семейството ми. Дядо ми, бащата на майка ми е бил надарен с тях.

— Този, на когото си кръстен?

Той кимна леко:

— Татко Олаф. Когато бях малък, можех да чуя какво казват хората, но те не движеха устните си. Но когато им отговарях, ме поглеждаха сякаш имам две глави. Страхувах се, че нещо не е наред с мен.

— Трябва да е било много объркващо.

— Да. Обаче татко Олаф разбра и ми обясни какво се случва. Първоначално бях уплашен, но след това той го направи забавно, сякаш сме част от специален таен клуб, създаден само за нас. — Остин се усмихна, докато си спомняше. — Прекарвахме часове, ловейки риба в любимите му езера в Минесота и водехме дълги разговори, без някой от нас да каже и дума.

Дарси потисна тъгата, която заплашваше да я погълне. Все още ѝ липсваха дългите разговори със сестрите ѝ.

— Бил си късметлия да го имаш.

— Да. Той ме предупреди да внимавам с дарбата си, но предполагам, че когато пораснах станах по-смел и надут. Смятах се за големия защитник на трите си по-малки сестри. Когато приятелите им идваха, четях мислите им и щом нещо не ми харесваше ги изхвърлях.

— Обзалагам се, че сестрите ти са си падали по това — изсумтя Дарси.

Той се ухили.

— Тогава се питах, защо не го оценяват подобаващо. Сега осъзнавам, че съм се държал като всезнаещ тиранин. — Усмивката му изчезна. — Когато станах на петнайсет, силите ми придобиха голяма мощ, започнах да се хваля какво мога да правя. Това разстрои баща ми. Винаги бе завиждал за близките ми отношения с дядо ми. Беше убеден, че татко Олаф ми влияе зле. Дори мислеше, че дядо ме учи на окултизъм.

— О, не. — Дарси подпря главата си с ръка. — Какво направи той?

— Забрани ми да се виждам с дядо. Реагирах остро, заявявайки му, че не може да спре разговорите помежду ни, защото можехме да свържем умовете си. Това го вбеси дотолкова, че той събра семейството ни и се преместихме в Уисконсин. Каза ми, че силите ми са зли и не бива да ги използвам отново.

— О, толкова съжалявам. — Дарси го погали по челото. — Трябва да е било ужасно за теб.

Остин сви рамене:

— Тогава осъзнах, че не съм толкова силен, за колкото се смятах. Не можех да се свържа с дядо ми от голямо разстояние. Вече бях в ново училище и не исках да гледат на мен като на изрод. Сестрите ми бяха бесни, защото преместването ги отдели от приятелите им. Аз... отстъпих. Исках да са щастливи с мен, затова се опитах да бъда нормален. Стараех се да накарам баща ми да се гордее с мен. Записах се в отбора по футбол и плуване. Перфектният ученик в гимназията и колежа.

Дарси въздъхна, разбираше твърде добре какво е да си затворник в свят, в който не можеш да бъдеш себе си.

— Какво се случи с дядо ти?

— Бях в колежа, когато ми се обади и ме помоли да отида да го видя. — Остин затвори очи за кратко. Устните му изтъняха, когато на лицето му се изписа болка. — Не можах да го позная, заради влошеното му здраве. Не бях осъзнал каква нужда е имал от мен. Помоли ме да спра да отричам кой съм, да приема дарбите си и да ги използвам в името на доброто. Каза ми никога да не се срамувам, защото имало причина Бог да ме направи такъв, какъвто съм и трябва да разбере мотива му.

— Бил е добър човек — прошепна Дарси. Философията му й напомни за мнението на Маги, макар че тя никога не би могла да разбере какво му е хубавото да си вампир.

Остин въздъхна:

— Имах чувството, че съм го предал, че съм предал себе си. Така че на смъртния му одър, обещах да изпълня молбата му. Присъединих се към ЦРУ и развих уменията си, за да мога да се боря със злото.

— Като мен? — попита тя сухо.

— Не обиждай жената, която обичам — погледна я той раздражено.

Тя се усмихна и отпусна глава на рамото му. Сега разбираше защо Остин се стремеше да използва силите си, за да защитава невинните и да унищожи злото. Не можеше да очаква от него да се откаже от това. Уменията му бяха твърде ценни и редки, за да бъдат пропилены.

— Обзалагам се, че използваш случая, за да се облечеш като супер герой за Хелоуин.

— Да, най-много си падам по наметалата — засмя се той.

— А имаш ли бельо на Супермен?

Той кимна:

— И пижама със Спайдърмен, а кутията ми за обяд е с Невероятния Хълк.

Дарси прокара ръка по мускулестите му гърди и очертаните плочки по корема му:

— О, да. Ти си невероятен, това е вярно.

Той се обърна на една страна и се усмихна:

— А аз се обзалагам, че имаш Барбито от Малибу.

— И къщата на плажа — засмя се Дарси.

— Любимката на Америка. — Той плъзна ръката си нагоре и надолу по гърба ѝ. — Кажи ми, какво се случи с теб?

Усмивката на Дарси се стопи:

— Предпочитам да не го правя.

— Искам да знам.

— Умрях, край на историята.

— Била си телевизионен репортер, гледах записите. Изглеждаше умна и забавна. — Отметна косата ѝ назад. — Опитах се да разбера какво се е случило. Срегнах се със стария ти оператор Джак.

Дъхът на Дарси спря:

— Как е той?

— Не е добре. Нещо го е уплашило до смърт. Смята, че си била отвлечена от кръвосмучещи извънземни.

— Горкичкият Джак — потрепери Дарси.

— Разкажи ми какво е станало. Случило се е преди четири години на Хелюин.

— Правех история за деца, които се преструваха на вампири. — Тя го погледна със съмнение. — Сигурен ли си, че искаш да чуеш това?

— Да, разкажи ми.

Дарси потрепери, когато позволи на заключените в ума ѝ спомени да изплуват.

— Отидохме в клуб в Гринуич Вилидж, не далеч от площада Вашингтон. Казваше се „Зъби на съдбата“. Джак ползваше стара видеокамера. Щяхме да интервюираме част от децата и да си тръгнем. — Дарси затвори очи за кратко: — Двойка от Нюйоркския Университет дойде на нашата маса. Драко и Тейлър. Драко бе със стоматологични импланти, които приличаха на зъби. А Тейлър бе сладко момиче, което просто искаше да бъде забелязано. Двамата позираха пред камерата и си тръгнаха. След това забелязах двама странно изглеждащи мъже и отидох на тяхната маса.

— Кои бяха те? — попита Остин.

— Грегори, облечен в костюм както обикновено. Другият бе шотландец, носеше килт, оцветен в червено и зелено.

Остин настръхна.

— Сякаш говориш за вампира, който отвлече Шана, докато я охранявах. Висок, с червена коса, вързана на конска опашка и говори

като кръстоска между Шрек^[1] и Били Конъли^[2].

Дарси се усмихна тъжно.

— Да, това е Конър. — Първоначално бе харесала акцента му. — Помислих ги за полицаи. Те признаха, че са дошли, защото са чули за лоши неща, случващи се в клуба. Помислих си, че имат предвид наркотици.

Дарси въздъхна и продължи:

— Казах им, че изглеждат твърде стари, за да се преструват на деца. Конър ми отвърна, че те нямат нужда да се преструват и че нямам представа на колко години са всъщност.

— Звучи сякаш си е играел с теб — намръщи се Остин.

— Мислех си, че се шегува, особено когато Конър заяви, че наистина е вампир.

— Признал си е? — изправи се Остин.

— Двамата с Грегори непрекъснато се шегуваха. Не повярвах на нито една тяхна дума и те го знаеха. Дори попитах Конър дали чудовището от Лох Нес не е една от трансформациите му. А той ми заяви, че не трябва да се шегувам със скъпата Неси. Смеехме се и си прекарвахме добре, докато не повиках Джак да ги засеме. Тогава се изнервиха...

— Камерата на Джак не е била дигитална?

— Не, не беше. Изведнъж почувствах леден студ в ума си, който ми нареди да не ги записвам. Гласът ни заповяда да си вървим. Следващото нещо, което разбрах, бе, че Грегори и Конър вече не са на масата. Бях на бара и пиеха нещо червено, което изглеждаше като кръв. Бях толкова отвратена и объркана, че грабнах чантата си и се насочих към най-близкия изход.

— Към задната уличка? — прошепна Остин.

Дарси скри лицето си в ръце, но ужасяващите спомени изпълваха ума ѝ:

— Беше толкова ужасно.

Остин обви ръцете си около нея:

— Не и ако го споделиш с мен. Разкажи ми.

Дарси свали ръцете от лицето си и го погледна:

— Ще опитам.

---

[1] Популярно анимационно чудовище. — Б.пр. ↑

↑

[2] Популярен шотландски актьор, комедиант и музикант. — Б.пр

ГЛАВА 22

— Двамата с Джак се промъкнахме в алеята — започна Дарси. — Нервите ми бяха опънати, спомням си как подскочих, когато стоманената врата се затръшна. Близкият контейнер за смет вонеше. Чух шум от боричкане и се уплаших, че може би са плъхове. — Тя изсумтя. — Искаше ми се.

— Какво се случи? — попита Остин.

— Чух женски писък, затова се затичах около контейнера. Беше Тейлър, момичето, което срещнах в клуба. Един мъж я блъсна към стената, а лицето му се притискаше към шията ѝ. Помислих си, че е приятелят ѝ Драко. Облеклото му изглеждаше подобно. Но прегръдката не бе по взаимно съгласие. Тейлър очевидно бе ужасена. Сграбчих рамото на мъжа и му изкрещях да престане.

— Но той не е — предположи Остин.

Дарси се намръщи.

— Издаде онова ужасно животинско ръмжене. Изплаши ме, но той нараняваше Тейлър, затова се опитах да го издърпам от нея. Тогава Джак включи осветлението на камерата и осъзнах, че нападателят не бе Драко. Той хапеше Тейлър по врата. В този момент просто полудях и започнах да го налагам по гърба. Джак ми изкрещя да спра, но вече беше твърде късно.

— Той те нападна?

— С такава сила ме избута назад, че полетях. Блъснах се в Джак и двамата паднахме върху цимента. Аз бях добре, но Джак просто лежеше с шокирано изражение на лицето. Грабнах мобилния телефон от чантата си и набрах 911. Казах им, че жена е била убита в задната уличка. — Дарси покри лицето си с ръце. — Една жена беше убита. Но не знаех, че ще бъда аз.

— Тихо, любима. — Остин я притисна към себе си. — Сега си добре.

Тя свали ръцете си и несигурно си пое дъх:

— Огледах се за някакво оръжие. И тогава Джак прошепна: „Вампир“. Помислих си, че е в шок, но той бутна камерата към мен и ми каза да се уверя сама. Докато се изправях на крака, Джак скочи и избяга.

— Шегуваш се. — Очите на Остин заблестяха от гняв. — Това копеле. Трябва да се върна и да му сритам задника.

— Не. — Дарси погали лицето му. — Той беше ужасен. Вече знаеше истината. Аз вдигнах камерата и погледнах през нея. Не можех да видя нападателя, Тейлър висеше притисната до стената подобно на парцалена кукла с две дупки на шията. Бях толкова шокирана. Той беше точно пред мен — истински вампир.

— Какво направи?

Дарси изсумтя:

— Реагирах като журналист. Натиснах бутона за запис. Тогава той се обърна и ме погледна. От зъбите му капеше кръв. Знаех, че трябва да направя нещо, в противен случай щеше да убие и двете ни с Тейлър.

Очите на Дарси се напълниха със сълзи.

— Казах му, че имам доказателство за съществуването му, и ще го излъча по всички новини. Казах му, че ще го преследвам като животно. Той пусна Тейлър и тя се свлече на земята. Попитах я дали може да се движи. Казах ѝ да бяга. Но тя просто си седеше там и плачеше.

Остин я целуна по челото:

— Моята смела любима.

— Хвърлих камерата по него, но той я запрати настрана. И тогава се придвижи толкова бързо, че всичко, което видях бяха неясни очертания. Сграбчи ме и притисна гърба ми към себе си. Миришеше на кръв. Можех да усетя дъха му по шията си и драскането на зъбите му.

Остин стегна прегръдката си:

— Чудовището те ухапа.

— Не. Задната врата отново се затръшна и Конър се приближи към нас, крещейки на вампира да ме пусне. Нарече вампира *бунтовник* и поиска да спре с лова на невинни. Вампирът отговори, че обича прясна храна.

— Значи е истина — отвърна Остин. — Има две фракции — Вампирите и Бунтовниците.

— Да. Бунтовниците се забавляват да тероризират смъртните и мразят Вампирите заради опитите им да ги спрат. — Дарси въздъхна. — Грегори каза, че ще отведе Тейлър вкъщи и ще изтрие паметта ѝ. Взе касетата от камерата с него.

— С теб какво се случи? — попита Остин.

Дарси потръпна.

— Бунтовникът се отдръпна от Конър и ме повлече със себе си. Конър му каза, че само ще го забавя и че трябва да ме пусне. Приблужи се към нас и Бунтовникът се изплаши. Усещах върху шията си ускореното му дишане. И тогава каза, че ще трябва да отклони вниманието от себе си.

Дарси докосна лицето на Остин и го погледна.

— В този малък момент аз опознах истинския ужас. Изведнъж всичко изглеждаше по-бавно. Отворих уста, за да изкрещя, но вампирът бе по-бърз. Извади нож и го заби в гърдите ми.

Остин я притисна към себе си:

— Аз ще го убия. Ще го проследя и ще го убия.

— След това всичко ми е като в мъгла — прошепна Дарси. — Спомням си как Конър изкрещя от ярост. И болката, толкова много болка. Шокът. Осъзнах, че ще умра. Бунтовникът изчезна и Конър коленичи до мен. Не спираше да повтаря, че съжалява, че е трябвало да го спре. Взирах се в него, спомням си, че очите му бяха сини. Не исках да умра сама. Тогава Конър каза да не се притеснявам, че той ще се погрижи за мен.

Дарси се изплъзна от скута на Остин и се сви на леглото. Тръпки разтърсиха тялото ѝ.

— Дарси. — Остин легна до нея и я обви с ръцете си. Въпреки това, треперенето ѝ не спря.

— *Дарси.* — Той изпълни ума ѝ със силното си, топло присъствие. — *Сега си с мен. В безопасност си.*

Тя изпусна дълго сдържания си дъх. Бе разказала историята. Сега можеше отново да скрие ужасните спомени в някой тъмен ъгъл на мозъка си.

— Не исках да стана вампир.

— Разбира се, че не си искала.

— Бях почти в безсъзнание, когато ме промениха.

— Кой го направи? — прошепна Остин. — Кой те ухапа?

Тя преглътна и отвърна:

— Конър.

Дъхът на Остин изсвистя през стиснатите му зъби.

— Това копеле. Би трябвало да го мразя, но той е спасил живота ти.

Тя изсумтя.

— Можеше да ме телепортира в Роматех или в болница, но бе по-загрижен за опазването на голямата тайна, отколкото за живота ми. Загубих семейството си, дома си, работата и спестяванията си, възможността да имам деца. Загубих слънчевата светлина и всяка надежда за нормален живот.

— Но сега си тук. Това е дяволски по-добре, отколкото да си мъртва.

— Аз съм мъртва през деня — прошепна тя.

— Но жива през нощта. Да кажем, че чашата е наполовина пълна, вместо наполовина празна. И аз съм готов да споделя тази чаша с теб.

Тя се обърна към него с тъжни очи.

— Ще загубиш работата си, когато открият, че имаш връзка с вампир.

Той сви рамене в отговор:

— Може би. Ще живеем за деня или по-скоро нощ за нощ. От нас зависи да се получи.

— Надявам се. — Тя си пое дълбоко дъх и затвори очи. Мирисът погъделичка носа ѝ. Ароматът бе богат и вкусен. *Остин*.

— Щом Шана и Роман се справят, защо ние да не можем.

— Така е, но те все още имат проблеми.

Дарси усети странно пулсиране, сякаш сърцебиене се бе разпространило по цялото ѝ тяло. Положи усилие, за да се концентрира върху разговора.

— Шана иска да има деца, но това е невъзможно.

— И аз не смятам, че би могло да се получи.

Пулсирането се усили. Дарси се замисли дали нещо не бе наред със сърцето ѝ.

— Роман иска отново да бъде смъртен, но това едва ли също ще проработи.

— Какво? — невярващо попита Остин и се подпря на лакът.

Дарси ахна, когато забеляза вената на врата му. Това, което чуваше, не бе нейният пулс. Беше неговият. Кръвта му, пулсираща във вените му, която я викаше.

— Дарси. — Той докосна рамото ѝ.

Тя подскочи:

— Да?

— Зададох ти въпрос. Добре ли си?

— Да, добре съм.

Господи, помогни ми, гладна съм.

— Съществува ли начин вампир да бъде превърнат отново в човек?

— Роман смята, че има, но той е експериментирал с прасе и то е умряло. Няма начин Шана да му позволи да го използва върху себе си.

— Погледът на Дарси се върна обратно върху вената на шията му. Мили боже, тя наистина виждаше как пулсира. Можеше да помирише кръвта. Беше ужасно. Никога преди не ѝ се бе случвало. Но от друга страна, не се бе навъртала около смъртни през последните четири години. И сега реагираше точно като... вампир.

— Как работи експеримента? — попита Остин.

— Не работи. — Дарси скръцна със зъби от безсилие. Странна болка прониза венците ѝ.

— Защо не?

— Не носиш ли гривната си? — Тя погледна надолу, но одеялото покриваше краката му.

— Свалих я, когато се къпах. Дарси, защо експериментът не работи.

— Нещо, свързано с нашето ДНК. Мутирала е. Роман смята, че ще работи само с истинска човешка ДНК. — Миризмата от кръвта на Остин наводни мозъка ѝ. Пулсът му туптеше в тялото ѝ. Мили боже, ами ако той бе прав? Тя не можеше да контролира очите или силата си. Какво щеше да стане, ако зъбите ѝ изскочеха?

Дарси стана от леглото и заоглежда пода, за дрехите си. Не откри бельото си, затова грабна шортите си и ги обу.

Остин седна.

— Какво не е наред?

— Нищо. — Тя намери горнището си и го облече. Изтръпването във венците ѝ ставаше по-силно. О, господи, ами ако го ухапеше? Ами ако го *убиеше!*

Той се измъкна от леглото.

— Не си отивай. Предстои ни втори рунд.

Дарси навлече халата си.

— Аз не искам да заспивам тук. Слънчевата светлина ще проникне през прозорците. — Пъхна крака в чехлите си и добави: — Ще ми бъде по-удобно в къщата до басейна.

Той грабна чифт бельо от куфара си и започна да се облича.

— Идвам се теб.

— Не!

— Не ме отблъсквай — погледна я той остро. — Ти взе решението да дойдеш тук тази вечер и беше прекрасно. Сега не можеш да се измъкнеш.

Остра болка проряза венците ѝ.

— Трябва да тръгвам — каза тя и отвори рязко вратата.

— По дяволите, Дарси! — приближи се той. — Ще ми кажеш какво не е наред.

— *Беше* прекрасно. — Очите ѝ бяха замъглени от сълзи. — Но не може да се повтори. Съжалявам — завърши тя и се втурна по коридора.

— Трябва да поговорим — извика той. — Ще бъда при теб след пет минути.

— Хей! — отекна гласът на Гарет. — Какво става?

Дарси забърза, за да не разбере вторият агент от ЦРУ, че приятелката на Остин е вампир. Беше достатъчно лошо, че разби сърцето му. Не желаше да изгуби работата си. Със свръхчувствителния си слух тя все още долавяше гласовете им:

— Проблем с приятелката? — попита Гарет.

— Ще се оправя — измърмори Остин. — Това е само временно.

Сълзите се стичаха от очите на Дарси, докато тя се изкачваше по стълбите към покрива. Проблемът не бе временен. Тя щеше да остане вампир завинаги.

* * *

Пет минути по-късно Остин почука на вратата на къщата до басейна. Никакъв отговор.

— Дарси, знам, че си вътре. — Беше я наблюдавал на скритата камера, докато се обличаше. Беше грабнала бутилка *Шококръв* и кутия кърпички, отправяйки се директно към спалнята си.

Той почука по-силно:

— Трябва да поговорим.

Вратата се откряна. Очите ѝ бяха зачервени от плач. По дяволите, мразеше да вижда как страда. Още повече мразеше да не знае защо.

— Какво се случи, по дяволите?

— Наистина съжалявам — прошепна тя.

— Говорехме за експеримента, когато ти внезапно... чакай, това ли е? Разстроена си, защото експериментът се е провалил? — Той се опита да отвори по-широко вратата, но тя не му позволи. — Дарси, пусни ме да вляза. Знаеш, че те обичам.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Не мога да те моля да се откажеш от всичко заради мен.

— Не е нужно да ме молиш. Това е моят избор.

Тя поклати глава.

— Не, не искам никой да се жертва за мен. Няма да го позволя.

— Защо не? Не осъзнаваш ли, че си достойна за това.

Дарси подсмръкна, докато друга сълза се стичаше по бузата ѝ.

— Аз не вярвам в ничия саможертва.

— Разбира се, че вярваш. Ти самата си се пожертвала, когато си спасила Тейлър.

— И виж какво стана — рухна тя. — Изгубих всичко. Няма да позволя това да се случи с теб. Постепенно ще ме намразиш. След като изгубиш работата си, приятелите и семейството си, ти ще ме намразиш.

— Не! — Остин бутна вратата с двете си ръце. — Дарси, ти беше героят за Тейлър. Остави ме аз да бъда твоят.

Тя затаи дъх и риданието я надви:

— Съжалявам — изхлипа тя и затвори вратата.

Остин се взря във вратата с невярващи очи. По дяволите! Той беше готов да даде всичко за нея, а тя затръшваше вратата в лицето му.

— Не! — Сви ръцете си в юмруци и удари вратата, след което се отправи към стаята си.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! С всяка стъпка гневът му се усилваше. Как можа да му причини това. Той бе изминал толкова дългия път от вампиромразец до неин любовник. Не може просто така да го изхвърли.

По дяволите, няма да успее. Ще ѝ покаже. Не може да го отхвърли толкова лесно.

* * *

Трийсет минути по-късно Дарси се изправи в леглото до седнало положение, при звука на силно чукане по вратата.

— О, махай се! — простена тя, падайки обратно върху напоената ѝ със сълзи възглавница.

Последва мълчалива пауза и тя си представяше, как Остин крачи отвън с възмущение. Или може би я е оставил и е приел неизбежното. Нови сълзи се спуснаха по лицето ѝ. Беше взела правилното решение. Вероятно бе спасила живота му, но все още усещаше дълбоко в сърцето си тайна надежда, че той ще разбие вратата и няма да ѝ позволи да се предаде. Чукането започна отново. *О, моля те! Не ме принуждавай да те отхвърлям отново.* Претърколи се и грабна една възглавница, с която да запуши ушите си. Чукането продължаваше, но тя захвърли възглавницата, защото цялата калъфка бе мокра.

— Дарси, ако не ми отвориш, ще разбия вратата.

Ванда? Дарси се запрепъва по пътя от спалнята си до външната врата.

— Идвам. — Не ѝ се налагаше да говори високо, тъй като слуха на Ванда бе толкова добър, колкото нейния собствен.

— Е, слава богу. Тъкмо започвах да си мисля, че си болна или нещо такова — промърмори Ванда.

— Добре съм — отговори Дарси и отвори вратата.

— По дяволите, ако си! — Очите на Ванда се разшириха. — Изглеждаш ужасно!

— Благодаря. — Дарси се взря с подутите си очи във фигурата, сгушена зад Ванда. — О, не. Маги, какво се е случило?

— Да, тя също изглежда ужасно. — Ванда дръпна Маги вътре в къщата. — Мислех, че ще бъдеш в състояние да я развеселиш, но...

Дарси хвърли бърз поглед към зачервените очи и мокрото лице на Маги и избухна в плач.

— Страхотно — промърмори Ванда. — Това ще бъде забавно.

— О, Дарси! Беше ужасно — изстена Маги и отново се разплака, а Дарси я прегърна.

— Бедната Маги.

Ванда въздъхна и затвори вратата.

— Изглежда нося правилното нещо. — Повдигна бутилката без етикет, която носеше и добави: — Сега можем да се наковем.

— Какво е това? — подсмърчайки, попита Дарси.

Ванда влезе в кухнята.

— Грегори ми го даде. Това е последната авантюра на Роман във вампирската фюжън кухня. Макар че все още е в експериментална фаза. За сега не се продава.

Дарси и Маги тръгнаха към кухнята, а ръцете им бяха все още преплетени. Ванда поклати глава:

— Вие двете изглеждате жалки. — Тя тръшна три чаши върху кухненския плот и отвори бутилката. — Леле! — Очите ѝ се навлажниха, когато изпаренията от бутилката обгърнаха лицето ѝ.

— Какво е това нещо? — попита Дарси.

— *Криски* — наполовина синтетична кръв и наполовина шотландско уиски. — Ванда наля в трите чаши. — Заповядайте.

Дарси добави малко лед в своята чаша, след което се присъедини към приятелките си и се настани в един люлеещ се стол.

— До дъно — повдигна Ванда чашата си за поздрав.

След като приключиха със задъхването и кашлицата, Ванда напълни отново чашите им и постави бутилката върху стъклената повърхност на плетената маса за кафе.

— Добре, коя ще бъде първа.

— Аз — каза дрезгаво Маги, остави чашата си и се облегна на украсеното с флорални мотиви канапе. — Отидох в ДВК за интервюто ми с господин Бакъс.

— О, не! — простена Дарси. — Тази вечер ли беше?

— Да. — Маги избърса сълзите от лицето си.

— Маги, толкова съжалявам. Искан да те предупредя за него. — Но бе твърде загънала в собствените си проблеми с Остин.

Устните на Маги трепереха:

— Знаела си, че е развратен мръсник?

— Какво се случи? — попита Ванда. — Предприе някакви действия към теб?

Маги потрепери:

— По-скоро той искаше аз да се движа върху него. Бях толкова шокирана, че просто стоях там и го зяпах. Тогава той каза, че докато устата ми е отворена мога да свърша и нещо полезно.

— Този Слай — промърмори Дарси. — Винаги знае какво да каже.

— Надявам се, че си казала да върви по дяволите — изсумтя Ванда.

Маги трепна и се отпусна върху възглавниците:

— Трябваше да го направя, но бях толкова ужасена, че просто избягах от стаята. Никога няма да получа ролята. Никога няма да бъда с дон Орландо.

Дарси изпи *крискито* си, за да си даде кураж:

— Относно дон Орландо, трябва да знаеш, че слуховете са верни.

— Не! — рухна Маги, а Ванда напълни чашата ѝ.

— Имал е афера с Корки Кърант и Тифани, може да има и други — каза Дарси.

— Отрепка! — изръмжа Ванда.

Нови сълзи се спуснаха по лицето на Маги и тя грабна чашата си и отпи:

— Бях толкова сигурна, че е идеален за мен.

— Наистина съжалявам — подсмръкна Дарси.

— Мъже. — Ванда преглътна жадно малко *Криски* и допълни чашите им. — Дори и мъртви, не можеш да живееш с тях. Дарси, твой ред е. Защо си разстроена?

— Заради мъж — въздъхна тя.

— Разбира се. — Ванда вдигна чашата си и обяви: — Мъжете не струват!

— Особено мъжете вампири — изръмжа Маги и изглеждаше зашеметена от истинността на твърдението си.

Трите избухнаха в смях и продължиха да пият.

— О, боже! — Очите на Маги се разшириха. — Не мога да повярвам. Аз в действителност се напивам.

— Никога ли преди не си се напивала? — попита Ванда.

— Не, израснах в много строго католическо семейство. Пиенето беше зло. Света Дево, всичко беше зло.

Тя се излегна със замечтан поглед.

— Мислех си, че с достатъчно любов и религия, мога да променя света. Така че, през 1884 година постъпих в Армията на Спасението. Имах най-спретнатата малка униформа, марширувахме из Манхатън с духовия ни оркестър, проповядвайки за злото на пианството, бедността и бездомността.

— Наистина ли? — попита Дарси. — Никога не си разказвала за това.

Маги повдигна рамене:

— Не продължи дълго. Бях толкова наивна и само на деветнайсет години. След няколко седмици се присъединих към групата, която се грижеше за бедняшките квартали. Отидохме в този долнопробен район, близо до доковете. Носехме кошници с пресен хляб, за да нахраним бедните. Но аз се отделих от другите и до залез-слънце бях безнадеждно изгубена. — Мръщейки се тя докосна белезите по врата си. — Всичко е наред, в крайна сметка нахраних бедните.

— Имаш предвид буквално — опули се Дарси.

Жените се спогледаха и избухнаха в смях.

— За Маги и изхранването на бедните! — вдигна чашата си Ванда.

Чукнаха чашите си и отпиха, след което Ванда се обърна към Дарси:

— Е, кое е копелето в твоя живот?

— Остин, но той не е копеле.

— Не мисля, че го познаваме — намръщи се Маги.

— Оу, познавате го като Адам. — Дарси подпря краката си на ръба на масичката за кафе, за да накара люлеещия се стол да се раздвижи.

— Адам ти създава проблеми? — попита Ванда, изглеждаше объркана. — Но в джакузито ми каза, че е влюбен в теб.

— Говорили сте за мен, докато бяхте в джакузито?

— Разбира се — намръщи се Ванда. — Предупредих го, никога да не те наранява.

— Той не ме е наранил. Аз нараних него.

— Bravo! — извика Маги и се отпусна на канапето с усмивка. — Сритай му задника.

— Дарси не се забавлява от случилото се — отвърна Ванда с раздразнение.

— О, съжалявам. — Маги се наведе напред и се плъосна на пода.

— Как каза, че беше името му? Остин? — попита Ванда.

Маги се претърколи по гръб и хлъцна:

— Мислех, че името му е Адам, или Аполон, богът на слънцето.

— Адам е сценичното му име — поясни Дарси.

— Адам, Остин, Аполон — сви рамене Ванда. — С каквото и име да е чепът, все си мирише хубаво.

От мястото на пода, където лежеше Маги, се разнесе смях.

Докато се смееше, Дарси се отгласна твърде силно от масичката за кафе. Столът ѝ се залюля доста назад, разклати се и с вик, тя се озова на пода.

Ванда със залитане се изправи на крака и застана над нея:

— Добре ли си?

— Добре съм — изкикоти се Дарси и се претърколи. — Влюбена съм — довърши тя и избухна в сълзи.

— О, чудесно! — Ванда ѝ помогна да се изправи. — По-добре да намерим безопасно място, преди слънцето да изгрее.

— Спалнята. — Дарси залитна към стаята, следвана от Ванда и Маги, където и трите се строполиха върху огромното легло.

Слънцето е на път да се покаже, помисли си Дарси. Можеше да усети силното притегляне на мъртвешкия сън.

— Знаете ли, има едно хубаво нещо, в това да бъдеш вампир — прошепна Ванда, някъде отдясно на Дарси.

— Кое е то? — попита Маги от лявата ѝ страна.

— Колкото и прецакани да сме, никога не губим дори минута от съня си.

— Истина. — Дарси посегна към ръцете им. — Благодаря ви, че сте тук.

С добри приятели, може би щеше да преживее това.

С тази последна мисъл тя потъна в забрава.

ГЛАВА 23

Дарси се събуди с чудовищно главоболие. Ванда и Маги изглеждаха също толкова ужасно, влачейки се към стаята си на етаж за персонала. Докато се къпеше и обличаше, Дарси осъзна, че не може да се изправи пред Остин. Видеше ли го, щеше да го умолява да я приеме отново. Затова спря пред стаята на операторите и ги помоли да продължат без нея.

Тази вечер съдия на състезанието бе Мария Консуела. Грегори я придружи до библиотеката в пентхауса. Останалите от бившия харем, включително и Дарси, наблюдаваха от салона на прислугата.

Кора Лий изпищя, сочейки към екрана на телевизора, който в момента показваше библиотеката:

— Ето ги!

— Не толкова силно! — промърмори Ванда.

Маги изстена болезнено, а Дарси замасажира пулсиращите си слепоочия.

Грегори се усмихна на камерата:

— Добре дошли в „Най-сексапилният мъж на планетата“. Останаха само четирима участници, двама от които ще бъдат елиминирани тази вечер в изпитанието по сила. Представям ви и нашия съдия, Мария Консуела от Испания.

Мария Консуела наклони глава към камерата по спокоен, царствен начин. Само силното стискане на броеницата ѝ, издаваше нервността ѝ.

— Първият ни участник тази вечер е Роберто от Буенос Айрес. — Грегори отвори вратата на библиотеката и Роберто влезе в стаята.

Изглеждаше вежлив, а черната му коса бе пригладена назад. Той се поклони на Мария Консуела:

— На вашите услуги, сеньора.

— *Gracias*. — Дамата се изправи пред камината и посочи към креслото близо до нея. — Вярвам, че този стол ще изглежда по-добре, ако е поставен пред бюрото.

— *Claro.*^[1] — Роберто вдигна креслото високо над главата си, приближи се до бюрото и го постави. — Така по-добре ли е?

— Ами да. — Тъмните очи на Мария Консуела заблестяха с одобрение. — И това малко канапе в ъгъла, мисля, че ще изглежда по-добре тук, до камината.

— Разбира се. — Роберто лесно повдигна античното канапе и го постави на посоченото от дамата място. Изправи се, оправяйки копчетата си за ръкавели. Дори не бе смачкал костюма си.

— *Gracias*, сеньор. Може да тръгвате. — Мария Консуела сияеше.

— Удоволствието е мое, сеньора. — Роберто се поклони и напусна стаята.

Лейди Памела въздъхна:

— Със сигурност е вампир.

— Да, трябва да го задържим — съгласи се принцеса Джоана.

Дамите се обърнаха към телевизора, когато Грегори въведе следващия състезател.

— Добър вечер — усмихна се Гарт от Колорадо.

Дарси затаи дъх. Гарт Манли, известен още като Гарет, мъжът от ЦРУ, трябваше да бъде елиминиран тази вечер.

Мария Консуела наклони глава към него:

— Бихте ли бил така любезен, да преместите това канапе в ъгъла.

— Няма проблем. — Гарет се опита да го повдигне, но то се оказа твърде дълго и тежко за него. Накрая той го повдигна само от единия край и го избута, но одраска дървения под.

— Надраскайте пода — въздъхна Мария Консуела, посочвайки очевидното.

— Съжалявам. — Гарет опита с един последен тласък.

Мария Консуела присви очи:

— Можете ли да повдигнете бюрото?

Гарет се намръщи при вида на огромното, махагоново писалище:

— Не и сам. Ще са необходими поне двама души, а може и повече.

Мария Консуела стисна устни неодобрително:

— Разбирам. Може да тръгвате.

Дарси въздъхна с облекчение, защото Гарет бе разкрит.

Мария Консуела се наведе към камерата:

— Подозирам, че този мъж е смъртен.

— Ура. Разкрихме още един! — изръкопляска Кора Лий.

— Тихо! — промърмори Ванда, разтривайки челото си.

— Със сигурност си в лошо настроение — подсмръкна лейди Памела.

— Шшт — скара се Дарси, когато следващият участник влезе в стаята. Остин.

— О, вижте, това е Адам — възкликна Кора Лий. — Харесвам го!

Дарси пожела да изръмжи, но главоболието ѝ бе прекалено силно, за да го направи.

— Здравейте, как сте? — Остин изглеждаше уморен, изпит и скован.

Мария Консуела потупа брадичката си с пръст:

— Мисля, че това кресло трябва да се премести до камината.

— Добре. — Отиде до бюрото, повдигна креслото и го постави до Мария Консуела.

Дарси се изправи, а сърцето ѝ препускаше. Изглеждаше толкова лесно. Но това бе само един стол. Смъртните мъже вероятно местеха столове по цял ден, без да се изморят.

Мария Консуела повдигна вежди:

— И канапето в ъгъла? Можете ли да го поставите пред бюрото?

— Разбира се. — Остин застана зад канапето. Погледна в камерата, изражението му бе изпълнено с емоции. Освен главоболието, Дарси усети тревожен звън в главата си.

Остин се наведе, след което се изправи с канапето, крепейки го с една ръка във въздуха. Дамите ахнаха.

Ченето на Дарси увисна. Ванда и Маги ѝ хвърлиха объркани погледи. Двете знаеха, както и тя, че той е смъртен.

— Това трябва да е някакъв трик — прошепна тя, наблюдавайки го, докато прекосяваше стаята с канапето във въздуха.

— Знаех си! — кимна принцеса Джоана със задоволство. — Този мъж е вампир.

Дарси потъна в стола си. Какви ги вършеше Остин? Предполагаше се, че трябва да се самоелиминира. Беше ѝ казал, че ще

го направи. Истината я озари и тя стреснато ахна. Той възнамеряваше да остане. Искаше още една нощ с нея.

Остин свали канапето на пода:

— Нещо друго?

— Не — усмихна се Мария Консуела. — Това беше чудесно. *Gracias.*

Остин напусна стаята. По дяволите, стисна зъби Дарси. Как, по дяволите, успя да направи такъв трик?

— Последният участник — обяви Грегори. — Ото от Дюселдорф.

Благодаря ти, Господи. Дарси се изправи, надявайки се, че мъжественият Ото ще завърти бюрото на пръстта си като топка за баскетбол. Ако някой можеше да победи Остин, това бе той.

— Яа, Ото е тук. — Той влезе и позира пред една от камерите. Материята на сакото се опъна по мускулите на гърба му. — Ах, Ото трябваш да звали закото зи, преди голимите му музкули да го разкъсат на парченца. — Обърна се към камерата с широко отворени очи, докато го сваляше. — Яа, взички дами обичат голимите музкули.

— О, боже — Мария Консуела падна върху канапето, — толкова сте силен.

— Яа, желаете ли да изпитата зилата ми? — попита той и застана зад креслото. — Ото зе ви дигне високо във въздух.

— Света Дево, сигурен ли сте? — отвърна тя и стисна облегалките на стола.

— Яа, не зе страхувайте. Лека ште като пердзе. — Ото сграбчи канапето с двете си ръце. Вдигна го рязко във въздуха, карайки Мария Консуела да запищи.

— Виждате ли, лезно е. — Започна да спуска креслото, когато изведнъж извика: — Ааахх! — Столът се наклони и Мария Консуела се изтърси на пода, а писъкът ѝ бе заглушен, когато креслото падна върху нея.

— Аах — преви се Ото. — Счупих едзин пирон. Нокътят на пръзта ми зе обърна.

Грегори се втурна напред и издърпа Мария Консуела.

— Добре ли си?

— Не! — Тя се изправи на крака, а сърдитият ѝ поглед бе насочен към Ото. — Ти тромав глупак. Не съм била по-оскърявана от

Испанската инквизиция.

— Но Ото беше ранен. — Той напъха пострадалия пръст в устата си и го засмука.

Окото на Дарси трепна. Невероятното се бе случило и Ото от Дюселдорф се бе провалил на изпитанието по сила.

* * *

Страхливка. Отбягваше го. Остин стоеше на стълбищната площадка, наблюдавайки дамите във фойето. Не забелязваше Дарси. Грегори се отпрати към центъра на фойето:

— Добре дошли на поредната церемония „Орхидея“ в „Най-сексапилният мъж на планетата“. Тази вечер двама ще отпаднат и двама ще продължат. Тези последни двама мъже ще се състезават за титлата и невероятната сума от *пет* милиона долара.

Операторът побърза да улови развълнуваните реакции на присъстващите. Мария Консуела се присъедини към Грегори под полилея с две черни орхидеи в ръце.

— Готова ли си? — попита Грегори и когато тя кимна, той продължи: — Кой ще бъде елиминиран? Ще разберем съвсем скоро, но преди това няколко думи за нашия спонсор — фюзън кухнята на Роматех. — Грегори замлъкна, след което започна да говори отново с усмивка: — Ето ни отново. Мария Консуела е готова да връчи орхидеите си.

Тя кимна в знак на съгласие:

— Първата отива при Гарт от Колорадо.

— Беше ясно — измърмори Гарт, докато слизаше по стълбите, за да получи орхидеята си. След това се върна на площадката и застана близо до Остин. — Предполагам, че си следващият — прошепна той, докато Остин сдържаше дъха си.

— Втората орхидея отива при Ото от Дюселдорф. — Мария Консуела изглежда гневно германеца, докато той слизаше тронаво по стълбите. След като получи орхидеята си, бавно се върна обратно. Погледна Роберто и Остин и раменете му се отпуснаха:

— Товаш е ужасно. Ото бе победен от двама женчовзи.

— Да вървим. — Остин и Гарет се върнаха в източното крило. Докато Гарет събираше багажа си, Остин отиде в стаята си, за да проследи чрез камерата за наблюдение, какво се случва в стаята с портретите. Дамите въздъхнаха разочаровано, когато светлината разкри, че Ото е вампир. Но след това избухнаха в аплодисменти, когато разбраха, че Гарет е смъртен.

— Направихме го! — възкликна една от дамите. — Отървахме се от последния смъртен.

Остин трепна. Дарси вероятно бе бясна. Трябваше да я убеди, че не се е случило нищо фатално. Все още можеше да загуби от Роберто на финала.

Придружи Гарет до долу и му помогна да натовари багажа си в лимузината. Ото вече бе вътре, мърморейки под носа си. Лимузината потегли и Остин се отправи директно към покрива и къщата до басейна. Почука, но не получи отговор. Опитва да отвори вратата, не беше заключена и влезе вътре.

— Дарси? Тук ли си? — Всекидневната бе празна, спалнята също. Отиде към кухнята и напълни една чаша с вода и лед. Отправи се към къта за сядане и остави чашата на масичката за кафе. Върху нея имаше още три празни чаши и почти празна бутилка. Вдигна шишето и подуши съдържанието му. Уауу. Погледна към съборения на пода люлеещ се стол. Значи, след като го бе отхвърлила, Дарси се бе напила. Той бавно се усмихна.

Входната врата се отвори и Остин се обърна.

Дарси го зяпна учудена.

— Здравей, съкровище. — Той повдигна бутилката с ръка. — Искаш ли отново да се напиеш?

Погледът ѝ се стрелна към бутилката.

— Снощи ми бе достатъчно.

— Странно. — Остин върна бутилката на масата. — На мен не.

Тя трепна, след което затвори тихо вратата.

Той седна на плетеното канапе и я попита:

— Получи ли се?

— Кое дали се е получило? — приближи се тя предпазливо.

— Да се напиеш така, че да забравиш, че ме обичаш?

Очите ѝ излъчваха болка, докато седаше на края на канапето.

— Нищо не може да ме накара да забравя това. — Изражението ѝ стана остро. — Също така си спомням, че се съгласи да се самоелиминираш от шоуто.

— Не можах да го направя. Не и без да съм говорил с теб.

— В такъв случай да ми беше изпратил телеграма. — В очите ѝ проблесна гняв. — Да не се опитваш да ме уволнят? Това ще се случи, ако спечелиш.

— Не искам да спечеля. Утре вечер ще бъда противен и груб.

— Няма да снимаме през следващите два дни. Вторият епизод на шоуто ще се излъчи утре вечер. Няма да ме видиш преди петък. Тогава ще са финалните снимки. И се постарай да загубиш.

— Довери ми се, ще загубя.

— Да ти се доверя? Не ме размивай, Адам.

— Никога не съм те лъгал за чувствата си.

Очите ѝ се присвиха:

— Как го направи? Как премести канапето само с една ръка.

Остин се фокусира върху преобърнатия люлеещ се стол. Столът се издигна бавно във въздуха, след което се приземи в изправено положение.

Дарси зяпна стола, след това мъжа до себе си, но отново се върна към стола:

— Как?

— Телекинеза.

— Мили боже, колко си силен?

Той сви рамене:

— Чувствам се дяволски безпомощен, когато ти си замесена. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб, а ти ме отблъскваш сякаш това не означава нищо.

— Мислиш ли, че на мен ми е лесно? — Тя потърка челото си. — Имам чудовищно главоболие.

— Изглежда, че имаш две възможности: Можеш да се омъжиш за мен или да прекараш остатъка от вечността в пиянски унес.

Дарси го изгледа свирепо, докато масажираше слепоочията си:

— О, благодаря. Това е най-прекрасното предложение, на което едно момиче може да се надява.

Той се премести в края на канапето до нея.

— Позволи на мен. — Притисна пръстите си към главата ѝ, масажирайки слепоочията ѝ с леки, кръгообразни движения.

— Не трябва да ме докосваш — каза тя и затвори очите си.

— Защо не?

— Защото съпротивата ми отслабва.

— Хубаво.

Той премести ръцете си към врата ѝ и продължи с масажа.

— Скъпа, ти мразиш студа. Спри да се бориш с това и се стопли с мен.

Тя простена в отговор, докато очите ѝ бяха все още затворени.

— Остин, искам да си щастлив. Как би могъл да бъдеш щастлив с мен?

— Обичам те, разбира се, че ще бъда щастлив с теб.

Той се фокусира върху чашата си с вода. Тя се плъзна по масата, докато той я достигна. Извади кубче лед и го прокара надолу по шията на Дарси.

Очите ѝ бързо се отвориха и тя настръхна:

— Това е толкова студено.

— Да, но аз съм тук, за да те топля. — Той се притисна към врата ѝ, облизвайки студената следа от вода, която ледът беше оставил.

— Осъзнаваш ли какво правиш? — потръпна тя.

— Съблазнявам те? — Остин плъзна кубчето лед по ключицата ѝ, а след това надолу между гърдите ѝ и кожата ѝ настръхна.

— Не мога да напусна света на вампирите. Заклещена съм тук. Ще бъдеш принуден да го споделиш с мен.

— Знам. — С кубчето лед той нарисова две кръгчета върху тениската ѝ, очертавайки гърдите ѝ. — Имам само един въпрос към теб.

— Какъв? — потрепери тя отново.

Остин потърка леда в зърната ѝ, намокряйки тениската и сутиена ѝ.

— Ще ме обичаш ли все още, когато съм стар и посивял? Или плешив?

— Разбира се.

— Значи е решено — каза той и хвърли кубчето лед на масата.

— Когато го казваш, звучи толкова лесно. — Дарси отново потрепери. — Засрами се. Знаеш колко мразя студа.

— Но обичаш, когато те стоплям. — Той издърпа тениската над главата ѝ и се пресегна зад нея, за да разкопчае сутиена ѝ.

— Господи, помогни ми, обичам те! — Тя обви ръцете си около врата му.

Да! Тръпка от победата премина през него, докато я буташе назад върху канапето. *Обичаше го. Искаше го.* Целуна гърдите ѝ, след това разкопча дънките ѝ и ги издърпа надолу по краката ѝ. Но те заседнаха върху маратонките ѝ, така че той ги дръпна едновременно с обувките. Тя се излегна върху покритите с цветя възглавнички, облечена само с червеното си дантелено бельо.

— Изглеждаш невероятно! — Той се настани до нея на канапето.

— Благодаря — отговори тя и се пресегна към него.

— Само минутка. — Извади още едно кубче лед от чашата си и огледа бикините ѝ. — Хмм.

— Да не си посмял — извика тя и очите ѝ се разшириха.

— Но обещах, че ще те стопля.

Тя скочи от дивана, но той я хвана за кръста и пусна парче лед в бикините ѝ.

— Аах! — извика Дарси и се размърда в бельото си.

— Уоу. — Остин се изправи ухилен. — Никога не съм виждал дама да подмокрят бельото си толкова бързо.

— Ти си негодник! — Тя постави ръце на кръста си и го изглежда. — Имаме сериозен проблем.

— Какъв?

Очите ѝ заблестяха дяволито:

— Аз съм напълно гола, но ти все още си с костюм и вратовръзка.

— Оу. Няма проблем. — Той започна да се съблича, но тя го спря.

— Мисля, че това ми харесва. — Тя го обиколи бавно, плъзна длан по гърдите му, след това я прокара по ръката му и завърши с гърба му. — Чувствам се... дива и необуздана.

Той си пое рязко дъх, когато гърдите ѝ се отъркаха в ръката му. Слабините му се стегнаха болезнено.

— Трябва да призная, че харесвам това, което виждам.

— Аз също. — Тя повдигна края на вратовръзката му и прокара ръба ѝ по врата си и надолу между гърдите си. Той сграбчи бедрата ѝ и

я притисна към ерекцията си.

— Готова ли си да бъдеш сторещена.

— Това горещо желязо ли е или просто се радваш да ме видиш.
— Дарси се отдалечи от него и дръпна вратовръзката, повеждайки го като куче на каишка. — Ела.

И той я последва. При това с удоволствие. По дяволите, искаше му се да вие. В крайна сметка, жената, която обичаше, го водеше към спалнята. А като допълнителен бонус наблюдаваше полюшването на бедрата ѝ.

Дарси спря, когато достигна леглото. Бавно се обърна към него:

— Нека те съблека. — Но той вече бе свалил сакото и обувките си. Очите ѝ се разшириха от изненада. — Със сигурност бързаш.

— Скъпа, на път съм да експлодирам.

— Наистина? — Тя уви крака си около таза му и потърка вътрешната страна на бедрото си в панталона му. — Страдаш ли?

— Заядливка — промърмори той, разхлаби вратовръзката си и я издърпа през главата си.

Тя започна да разкопчава ризата му с дразнещо бавно спокойствие. С ръмжене той разкопча колана си, след това панталоните си, свали ги и ги изрита настрани. Бельото му ги последва, докато тя все още разкопчаваше ризата му.

— Достатъчно. — Дръпна ризата и потника си едновременно, след което погледна към вратата и тя се затвори.

— Уау! — въздъхна Дарси.

Със силата на ума си той свали покривката на леглото, разкривайки чистите бели чаршафи и възглавници.

— Качвай се, скъпа.

Тя изсумтя:

— Готин номер, но за да ме впечатлиш наистина, трябва да можеш да оправяш леглото.

Остин я хвана през кръста и я бутна върху матрака.

— И прането. Да не говорим за мръсните чинии.

— Обичам, когато ми говориш мръсотии. — Той я притисна към леглото и посвети цялото си внимание на гърдите ѝ.

Тя зарови ръцете си в косата му с въздишка.

— Опитах се да стоя далеч от теб. Знаех, че не мога да ти устоя.

Той раздели коленете ѝ и се настани между бедрата ѝ.

— Тук съм, за да остана.

Дарси подскочи, когато той я погали между краката. Беше гореща и влажна. Тя трепереше и пъшкаше, докато той я изучаваше с пръстите си. Ароматът на желанието ѝ го примами по-близо. Притисна устните си към нея и бързо я убеди, че заедно наистина биха могли да открият семейното щастие.

Дарси извика, когато оргазмът ѝ настъпи, а той се притисна до нея, за да почувства пулсиращите ѝ конвулсии. *Майко мила*. Трябваше да проникне в нея, при това бързо.

— Обичам те — изстена тя.

Погледът му се насочи към лицето ѝ и съзря изгарящите ѝ в червено очи. Поколеба се само за няколко секунди и тя използва това време, за да се озове върху него.

— Обичам те — повтори тя, докато целуваше гърдите му и дразнеше зърната му с език.

Ерекцията му се притисна към женствеността ѝ и той почти свърши:

— Дарси, не мога да чакам.

Тя възседна хълбоците му и се отпусна върху него. Всеки път, когато се наместваше, за да свикне с големината му, изтръгваше стенание от него.

— *Сега!* — Сграбчи бедрата ѝ и я притисна към себе си. — *По-бързо* — нареди ѝ той чрез ума си. — *Не мога да чакам повече*.

Тя се отпусна върху него и отметна косата си назад. Започна да се движи бавно със затворени очи, а устата ѝ бе леко отворена. Никога не я бе виждал толкова красива, толкова секси. Обхвана гърдите ѝ и нежно ги стисна. Със стенание тя се отпусна върху него. Той се тласна силно напред и притисна ханша си в нейния. Дишането ѝ се накъса и пръстите ѝ се забиха в него. Той напредваше, а бедрата им се притискаха.

Не можеше да издържи още дълго. Стисна зъби, за да им осигури още време. Трябваше да се присъедини към него. Той я докосна там, където телата им бяха слети и погали гладкия ѝ, горещ клитор. Дарси извика, той обви ръцете си около нея и достигнаха кулминацията си заедно.

Изведнъж тя настръхна и се дръпна настрани от прегръдката му. Седна на леглото, докато цялото ѝ тяло трепереше.

— Дарси, какво не е наред?

— Не! — Тя притисна устата си с двете си ръце, а сините ѝ очи бяха изпълнени с ужас.

— Дарси?

Бързо се отдалечи от него. Очите ѝ се оцветиха в червено и тя се преви на две, плачейки от болка. Не можеше да я остави така:

— Как да ти помогна?

— Тръгвай! Махай се оттук.

Остин отскочи назад, когато видя белия проблясък на зъбите ѝ. По дяволите! Кучешките ѝ зъби се бяха удължили. Той падна от леглото.

От гърлото ѝ се изтръгна плач, вик, изпълнен с толкова болка и ужас, че той се поколеба. Тя се нуждаеше от помощ, но какво би могъл да стори той?

— Бягай! — Дарси сграбчи една възглавница и заби зъбите си в нея.

Той потръпна при звука от разкъсания плат. Това можеше да е вратът му. Пухени пера се разнесоха във въздуха около главата ѝ.

Остин изтича в кухнята, грабна една бутилка *Шококръв* и се втурна обратно към спалнята. Махна капачката и ѝ я подаде:

— Ето.

Тя остана свита на кълбо, продължавайки да плаче.

— Дарси? — Побутна ръката ѝ със студената бутилка.

Тя се изправи, ръмжейки яростно. Остин отскочи назад. С яркочервените си очи и уголемени зъби, тя запълзя покрай леглото към него.

По дяволите! Имаше чувството, че се опитва да нахрани полудяло животно. Внимателно ѝ предложи бутилката.

Тя я взе и я обърна. Поглъщаше толкова бързо течността, че капки кръв се стекоха по шията и гърдите ѝ.

Остин преглътна. Как би могъл да живее с това? Обърна се, за да се облече. Можеше да чуе звуците от преглъщането ѝ зад него. Най-накрая, когато вече закопчаваше ризата си, настана тишина.

Той се обърна, а тя остави празната бутилка на нощното шкафче. След това използва чаршафа, за да попие кръвта от гърдите си.

— Добре ли си?

Тя поклати глава, неспособна да го погледне.

— Зъбите ти показвали ли са се досега?

— Само веднъж, след трансформацията. Тогава бе първична реакция. Но това се случи преди четири години. Аз... никога не съм желала да ухапя някого. Мислех, че съм безопасна.

— Просто беше гладна. Ще трябва да сме сигурни...

— Не! — Тя го погледна, очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Вече пих тази вечер. Не съм толкова гладна. Сякаш... не знам, загубих контрол.

— От секса?

Една сълза се търкулна по лицето ѝ.

— Не бива да го правим отново. Можеше да те убия.

— Но не го направи. Атакува възглавницата. — Вида на разкъсаната възглавница го накара да трепне.

— Трябваше да захая нещо. — Още сълзи се спуснаха по страните ѝ. — Не мога да позволя да останеш с мен. Прекалено съм опасна.

Усети как сърцето му спира:

— Ще измислим нещо. — Това не можеше да се случва. Не можеше да я изгуби сега.

— Не! — Тя извърна глава. — Искам да си вървиш. Веднага!

Почувства се, сякаш сърцето му е хвърлено в кофа с киселина и не му е останало нищо друго, освен съсухряща, разяждаща болка. Обмисляше да спори с нея или да я умолява, каквото и да е, само да я запази. Но тя дори не го погледна.

Едно последно перце полетя към леглото, приземявайки се до окървавения чаршаф. Той погледна към разкъсаната възглавница и осъзна, че тя беше права. Можеше да го убие. Отправи се към вратата и излезе.

---

[1] Разбира се (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Остин не можеше да остане в пентхауса. Спалнята му напомняше твърде много за Дарси. Ароматът на шампоана ѝ се бе пропил във възглавниците и правеше съня му невъзможен. Той взе метрото до апартамента си в Гринуич Вилидж. Но дори тогава не успя да избяга от болката и спомените.

На следващия ден отиде в офиса. Не бяха изминали и пет минути, преди да осъзнае колко трудно ще му бъде да продължи да работи за ЦРУ. Вече не можеше да води борба срещу всеки вампир с убеждението, че до един са лоши. Трябваше да накара Шон да разбере, че единствено Бунтовниците нападаха хора. Ако можеше да насочи вниманието на екипа от операция „Колове“ към Бунтовниците и да го откъсне от миролюбивите вампири, тогава щеше да си струва да запази работата си.

Ема спря до бюрото му и го огледа внимателно.

— Изглеждаш уморен. Сигурно е доста трудно да бъдеш най-сексапилният мъж на планетата.

— Изтощително е.

Тя изсумтя.

— Е, събуди се, любовнико. Шон иска с Гарет да сте в конферентната зала до пет минути.

Остин простена. Шон вероятно искаше да му докладва за риалити шоуто и ДВК. Никой от тези вампири не бе заплаха за човечеството. Дори огромният Ото не беше такъв, на какъвто се правеше. Той се приближи до бюрото на Гарет.

— Как върви?

Гарет вдигна поглед.

— Работя върху списъка ми с участниците. От къде беше Реджиналд?

Остин се намръщи.

— Реджиналд? Той вампир ли е?

— Да, така мисля.

Остин въздъхна.

— Не мога да си спомня. Мисля, че вампирите са бърникали в паметта ми.

— Наистина ли? — Очите на Гарет се разшириха. — Кога се случи това?

— Не зная. Ако са изтрили паметта ми, как бих могъл да си го спомням?

— О! — Гарет отмести поглед отново към книгата си. — Спомних си тези имена.

— Може ли да видя списъка ти? Може би ще ми помогне да си размърдам паметта.

— Разбира се. — Гарет му подаде листа хартия.

Остин прегледа списъка с имена. Ако това е всичко, което е открил, докато е работил под прикритие, Гарет очевидно не се е трудил много усърдно.

— Нямаш фамилиите им. Ще бъде трудно да ги намерим.

Гарет сви рамене.

— Никога не сме знаели фамилните им имена.

— Сигурен ли си? — Остин повдигна вежда. — Или са изтрили и твоята памет?

Гарет изглеждаше объркан.

— Не зная.

— Откри ли къде е Шана?

— Не. — Гарет се изправи бавно. — Или може би съм я открил, но са го изтрили от спомените ми.

— По дяволите. — Остин смачка хартията в юмрука си. — Шон очаква от нас да му дадем подробни доклади, но не можем да си спомним кой знае колко много.

— Но аз си спомням. Спомням си пентхауса и петте дами от журито, и...

Остин слушаше, докато Гарет скачаше от мисъл на мисъл и после се промъкна в главата му, без той дори да забележи. Остин не можеше да трие спомени като вампир, но със сигурност можеше да разбърка паметта на някого чрез проектиране на противоречиви образи. Гарет спря да говори и затвори очи, когато съзнанието му се препълни с мисловните картини, които Остин му изпращаше.

— Хей, добре ли си?

Гарет потърка челото си.

— Доста е горещо тук.

— Може би си болен от нещо. Или може би това е просто резултат от вампирското ровичкане в главите ни.

— Да — кимна Гарет. — Би могло да е от това. — Той се запъти към конферентната зала.

— Идвам веднага. — Сърцето на Остин ускори ритъма си, докато се насочваше към машината за унищожаване на документи. Беше много лесно да обърка Гарет, но все пак това да бърника в главата на колега агент, твърде много приличаше на предателство. Но какво можеше да направи той? Не можеше да позволи на Шон да унищожи добрите вампири.

Сложи списъка на Гарет в машината и натисна бутона. Дявол да го вземе. Току-що се бе превърнал в двоен агент.

Той се втурна към мъжката тоалетна и изплакна лицето си със студена вода. В продължение на няколко секунди дишаше тежко, докато се успокои. След това тръгна към конферентната зала.

Гарет беше лесен за манипулиране. Шон Уилън обаче не.

Когато влезе в стаята, кимна на Гарет и Шон.

— Добро утро. — Той затвори вратата.

— Закъсня. — Шон беше седнал начело на масата. Гарет седеше отдясно с приведени рамене.

Шон почукваше с върха на писалката си по масата.

— Имаме проблем.

— Да? — Той се приближи към тях.

— Искам докладите ви, но Гарет няма такъв. Той каза, че ти също нямаш. Каза още, че вампирите са разбъркали умовете ви.

Остин седна.

— Да, мисля, че са.

— Как можа да позволиш това да се случи? — Шон го изглежда свирепо. — Мога да разбера, ако Гарет има проблем с отблъскването на техния контрол над ума, но ти... Остин, силата ти е много по-голяма от обичайното! Трябва да си бил способен да ги спреш.

Остин присви очи, сякаш се опитва да се концентрира.

— Спомням си някои неща. Но нищо, което е от значение. Не знаем къде е дъщеря ти. Съжалявам.

Шон стисна зъби.

— Какво си спомняш?

Остин сви рамене.

— Не мога да си припомня имената им, но там имаше няколко вампири. Бяха безобидни.

Шон изсумтя.

— Я, това е оксиморон, *безобиден вампир*.

— Те никога нямаше да ни навредят.

Шон тресна писалката върху масата.

— Разбъркали са мозъка ти. Това *ти* вреди.

— Спомням си някои имена — заяви Гарет. — Роберто. Не, може би беше Алберто. И имаше някаква къща на плажа.

Остин поклати глава.

— Не, беше пентхаус.

— О, да, правилно — възкликна Гарет. — Защо си спомням къща на плажа?

Остин проникна в ума на Гарет и го снабди с още образи.

— Спомням си конкурса и това, че имаше петима журита. Пудели — каза Гарет.

— Какво? — Шон го стрелна с объркан поглед.

— Съдиите бяха пухкави розови пудели. — Гарет се намръщи и потърка лъщящото си чело. — Това не може да е вярно.

— Тези копелета. — Шон стовари юмрук върху масата. — Те си играят с нас. — Той стана и започна да обикаля из стаята. — Всичко това беше загуба на време. Не сме по-близо до намирането на дъщеря ми.

Остин пое дълбоко дъх.

— Мисля, че трябва да съсредоточим усилията си върху вампирите, които в действителност нападат хора. Вампирите в ДВК просто искат да се забавляват помежду си с глупави сапунени опери и да продадат няколко бутилки *Шококръв*. Може да са виновни, че имат лош вкус, но в същината си, те са безобидни.

Шон спря да обикаля и се втренчи в Остин.

— Ако вампирите са бърникали в главата ти, всичко, което кажеш, е под съмнение. Няма такова нещо като безобиден вампир.

— Спомням си достатъчно от риалити шоуто, за да знам, че тези вампири никога няма да навредят на хората.

Шон му се присмя.

— Това ли си спомняш, Гарет? Група сладки безобидни вампири?

Лицето на Гарет пламна.

— Нямаше никакво хапане. Пуделите бяха мили. Искях да кажа дамите.

Шон му се намръщи.

— Изглеждаш болен. Провери ли врата си за белези от ухапване?

Гарет пребледня.

— О, боже мой. — Той разкопча яката си и прокара пръсти по врата си. — Добре съм.

— Не, не си — скръцна със зъби Шон. — Паметта ти е била изтрита. Вземи си час при служебния психиатър.

— Да, сър. — Гарет избърса влажното си чело. — Чувствам се странно, сякаш имам температура.

Шон присви очи.

— Можеш да тръгваш — нареди тихо той.

— Благодаря ви, сър. — Гарет тръгна с нестабилна походка към вратата и напусна.

Остин се изправи, за да го последва.

— Седни.

Той седна обратно. Поток от топъл въздух обгради ума му с мощен и задушаващ натиск. Остин знаеше кой беше и също така знаеше, че умът му е пълен със спомени, които не можеше да позволи някой да види. Спомени, които претендираше, че са забравени. И спомени за Дарси. Менталните сили на Шон стягаха като менгеме. Остин незабавно издигна защитна стена и започна да събира сили.

— Не е зле — прошепна Шон. — Осъзнаваш, че когато човек нахлуе в съзнанието ти, чувстваш топлина, нали? Колко интересно, че Гарет усещаше топлина.

Силите на Остин достигнаха предела си. Той свали защитната стена и отприщи силата си, разбивайки мощното стягане, което го обграждаше.

Шон остана вцепенен и дишаше тежко.

Остин се изправи.

— Не опитвай това отново.

— И очакваш да повярвам, че вампирите са разбъркали мозъка ти? — Лицето на Шон бе почервеняло от гняв. — С такава сила,

каквато имаш, те не могат да ти направят нищо. Освен ако не го искаш.

Остин скръцна със зъби. Надяваше се да насочи вниманието на Шон върху Бунтовниците и далеч от Дарси и приятелите ѝ. Но това никога нямаше да стане. Шон вече нямаше да му има доверие.

Той го стрелна с унищожителен поглед.

— Какво се е случило с теб, Остин? Да не би да позволи на някоя от онези вампирски кучки да те съблазни?

Той сви ръцете си в юмруци.

— Уверявам те, че съм в пълен контрол над себе си.

— Тогава го докажи. Върни се в пентхауса и ги намушкай всичките, докато спят.

Остин преглътна тежко.

— Не.

Шон заби дланите си в масата и се наведе напред.

— Помисли внимателно, преди да отговориш, Ериксън. Отказваш да се подчиниш на пряка заповед, така ли?

Сърцето му ускори ритъма си, причинявайки гръмовен шум в ушите му.

— Да. Така е. Днес ще си подам оставката.

— Глупак такъв.

Остин поклати глава.

— Ти си този, който отказва да научи истината. Има два вида вампири. Трябва да оставиш миролюбивите вампири на мира и да съсредоточиш усилията си върху Бунтовниците. Те са опасните.

— Всички са опасни!

— Не, не са! За бога, Шон, говори с дъщеря си. Шана ще ти каже истината.

— Не ми говори за нея! Тя се обърна срещу мен. А сега, ти също ме предаваш. Разкарай се оттук!

Остин тръгна към вратата.

— Ще продължа битката срещу злото. Все още ще бъдем на една страна.

— *Ти* си злото, предател такъв! Махай се оттук — изкрещя Шон.

Остин затвори вратата след себе си. Алиса и Ема обикаляха наоколо с притеснени изражения на лицата. Той свали служебната си карта и я подаде на Ема.

— Не трябва да напускаш — прошепна тя. — Ти си най-силният сред нас.

— Аз все още се боря срещу лошите. — Остин се усмихна тъжно. — Пази се. — Той излезе и взе асансьора до приземния етаж.

Беше прецакал всичко. Шон знаеше къде се снима риалити шоуто и беше достатъчно вбесен, за да отмъсти на вампирите, които са там. Остин трябваше да се върне в пентхауса, за да се увери, че Дарси и приятелите ѝ са защитени. Оставаше само една нощ за снимки. Веднъж, след като приключеше всичко, Дарси и приятелите ѝ щяха да са в безопасност.

А какво щеше да прави той след това? Загуби работата си. Загуби момичето. Опита се да направи нещата правилно, но всичко се бе разпаднало.

* * *

Можеш да се омъжиш за мен или да прекараш остатъка от вечността в пиянски унес.

Неуместният избор на думи на Остин, продължи да преследва Дарси. Не можеше да се омъжи за него. Как би могла да го обрече на живот, изпълнен с тъмнина и жена, която можеше да се превърне в чудовище във всеки един момент? Тя все още потръпваше всеки път, когато си спомняше болката от удължаването на зъбите ѝ, мощния порив да ги използва и непреодолимата жажда за кръв.

За щастие реакцията ѝ на ужас и отвращение беше също толкова силна, колкото и нуждата ѝ за кръв. Само това ѝ бе помогнало да запази достатъчно контрол над себе си, за да се сдържи да не ухапе Остин. Ами ако се случваше отново и отново? Какво щеше да стане, ако тя бавно свикне с мисълта и ужасът от това изведнъж изчезне? Тогавя нямаше да има нищо, което да я спре да ухапе Остин или да го превърне против волята му. А след това, той щеше да я намрази. Точно, както тя мразеше Конър.

Очите ѝ се замъглиха от сълзи. Доколкото знаеше, тя и Грегори бяха единствените вампири, които винаги са били изцяло на изкуствено хранене. Знаеше, че останалите от приятелите ѝ вероятно

са хапали хора в миналото, но винаги ѝ бе било трудно да си го представи. Сладката малка Маги да забие зъбите си в някого?

Но сега знаеше как можеше да се случи. Когато зъбите ѝ се удължиха, тя отчаяно жадуваше за кръв. И ако това се случваше нощ след нощ, в крайна сметка щеше да загуби страховитата си аура и да се превърне в нещо нормално. С течение на времето, дори щеше да стане приятно.

Не можеше да въвлече Остин в този капан. А да прекара вечността в пиянски унес, бе жалко. Единственото решение, което успя да измисли бе много работа. Поне щеше да е продуктивна. И да държи мислите си далеч от Остин.

В сряда тя пристигна в ДВК скоро след здрач и веднага се захвана с работата си по третото шоу, което щеше да се излъчи тази събота. След няколко часа Слай надникна в кабинета ѝ. Дарси бе изкушена да хвърли телбода към него, затова че се е държал толкова отвратително към Маги.

— Е, Нюхарт, разбра ли кое е момичето в горещата вана?

— Не. — Тя се бе концентрирала върху работата си, така че той знаеше, че я прекъсва. — Страхувам се, че завинаги ще бъде загадка.

— Хмм. — Слай се почеса по брадата, без да забелязва намеците ѝ, че я притеснява. — Повечето от телефонните обаждания и електронни писма показват, че хората се колебаят между Кора Лий или лейди Памела.

Дарси въздъхна и продължи да работи.

— Все още получаваме електронни писма за това колко лошо са облечени дамите — продължи Слай. — Погрижи ли се за този въпрос?

— Да. Тоалетите на всички им са изцяло обновени. Няма да се види в следващите няколко епизода, но мисля, че ще бъдеш много доволен.

— Хубаво. — Слай се подпря срещу касата на вратата, сякаш възнамеряваше да остане поне още пет минути.

Дарси потисна стона си.

— Все още ли си по график? — попита той. — Записваш последното шоу този петък, нали?

— Да, сър. Ще имаме победител в петък вечер. — И по-добре това да бъде Роберто или с нея беше свършено.

— Чудесно. Планирам да бъда там за финалната церемония, за да мога да дам чека. Подготвил съм страхотен голям чек.

— Звучи добре.

— И казах на Корки Кърант да бъде там, така че да може да направи няколко интервюта след церемонията.

— Звучи вълнуващо — промърмори Дарси.

— Вълнуващо е! — Слай обърна глава, защото вниманието му бе привлечено от нещо в коридора. — Хей, Тифани! Закъсня. — Той върна погледа си върху Дарси. — Имам среща. Ще се видим по-късно — каза той и затвори вратата.

Дарси потръпна. Точно така. Той и Тифани имаха да обсъждат нещо важно. Дарси работи до полунощ, след това си взе почивка, за да гледа „Най-сексапилният мъж на планетата“, когато излъчиха втория епизод на предаването по международната вампирска телевизия. Бе епизодът, в който лейди Памела заведе участниците на разходка из оранжерията. Това да гледа Остин накара сърцето ѝ да се свие болезнено. Когато той убоде пръста си на розата, операторът бе свършил страхотна работа, показвайки желанието на Памела да вкуси кръвта му.

Окото на Дарси потрепна. Тя замасажира неспокойния нерв на слепоочието си. Бе взела правилното решение. Остин никога нямаше да е в безопасност като живее с нея във вампирския свят. Беше като да размахва бутилка вино пред група възстановяващи се алкохолици. Когато шоуто свърши, телефонът ѝ иззвъня.

— Дарси! — Маги звучеше щастливо. — Всички обожаваме шоуто.

— Това е добре. — Тя чуваше развълнувани гласове около нея. — Какво става?

— Купонясваме! Барт, Бърни и Грегори слязоха до салона на служителите, за да гледат шоуто с нас. Всички прием *Газирана кръв*, за да го отпразнуваме. О, и Роберто искаше да дойде. Каза, че е самотен сам в пентхауса, но Грегори му каза, че не може, защото няма да е честно за конкурса.

— Разбирам.

— Ванда се опитва да придума Грегори да ни заведе в друг мъжки стриптийз клуб. Барт каза, че има някакъв страхотен наблизо, макар че нямам представа откъде би могъл да знае това.

Дарси повдигна вежди. Барт харесва мъжки танцьори?

— Разбирам.

— Искаш ли да дойдеш с нас? Грегори може да те телепортира тук на секундата.

— Не, благодаря. Имам много работа за вършене.

— О, добре — въздъхна Маги. — Аз просто не искам да бъдеш тъжна заради... о, това ме подсети. Предполагам, че трябва да ти кажа.

Дарси се намръщи при колебанието в гласа на приятелката ѝ.

— Какво има?

— Грегори чу нещо отвън в коридора и отиде да провери. Беше Адам. Или Остин. Все тая.

Сърцето на Дарси подскочи.

— Какво правеше той?

— Грегори каза, че е обикалял около пентхауса, притеснен за охраната. Казал е, че имаме нужда от повече дневна и нощна охрана.

Дарси спря да диша. Дали Остин знаеше нещо? Все пак той беше таен агент на ЦРУ. Може и да имаше основателна причина да бъде загрижен за безопасността им.

— Маги, нека говоря с Грегори.

— Добре — последва пауза.

— Кво става, сладкишче? — заговори Грегори.

— Мисля, че трябва да отведеш дамите. Вземи Барт и Бърни с теб. И се обади на... Конър. Попитай го дали може да ни отпусне охранители за пентхауса.

— Какво става? Звучиш разтревожена като онова момче, Адам.

— Ще ти обясни по-късно. Но повярвай ми, ако Адам е разтревожен, тогава има основателна причина за това. Бъди внимателен. — Дарси затвори и се върна обратно към работата си.

В четвъртък вечерта тя отново работи дълги часове и имаше още две предавания, готови за излъчване. Когато дойде петък, дамите облякоха най-хубавите си нови вечерни рокли. Това бе нощта, в която най-накрая щяха да се сдобият с нов господар. И последната вечер, в която Дарси някога щеше да види Остин.

ГЛАВА 25

Дарси срещна Маги и петте дами в стаята с портретите.

— Тази нощ ще оценявате мъжете според последната класификация в списъка ви — интелигентност. Подготвила съм един въпрос за вас. — Тя подаде листче хартия на лейди Памела.

Дамите седяха на кушетките, които бяха пред двата останали портрета на стената. Тези на Остин и Роберто.

Във фойето отекваха силни гласове. Вратата се отвори със замах.

— Тук съм! — обяви Слай. Той влезе вътре, носейки картонен чек, дълъг повече от метър. Подпря го на стената и след това се обърна да поздрави дамите. — Уха, изглеждате страхотно!

Принцеса Джоана и Мария Консуела се изчервиха и сведоха погледи към ръцете си, които почиваха в скутовете им. Лейди Памела и Кора Лий се изкикотиха. Ванда повдигна вежда и погледна свирепо към Слай. Маги се промъкна зад Дарси, а лицето ѝ беше бледо.

Дарси осъзна колко некомфортно се чувстваше тя в присъствието на Слай.

— Може ли да провериш дали мъжете са готови?

— Разбира се. — Маги се втурна навън от стаята.

Слай я проследи с поглед.

— Изглежда ми позната. — Той се обърна отново към дамите и съсредоточи вниманието си върху двете блондинки. — Е, чух, че една от вас обича джакузита.

Дарси прочисти гърлото си.

— Корки Кърант пристигна ли вече?

— Не още, приключва шоуто си в ДВК — отговори Слай. — Ще бъде тук скоро.

Вратата се отвори. Операторът влетя вътре. Маги и Грегори влязоха, следвани от последните двама участници. Дарси се отдръпна в един тъмен ъгъл на помещението. Щеше да бъде ужасно трудно да бъде в една стая с Остин, но тази нощ, беше за последен път. Маги се

присъедини към нея в ъгъла със смутена усмивка. И двете се криеха и го знаеха.

Операторът включи светлините и започна да снима от близък план. Дарси примигна, когато забеляза как беше облечен Остин. Роберто изглеждаше елегантно както винаги в скъпия си костюм, но Остин носеше избелели дънки и измачкана тениска. Рошавата му коса беше изправена на бодлички. Бакенбарди очертаваха челюстта му.

Дарси осъзна, че той се опитваше да изглежда небрежно и непочтително, но стратегията му имаше обратен ефект. Изглеждаше по-секси от всякога. Със свито сърце, тя също така осъзна, че няма нужда да се крие в ъгъла. Остин не гледаше към нея. Той се мръщеше на износените си кафяви ботуши. Междувременно Роберто хвърляше замечтани погледи към женското жури.

— Добре дошли на последния епизод от предаването „Най-сексапилният мъж на планетата“ — започна Грегори. — Тази нощ дамите ще направят своя окончателен избор. Или Роберто от Буенос Айрес, или Адам от Уисконсин ще спечели титлата и ще стане най-сексапилният мъж на планетата.

Барт насочи камерата точно в двамата мъже. На устните на Роберто светна ослепителна усмивка. Остин игнорира камерата и продължи да се мръщи на ботушите си.

— Тази нощ и петте дами ще оценяват. — Грегори ги представи като в същото време Бърни фокусира камерата върху тях. — Освен това имаме специален гост — продължи Грегори. — Силвестър Бакъс, продуцентът на това шоу, ще награди победителя с чек за пет милиона долара.

Слай се усмихна на камерата.

— Това е нощта, която всички чакахме. След дебюта на шоуто получихме повече от пет хиляди телефонни обаждания и електронни писма. Сигурен съм, че и вие сте толкова нетърпеливи, да видите кой ще спечели, колкото и аз.

— В действителност — съгласи се Грегори. — Тазвечерният победител получава не само титлата „Най-сексапилният мъж на планетата“, но и чек на стойност пет милиона долара.

— И това не е всичко! — Слай вдигна ръце драматично. — Победителят ще получи много повече!

— Но първо — прекъсна го Грегори, — да споменем нашия спонсор. Как отпразнувате тези специални вампирски случаи? С *Газирана кръв*, разбира се. Комбинацията на Роматех от синтетична кръв и шампанско. — Усмивката на Грегори замръзна чак, когато операторът спря да записва.

Окото на Дарси потрепна. Очевидно всички допускаха, че и двамата участници са вампири.

Грегори даде знак на оператора да започне да снима.

— И ето ни отново, точно навреме за важното съобщение на Силвестър Бакъс.

— Да. — Слай се усмихна, когато камерата се премести на него. — Както знаете, нашите пет красиви дами някога са били част от харема на Роман Драганести. Би било престъпление да оставим тези жени без господар, който да се грижи за тях. Затова днешният победител не само ще спечели титлата и парите, но и ще стане господар на всички тези красиви жени, които ще бъдат неговият чисто нов харем!

Главата на Остин се изстреля нагоре. Устата му зяпна.

Очите на Роберто проблеснаха. Облизвайки устните си, той огледа дамите.

Дарси погледна към жените. Преди няколко седмици искаха това повече от всичко. Нов, заможен господар, който да се погрижи за всичките им нужди. Но някак не изглеждаха много развълнувани или облекчени. Вместо това очевидно се чувстваха неудобно, дори смутено. Дарси подозираше, че бяха добили достатъчно гордост, за да не изпитват удоволствие от това да бъдат дадени като награда на участник в шоу.

Тя погледна към Остин. Сега той гледаше в нея. По-скоро я изпепеляваше с поглед. Без съмнение беше малко ядосан от идеята да си спечели харем. Но си го заслужаваше. Тя много пъти го бе предупреждавала да се откаже сам.

— Днешният победител ще бъде оценяван по това какъв отговор ще даде на един въпрос. — Грегори се обърна към двамата участника. — Кой иска да бъде първи?

— Аз — изстреля Остин. — Искам да приключа с това.

Веждите на Грегори се повдигнаха при грубия тон на мъжа.

— Много добре. — Той се обърна към Роберто: — Ще ни извиниш ли за момент?

Маги се втурна напред, за да съпроводи Роберто навън. Остин стоеше пред петте жени от журито и чакаше.

Грегори кимна на дамите.

— Можете да зададете въпроса си.

Лейди Памела прочете въпроса на глас.

— Ако бяхте наш господар, а ние ваш харем и изпаднем в ужасно противоречие помежду си, какво ще направите, за да разрешите конфликта ни?

Дарси се приближи напред, любопитна как Остин ще отговори. Засега той просто се мръщеше на ботушите си.

Остин вдигна брадичката си и се взря в журито с раздражен поглед.

— Няма да направя нищо — отсече той и се обърна да излезе.

По лицата на жените плъзнаха шок и ужас.

— Моля ви — каза принцеса Джоана, — бихте ли обяснил отказа си, да ни бъдете от помощ?

Остин се поколеба.

— Вижте, вие сте интелигентни жени. Можете да разрешите сами проблемите си. — Той тръгна към вратата и излезе.

Ванда погледна крадешком към Дарси.

— Той е идиот.

Дарси затаи дъх. С помощта на Ванда и грубото държание на Остин тази деликатна ситуация можеше да приключи добре.

Принцеса Джоана подсмръкна.

— Той не притежава и капка галантност.

— И това сърдито изражение — намръщи се Мария Консуела. — Познавам мъчители от Инквизицията с по-приятелски лица от неговото.

Кора Лий скръсти ръце намусено.

— Той на практика изръмжа към нас като бясно куче.

— И начинът, по който се е облякъл, е най-неуважителен — добави лейди Памела. — Не можем да имаме такъв човек за господар.

Ванда се усмихна.

— Тогава всичко е уредено. Адам отпада.

Дарен изпусна огромна въздишка на облекчение. Тя оформи с уста думите „Благодаря ти“ към Ванда. Сега на Остин нямаше да му бъде натресен харем. А тя ще може да запази работата си.

Маги влезе с Роберто. Той тръгна към дамите и се поклони. Лейди Памела повтори въпроса.

Усмивката на Роберто беше толкова мазна, колкото и зализаната му назад коса.

— Позволете ми да кажа, че за мен ще е голяма чест да бъда ваш господар.

— Благодарим ви, добри господине — отговори принцеса Джоана. — Но как бихте разрешили разногласие между нас?

Роберто сви рамене.

— Въпросът е спорен. Няма да има разногласия.

— Не ви разбрах? — каза лейди Памела.

— Като господар, само моето мнение ще е от значение. Следователно, вие винаги ще сте съгласни с мен, и ще живеем в мир и хармония.

Последва тишина. Роберто се усмихна, очевидно убеден, че ерата на мира и хармонията е започнала.

Очите на Ванда се присвиха.

— А ако не сме съгласни с вас?

— Аз съм господарят. Ще правите каквото кажа и ще вярвате в това, в което ви кажа да вярвате.

Още тишина. Жените размениха погледи.

— Би ли излязъл за момент? — Грегори направи жест към вратата. — Дамите трябва да направят окончателния си избор.

Роберто се поклони, след това излезе от стаята.

— Е — въздъхна Кора Лий. — Поне беше добре облечен.

— Красив е — промърмори лейди Памела. — И... се покланя добре.

— И все пак — каза принцеса Джоана, — в него има нещо, което ме кара да искам да *откъсна главата му*.

Мария Консуела кимна.

— Лош е.

— Той е едно арогантно копеле — допълни Ванда.

— Не са ли това добри качества за господар? — попита Кора Лий.

Ванда изсумтя.

— Ако това е вярно, не искам господар.

— Но ние имаме нужда от такъв! — настоя лейди Памела. — Не можем да се грижим за себе си.

— Добре се справяме — отговори Ванда. — Нямаме нужда от мъж, който да се грижи за нас.

Принцесата се намръщи.

— Но имаме нужда от пари, за да оцелеем. Трябва ни господар, за да имаме пари.

Кора Лий наклони глава.

— Може ли някой да ми напомни какво не беше наред с Адам?

Дарси преглътна.

— Не. — Ванда се изправи. — Всички се съгласихме. Адам отпада.

— Не беше добре облечен — отговори лейди Памела.

— Дреболия — изпуфтя Кора Лий. — Ние просто ще научим мъжа как да се облича.

Мария Консуела се изправи пред тях.

— Беше неучтив. Той отказа да ни помогне да разрешим спора си.

— Вярно е — надигна се бавно принцеса Джоана. — Но той отказа, защото вярваше, че бихме могли сами да разрешим проблема. Каза, че сме интелигентни.

Кора Лий скочи на крака.

— Искаш да кажеш, че той няма да се опитва да ни казва какво да мислим? Или говорим?

Принцесата кимна.

— Страхувам се, че преценихме погрешно Адам.

Ченето на Дарси увисна. Тя стрелна Ванда с отчаян поглед.

— Чуйте! — Ванда вдигна ръце. — Нямаме нужда и от двама им. Справяме се добре и сами.

— Аз гласувам за Адам — обяви принцеса Джоана.

— Аз също — изчуруликаха Кора Лий и лейди Памела едновременно.

— И аз — каза Мария Консуела. — Трябва да изберем Адам.

Дарси изстена вътрешно. Можеше да се сбогува с кариерата си.

— Гласувам с „не“ и за двама им — настоя Ванда. — Вижте колко далеч стигнахме. Не захвърляйте всичко сега.

— Гласуването е направено и мнозинството печели.

Грегори направи знак на дамите да седнат. Той взе специалното фенерче от сейфа на стената. Маги отвори вратата и покани двамата мъже да се върнат. Остин изглеждаше нервен, но усмивката на Роберто излъчваше увереност.

Слай пристъпи напред.

— За мен е чест да обявя победителя, който ще носи титлата „Най-сексапилния мъж на планетата“.

— Ако по някаква причина — прекъсна го Грегори, — победителят не е в състояние да изпълнява задълженията си на „Най-сексапилният мъж на планетата“, подгласникът ще получи титлата и паричната награда вместо него.

Слай държеше картонения чек пред гърдите си. Очите му искряха от вълнение.

— Роберто от Буенос Айрес?

— Да? — Роберто пристъпи напред. Очите му блестяха докато се протягаше за чека.

— Ти отпадаш. — Слай се засмя на жестоката си шега.

Усмивката на Роберто замръзна.

— Какво?

Лицето на Остин пребледня. Той отстъпи назад.

— Най-сексапилният мъж на планетата е Адам от Уисконсин! — обяви Слай.

Грегори побутна напред зашеметения Остин.

— Поздравления! — Слай грабна ръката на Остин и я разтърси енергично. — Ето го чека ти за пет милиона долара. — Той бутна огромния картонен чек в ръцете на Остин.

Дамите, с изключение на Ванда, изръкопляскаха изискано.

Слай махна към жените.

— А това е чисто новият ти харем!

Преглъщането на Остин беше ясно доловимо.

— Аз... не заслужавам това. — Той се опита да върне чека обратно на Слай.

Слай се засмя.

— Хайде сега, не се стеснявай. Дамите те избраха.

— Тогава са глупачки! — извика Роберто. — Как биха могли да изберат този... този грубиян пред мен?

— Тихо — каза му Маги.

— Вижте — каза Остин. — Не искам харем.

Дамите ахнаха.

— Не ни искаш? — изхленчи Кора Лий.

— Сигурен съм, че сте много приятни дами, и аз в действителност започнах да ви харесвам, но вие не ме искате. Не... не съм ваш тип.

Принцеса Джоана се намръщи.

— Мъже ли предпочиташ?

Очите на Барт светнаха. Буквално.

— Не! — Остин скръцна със зъби. — Искам само една жена. Тази, която обичам. Дарси. — Той ѝ хвърли умоляващ поглед да му помогне.

Всички се втренчиха в Дарси. Барт заби камерата си в лицето ѝ. Тя трепна от ярката светлина в очите ѝ.

— Е, не е ли много сладко — прошепна Кора Лий.

— Да — съгласи се лейди Памела. — Просто ще задържим и Дарси в харема. Тогава всички ще бъдат щастливи.

— Чакайте малко — прекъсна ги Остин. — Няма да стане. — Той погледна Дарси извинително. — Знам, че това ще предизвика проблеми, но всички трябва да знаят, че аз съм смъртен.

През стаята мина поредица от ахвания, Ванда и Маги си размениха разтревожени погледи с Дарси. Тя въздъхна. Сега щеше да стане страшно.

— Вярно е. — Тя пристъпи напред и взе фенерчето от Грегори.

— Не може да е вярно — настоя принцеса Джоана. — Видяхме го да вдига канапе с една ръка.

Дарси насочи фенерчето към портрета на Роберто и зъбите му се появиха. След това освети снимката на Остин. Нищо.

Още ахвания.

— Той е смъртен? — попита Слай. — Току-що дадох пет милиона долара на проклет смъртен?

— Нямах намерение да спечеля. — Остин остави чека. — Можеш да си го вземеш.

— Не. — Дарси тикна чека обратно в ръцете на Остин. — Ти си го заслужи. Ти си най-сексапилният мъж на планетата.

Очите му проблеснаха.

— Не искам харем! Защо не ми каза за това?

— Не трябваше да стигаш толкова далече — отвърна му Дарси.

— Ти си виновна! — Слай насочи пръст към нея. — Позволи на един смъртен да спечели! Предупредих те какво ще стане.

Окото на Дарси потрепна.

— Той спечели честно и почтено.

— Не! — извика Слай. — Никой смъртен не може да победи вампир! Ти предаде всички ни. — Той се наведе напред и изсъска: — Уволнена си.

Дарси трепна. Тя се опита да се обърне, но Барт беше наврял камерата в лицето ѝ. Страхотно. Уволнена по международната телевизия и заклеймена като предателка пред вампирския свят. Никога нямаше да си намери работа отново.

— Не можеш да я уволниш. — Остин се втренчи свирепо в Слай. — Вината е моя. Тя ме умоляваше много пъти да се откажа.

— Но това би било измама за конкурса — отбеляза Грегори. — Като си се опитал да останеш, си продължил участието си честно.

— На кой му пука дали е честно? — изкрещя Слай. Очите му се присвиха към Грегори. — Уволнен си.

Грегори сви рамене.

— Трябва да патентоваш тази фраза. Казваш я толкова добре.

Лейди Памела вдигна ръка, за да привлече вниманието на всички.

— Ние все още имаме проблем. Господарят ни не може да бъде смъртен. Как ще ни защитава?

— Да — съгласи се принцеса Джоана. — Нашият господар трябва да бъде вампир.

— Ами, той не е — изръмжа Слай. Очите му внезапно се разшириха, като че ли в главата му току-що се зароди някаква идея. Той хвърли лукав поглед по посока на Остин. — Макар че това може да се промени.

Дарси ахна.

— Не!

Остин изпусна чека на пода. Лицето му пребледня. Дамите си размениха погледи.

— Да не би да предлагаш да го превърнем? — попита принцеса Джоана.

Слай сви рамене.

— Ако го искате, вземете го.

— Чакай! — Остин вдигна ръце. — Аз не съм съгласен на това.

— Не можете да превърнете някого против волята му — настоя Дарси.

— Защо не? — присмя се Слай. — Да не би някой да е поискал разрешението ти?

Окото ѝ трепна.

— Хайде, дами. — Слай им се усмихна окуражително. — Ще получите мъжа, когото искате и пет милиона долара. Коя от вас има смелостта да го направи?

Остин грабна чека от пода.

— Вижте, дами. Ще ви дам чека, ако ме оставите на мира.

Очите им се разшириха.

— Ще ни дадеш парите? — попита Ванда.

— Не! — извика Роберто. — Той е дисквалифициран. Тези пари са мои!

— Млъквай — отсече Грегори. — Виж, Слай, Дарси е права. Не можеш да превърнеш този човек против волята му.

Слай погледна гневно към него.

— Кой изобщо те слуша? Ти също си уволнен. — Той се обърна към камерата. — Дами и господа, това ще бъде най-вълнуващият момент в историята на вампирите. Превръщане на живо, точно пред очите ви.

— Не можеш да го направиш. — Дарси стисна юмруци. — Не можеш да превърнеш някого без първо да го убиеш.

— В смисъл?

Тя опитваше отчаяно да го спре.

— Това е убийство. Не мислиш ли, че е малко... неетично, дори и за телевизията?

Слай сви рамене.

— Но представи си рейтингите.

Остин застана пред камерата.

— Бих искал да отбележа за протокола, че съм изцяло против убийството. Особено моето собствено.

Принцеса Джоана махна с ръка.

— Успокой се, младежо. Няма да те убиваме.

— Не. — Мария Консуела улови броеницата си. — Това е лошо.

Лейди Памела поклати глава.

— Не се нуждаем от господар толкова отчаяно.

— Напротив, нуждаете се! — Роберто скочи напред. — Нуждаете се от мен.

— Замълчи — промърмори Ванда.

— Изобщо не се нуждаете от господар — заяви Остин. — Просто ви трябва малко финансова помощ, за да си стъпите на краката. — Той положи чека в скутовете на дамите.

— О, боже! — ахна Кора Лий. — Толкова много пари! Какво ще правим с всички тях?

— П-предполагам, че можем да се захванем с бизнес — предложи лейди Памела.

— Хайде да отворим наш собствен мъжки стриптийз клуб. С вампири.

Дамите скочиха на крака и започнаха да бърборят едновременно. Смеейки се, те тръгнаха към вратата с гигантския си чек.

— Чакайте! — извика Роберто след тях. — Върнете се с парите ми!

— Адиос, Роберто. — Ванда затвори вратата.

— Върнете се! — Роберто тропна силно с крак по пода. — Трябва да правите, каквото ви кажа. Аз съм ваш господар!

Смехът на дамите се чуваше ясно от фоайето. Маги грабна Остин и го съпроводи извън стаята. Дарси въздъхна облекчено, че той вече е в безопасност.

Слай се обърна към нея.

— Ненормална кучка.

Тя преглътна. Кошмарът ѝ не беше свършил.

— Хей. — Грегори сграбчи Слай за ръката. — Не ѝ говори по този начин.

Слай освободи ръката си.

— Виж какво направи тя. Нямаме победител. Жените офейкаха с парите. Цялата работа се превърна в шибано бедствие.

— Не съм съгласна. — Дарси вдигна брадичка. — По-скоро е чудотворна трансформация. Тези дами някога вярваха, че не могат да оцелеят без господар. Бяха хванати в капана на миналото и сковани от страх и неувереност в себе си. Но те разцъфнаха пред очите ни. Сега са силни, независими и интелигентни жени, които знаят истината. Те нямат нужда от господар.

Слай изсумтя.

— И ти мислиш, че това е хубаво? Всеки мъжки вампир по света, ще те намрази.

— Аз не я мразя — каза Грегори.

— Ти си идиот — изръмжа Слай. — Как може да имаме конкурс за най-сексапилния мъж на планетата без победител?

— Адам беше победителят — настоя Дарси.

— Той е смъртен! — изсъска Слай. — Ти оскърби целия вампирски свят.

Дарси изправи рамене.

— Това е риск, който съм готова да поема. Когато дамите искаха да последват мечтата си, Адам ги насърчи. Това го прави най-сексапилният мъж на планетата.

— Ти също си идиотка. И двамата сте уволнени.

— Тогава да изчезваме оттук. — Грегори протегна ръка към Дарси.

Тя повдигна брадичка, за да се оттегли с достойнство.

— Беше страхотна — прошепна Грегори, докато вървяха по коридора.

— Обречена съм. — Тя спря, когато цялото ѝ тяло започна да трепери. — Загубих Остин. Загубих кариерата си. И вампирите по целия свят ще ме намразят.

— Не и приятелите ти. — Грегори я потупа по гърба. — А аз мисля, че ще бъдеш изненадана от това колко много приятели имаш.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Надявам се да си прав.

* * *

— Благодаря ви, че не ме... нападнахте — каза Остин на дамите във фойето.

Кора Лий се изкикоти.

— Благодаря ти за всичките тези пари.

— Наистина ли ще отворите мъжки стриптийз клуб? — попита Остин. — За вампири?

— Да — засмя се Ванда. — Мисля, че трябва да го наречем „Палави дяволи“. — Тя го огледа. — Търсиш ли си работа, сладурче?

— Не съм толкова отчаян. — Но бързо можеше да стигне до отчаяние, ако Шон Уилън го добавеше в черния си списък. Входната врата се отвори и Корки Кърант влезе с екипа си. — Време е да тръгвам. — Остин кимна на дамите. — Желая ви успех.

Той изтича нагоре по стълбите, за да вземе багажа от стаята си.

— Чакай. — Маги го настигна бързо. — Не съм сигурна, че трябва просто да си тръгнеш. Знаеш всичко за нашия свят.

— Няма да кажа на никого.

— Мога да опитам да изтрия паметта ти — предложи тя. — Но не съм сигурна, че искаш да забравиш Дарси.

Един вампир нямаше достатъчно сила, за да изтрие паметта му. Толкова по-жалко. Щеше да е такова облекчение. Никакви спомени и никаква болка. Но спомените бяха твърде безценни, за да ги заличи, без значение от болката, която щяха да му костват.

— Искам да я запомня.

— Разбирам. — Маги се намръщи, докато вървеше до него. — Съжалявам, че не се получи.

— Аз също. — Той отвори вратата на стаята си. — Съжалявам, че станах причина тя да загуби работата си. Ще й кажеш ли това заради мен? Кажи й също, че й желая дълъг и щастлив... живот.

Маги кимна.

— Сигурна съм, че и тя ти желае същото.

Пет минути по-късно Остин свали чантите си по задните стълби. Когато стигна до първия етаж, можеше да види фойето. То беше осветено от светлини и камери. Корки беше заета с интервюирането на дамите.

Той забеляза Дарси да стои настрана. Тя се обърна и го погледна. Остин вдигна ръка за сбогом. Тя направи същото.

Е, това беше. Без последна целувка или прегръдка. Той въздъхна и се отправи към товарния асансьор в кухнята. Без последни апели за неугасващата обич. Без за последно да се втурнат в ръцете си. Без пролети сълзи за невъзможната любов. Нямаше нищо такова. Само свирепа болка в гърдите му, докато изчезваше в тъмната нощ.

ГЛАВА 26

Един ден по-късно Остин осъзна, че ще оцелее. И все още имаше сметки за плащане. Обмисли варианта за друга работа в силите на реда, но живите престъпници бяха изгубили притегателната си сила. Той се интересуваше само от неживата им разновидност.

За да държи ума си настрана от Дарси, временно си намери работа в строителството. Физическият труд го изтощаваше и той можеше да спи нощем. Работи до следващата събота и си взе почивен ден.

Стоеше на кушетката си, пиеше бира и се чудеше какво да прави с живота си. Беше се свързал с някои от старите си контакти от дните си в Източна Европа. Обмисляше да се върне пак там. Знаеше езиците. Знаеше, че там има зли вампири. Но не бе склонен да напусне Ню Йорк. Дарси беше тук. Той искаше да бъде наблизо в случай, че тя се нуждае от него.

Кого зальгваше? Тя имаше достатъчно приятели. Не се нуждаеше от него. Той погледна към кашона, пълен със записи на старите ѝ репортажи. Трябваше да ги върне. Трябваше да се откаже.

Тръсна бирата си на масичката за кафе. Първо щеше да ги изгледа още веднъж. Последно отдаване на почит към Дарси. Подреди касетите по хронологичен ред и постави първата във видеото. През първия час се усмихваше. Докато течеше вторият имаше чувството, че ще се разплаче. До вечерта бе стигнал до последната касета. Беше се изтегнал на дивана, напълно отчаян, а последното парче пица изстиваше на масата.

Водещият на новините описваше изчезването на Дарси, лицето му бе застинало във фалшива маска на притеснение. Никой не знаеше къде е.

— Тя умира в една алея, копеле такова — озъби се Остин. Само ако онзи проклет експеримент бе проработил. Ако Дарси можеше да се превърне отново в смъртна, тя щеше да престане да го отблъсква.

Какво се бе объркало с експеримента? Нещо за мутирало вампирско ДНК и че бе необходимо оригиналното човешко ДНК.

Следващият репортаж започна. Репортерът се намираше в алеята зад вампирския клуб. Въпреки че тялото на Дарси никога не бе намерено, полицията бе открила нож с нейната кръв по него. Горката Дарси. Нож в гърдите.

Остин рязко се изправи. Майко мила! Окървавеният нож. Оригиналната ѝ човешка ДНК. Той удари с ръка челото си. От това ли се нуждаеше Роман, за да проработи експеримента?

Остин облече един от костюмите си, за да изглежда сякаш все още работи в ЦРУ. Провери адреса и телефонния номер на Грегори на компютъра си и записа информацията. Обади се на няколко места и откри, че доказателствата по случая на Дарси са преместени в централния архив в Мидтаун.

Той шофира до там. Беше девет часа, събота вечерта, така че мястото беше пусто. На смяна бе само един полицай.

Остин се приближи към него и постави образа на идентификационна карта на ЦРУ в съзнанието на полицая.

— Аз съм от ЦРУ. — Той показа картата си от видеотека.

Полицаят кимна.

— С какво мога да ви помогна?

— Трябва да проверя доказателствата по случая на Дарси Нюхарт. От преди четири години.

Полицаят бутна папката към него.

— Трябва да се подпишете.

Остин написа името Адам Картрайт.

Полицаят прегледа картотеката и извади една карта.

— Ето го. Номер 3216.

— Благодаря. — Остин изчака полицаят да го пусне вътре. Запъти се надолу по тесните пътеки между рафтовете, докато не намери кутията с етикет, на който бе написано „3216 Нюхарт“. Той го издърпа от рафта. Вътре откри счупена видеокамера, старата чанта на Дарси и в найлонова торбичка, окървавения нож. Прибра плика в сакото си и върна кутията на рафта.

Щом се качи в колата си, той огледа ножа през найлоновото покритие. Това можеше да е единственият шанс на Дарси отново да стане човек. И единственият им шанс да бъдат заедно. Той постави

торбичката на седалката до него. Ръцете му трепереха докато набираше номера на Грегори на мобилния си.

— Ало? — отговори Грегори.

— Трябва да говоря с Дарси.

Последва пауза.

— Ти си Остин, нали?

— Да. Имам да кажа нещо важно на Дарси.

— Не направи ли достатъчно? Заради теб изгуби работата си.

— Нямаше да я безпокоя, ако не беше извънредно важно.

— Имам по-добра идея. Въобще не я безпокой. — Грегори му затвори.

Страхотно. Приятелите ѝ я пазеха. Остин отиде до адреса на Грегори и паркира. Позвъни в апартамента.

— Да? — От интеркома прозвуча женски глас.

— Ти ли си, Ванда? Трябва да говоря с Дарси.

— Остин?

— Да. Трябва да покажа на Дарси нещо изключително важно.

— Тя вече го е виждала — отвърна Ванда сухо. — Виж, тя плака достатъчно заради теб. Остави я на мира.

Остин пусна бутона на интеркома с въздишка. Можеше да проникне в апартамента им, но тогава щеше да се озове сред група ядосани вампири, викащи по него. Дарси щеше да се разстрои прекалено много, за да го изслуша. Трябваше му съюзник. Някой, който можеше да представи възможността на Дарси, без да е необходимо да влиза с взлом. Шана Уилън? Той не бе сигурен къде бе тя. Двамата с Роман се бяха преместили от градската къща, за да се измъкнат от заплахите на Шон. Но къщата си беше още там. И шотландските пазачи.

Конър. Той бе перфектният избор. Той бе този, който бе трансформирал Дарси и трябваше да бъде този, който да ѝ каже новината.

Остин кара до градската къща на Драганести на Форен Ийст Сайд. Стълбите, водещи до входната врата бяха тъмни, осветени само от мигащата червена светлина на охранителната камера, оборудвана с нощни лещи. Той позвъни на звънеца на вратата и погледна нагоре към камерата, за да позволи на пазачите вътре да огледат лицето му.

Дълбок глас, подсилен с шотландски акцент, се чу през интеркома.

— Натиснете бутона и кажете целта на посещението си.

Той натисна бутона на интеркома.

— Искам да говоря с Конър.

Не последва отговор. Остин изчака. Той се извъртя и се загледа в тихата улица. И продължи да чака. Тъкмо натискаше бутона на интеркома, за да им напомни, че чака, когато вратата се отвори бавно.

Нежелана тръпка премина по гръбнака му.

— Заповядай — каза Конър. Той се усмихна леко. — Идваш точно навреме за вечеря.

Те всички се хранят от бутилка, напомни си Остин, докато влизаше в слабо осветеното фойе. Конър просто се опитваше да го уплаши. Или може би копелето се забавляваше като си играеше с храната си.

Във фойето имаше трима шотландци, облечени в килтове. Конър бе по средата, отдясно имаше вампир, който изглеждаше доста млад. Отляво стоеше шотландец с черна коса. Зад тях имаше огромно стълбище и още шестима шотландци, облечени в килтове.

Конър кръстоса ръце и го изгледа любопитно.

— Е, момко. Голям кураж трябва да имаш, за да дойдеш тук.

— Трябва да поговоря с теб. Насае.

Конър наклони глава към чернокосия шотландец.

— Дугъл, претърси периметъра. Убеди се, че малкият ни приятел от ЦРУ е дошъл сам.

— Да, сър. — Дугъл и още двама от другите пазачи излязоха навън през предната врата и я затвориха след себе си. Други двама се изнесоха бързо през задната.

— Сам съм — каза Остин. — И вече не съм от ЦРУ.

Конър повдигна вежди със съмнение.

— Вдигни ръце, ако обичаш, за да може Иън да те провери за оръжие.

Остин го направи и младоликният вампир го заобиколи.

— Имам един нож в самото си. — За по-малко от секунда последните двама пазачи бяха насочили мечовете си към гърдите му.

Остин примигна. Това беше бързо. Иън извади найлоновата торбичка, съдържаща окървавения нож и я подаде на Конър.

— Нямах да го използвам — измърмори Остин.

— Нямах да ти се отдаде тази възможност. — Конър обърна торбичката и разгледа ножа. — Тази кръв е стара.

— От четири години е. На Дарси е. — Остин забеляза несъзнателното трепване на ръцете на Конър.

По лицето на шотландеца за миг се изписа угризение преди той да възвърне обичайното си равнодушно изражение.

— Някакви други оръжия?

Иън приключи с проверката на краката на Остин.

— Не. Чист е.

— Насам. — Конър се запъти към една врата зад стълбището.

Остин тръгна след него, все още под мушката на двамата пазачи и следван от Иън. Той премина през една врата и се озова в кухня.

— Седни. — Конър посочи към масата. Погледна към Иън и пазачите. — Може да вървите.

Остин се приближи до масата, но не седна. Конър постави ножа върху нея.

— Значи това е ножът, който е убил Дарси?

— Не, той я е ранил. Ти си този, който я е убил, копеле. — Той заби юмрук в челюстта на Конър. Остин се ухили, когато шотландецът се препъна назад. Челюстта на вампира бе твърда като камък, но болката си струваше, само за да види шока, изписан на лицето на Конър.

— Защо, по дяволите, направи това?

Остин прегъна наранената си ръка.

— Заслужи си го.

Конър седна на масата и посочи стола срещу него.

Остин седна. Очевидно нямаше нужда да се притеснява от контраатака. Конър трябваше да е съгласен, че е заслужил удара.

— Значи напусна ЦРУ? — попита Конър.

— Напуснах преди седмица, след голям спор с Шон Уилън. Аз исках да се съсредоточим само върху Бунтовниците, но той все още смята, че всички вампири са зли.

— А ти вече не вярваш в това?

— Не. Опознах някои вампири, докато участвах в риалити шоуто. Те са безобидни. — Остин въздъхна. — Шон ми нареди да ги намушкам през деня, докато са беззащитни. Аз отказах.

— Колко спортменско от твоя страна.

Остин бе изненадан от веселите пламъчета в очите на шотландеца.

— Така реших и аз.

Конър се облегна назад в стола си.

— Носи се слух, че ти в действителност си спечелил състезанието и всички пари, но си дал чека на дамите.

Остин сви рамене.

— Те се нуждаеха от него.

— Да. Но ти също, ако си безработен.

— Възнамерявам да си намеря друга работа.

— Известно време си работил в Източна Европа.

Остин преглътна.

— От къде знаеш за това?

— Иън проникна доста надълбоко в Лангли. Говориш свободно унгарски и чешки?

— Да. — Остин изведнъж се почувства все едно бе на интервю за работа. — Бих желал да продължа борбата срещу Бунтовниците, ако знаеш организация, която...

— По-късно — прекъсна го Конър. — Известен брой от Бунтовниците, бяха убити напоследък в Сентрал парк. Какво знаеш за това?

Остин пое дълбоко въздух, но остана мълчалив.

— Руснаците обвиняват нас, но аз мисля, че е някой от проклетия ви отряд. Тъй като вече не си в ЦРУ, няма да имаш нищо против да ми кажеш, нали тъй?

Остин се поколеба.

— Бунтовниците заслужават да умрат. Те нападат невинни.

— Да. — Конър кръстоса ръце. — Тъй като двамата с Гарет бяхте заети с риалити шоуто, се обзалагам, че убиецът е или Шон Уилън или някоя от женските в екипа.

По дяволите. Трябваше да се обади на Ема и да й каже да спре.

— Значи е една от дамите, а? — тихо каза Конър. — Нямахте да изпитваш нужда да предпазваш Шон.

Остин се размърда в стола си. Този вампир бе прекалено умен.

Конър посочи към ножа.

— И защо донесе туй нещо тука? Да не би да се надяваш да измъчваш гузната ми съвест?

— Значи признаваш вината си? Защо не я заведе в някоя болница? Или пък в Роматех? Там имат тонове синтетична кръв. Можеше да я спасиш.

Очите на Конър помръкнаха от болка.

— Тя бе толкова смела девойка. Не заслужаваше да умре.

— Но ти си я убил.

Той поклати тъжно глава.

— Един вампир може да подуши колко кръв има един смъртен. Може да чуем биенето на сърцата им. Ножът бе улучил главната артерия. Тя имаше вътрешен кръвоизлив. Още няколко удара и щеше да е мъртва.

— Мислел си, че няма достатъчно време?

— Знаех, че няма. — Конър въздъхна тежко. — Знам, че тя ме мрази. Но повярвай ми, нямаше друг начин да я спася.

— Вярвам ти. — Болката в очите на вампира бе истинска.

Конър докосна найлоновата торбичка.

— Как се сдоби с това?

— Откраднах го от полицията.

Веждите на шотландеца се повдигнаха.

— Впечатлен съм.

— Дарси ми каза за експеримента на Роман за обратната трансформация на вампир в човек. Спомена, че не се е получило, защото са се нуждаели от оригиналната човешка ДНК.

— Да. — Конър повдигна ножа и очите му се разшириха. — А това е човешката кръв на Дарси.

— С човешката й ДНК. — Остин се наведе напред. — Мисля, че е възможно експериментът да проработи при нея.

— Казал ли си й?

— Не. Приятелите й я пазят от мен.

— Защо? — намръщи се Конър. — Какво си й направил?

— Заради мен загуби работата си. И се влюбих в нея.

— Ох. И би предпочел да обичаш смъртна вместо вампир?

— Ще съм щастлив с нея по всякакъв начин, но тук не става въпрос за мен. А за Дарси и нейното щастие. Това трябва да е нейното решение.

Конър отново постави ножа на масата.

— Трябва да го обсъдя с Роман, за да видя дали той смята, че може да проработи.

— Тогава ще й кажеш, нали? Мисля, че трябва ти да го направиш.

Конър въздъхна.

— Преди не можех да й предоставя избор.

Остин му подаде ножа.

— Този път можеш.

В полунощ Ванда и Маги завлякоха Дарси във всекидневната, за да гледат още един епизод от „Най-сексапилният мъж на планетата“. Слай продължаваше да излъчва шоуто в сряда и събота. Вампирската публика настояваше. Според Корки Кърант, това бе най-популярното предаване от основаването на ДВК.

През седмицата, в която бе уволнена Дарси, се поддържаше заета, като помагаше на дамите да започнат новия си бизнес и да си намерят собствена градска къща. Засега всички те бяха отседнали в тесния апартамент на Грегори. Дамите бяха твърде щастливи, за да се притесняват от малкото място. Те дори поканиха Дарси да вземе участие в техния клуб за стриптийзъори, но тя отказа.

Сега стоеше, свита на дивана между Ванда и Маги. Дамите обичаха да се гледат по телевизията, но да гледа шоуто и да вижда Остин бе мъчение за Дарси. Фактът, че не може да го има, не намаляваше любовта й към него. Само увеличаваше горчивината от копнежа. До края на шоуто, тя бе напълно депресирана. Тържествуващи, дамите напълниха чаши с *Газирана кръв*.

— Развесели се. — Маги й подаде една чаша. — Поне Слай ни остави да задържим парите.

Грегори изсумтя.

— Той нямаше друг избор. Роман бе този, който ни спонсорира и той настоя да задържите парите.

— Значи господаря все пак го е грижа за нас — ухили се Кора Лий. — Трябва да си щастлива, Дарси. Шоуто ти постигна небивал успех.

— Така е — съгласи се принцеса Джоана. — Слай трябва да е глупак, ако не те помоли да направиш и друго.

За нещастие, Слай бе глупак.

— Той просто ще назначи някой друг — прошепна Дарси.

— Не мисля така — възрази Ванда. — Корки Кърант върти интервюто ти непрекъснато. Тя те прави известна. Слай ще трябва да те повика обратно.

— Ванда е права. — Грегори отпи от чашата си. — Корки е подела каузата за движение за правата на жените вампири и те е провъзгласила за герой на движението. Слай ще изглежда като пълна отрепка, ако не те вземе отново на работа.

За нещастие, Слай бе пълна отрепка. Дарси нямаше да стои със затаен дъх и да го чака да се обади.

— Основател на движението за правата на жените вампири. — Маги погледна към Дарси с пълни с възхищение очи. — Знаех си. Знаех си, че има причина, за да си с нас. Това е било писано да се случи.

Сърцето на Дарси преля от чувства. Било е писано да бъде тук. Да бъде вампир. Очите ѝ се замъглиха докато се взираше в приятелите си. Най-последно тя беше в мир със света си.

— Бидейки търговски гений, какъвто съм — продължи Грегори с блеснали очи, — реших да извлека цялата изгода от статуса ти на известна личност. Убедих Роман да направи нова серия от продукти за съвременната жена вампир и искаме ти да се нашият говорител.

Дарси остана с отворена уста.

— Искаш да кажеш, че ще имам работа.

— Да. — Грегори се усмихна. — Ще правиш реклами, ще ходиш по турнета. Ще бъдеш източник на вдъхновение за всички съвременни вампирки по целия свят.

Дамите изпискаха и се насъбраха около Дарси, за да я поздравят. Тя бе прекалено изумена, за да направи нещо повече от това да бръщолеви несвързано. Сред целия този шум се чу телефонен звън. Грегори отговори.

— Разбира се, идвай. — Той хвърли поглед към жените. — Отдръпнете се, моля. Пристига посетител.

Жените се отдръпнаха към стената, докато пред тях се материализира фигура. Дълга до раменете кестенява коса. Килт от

червено и зелено каре. Конър. Дарси настръхна.

Той мигновено фокусира вниманието си върху нея.

— Трябва да поговорим. Насаме.

Сърцето заби в ушите ѝ. Каква страшна присъда ѝ носеше тази нощ? И защо? Животът ѝ най-последно бе започнал да изглежда обнадеждаващ отново.

— Хайде, дами, елате. — Грегори посочи към вратата. — Нека им осигурим малко усамотение.

Дарси приседна на края на един фотьойл, докато приятелите ѝ излизаха в колона от стаята. Конър крачеше наоколо, килта му се увиваше около коленете. Той бе нервен, осъзна тя и това накара пулса ѝ да се учести още повече.

Той прочисти гърло.

— Хареса ми твоето предаване.

— Благодаря.

— Разбрах, че не си казала на шефа си, че Остин работи в ЦРУ?

— Не. Слай бе достатъчно побеснял още щом научи, че той е смъртен.

Конър скръсти ръце пред широките си гърди.

— Той дойде да ме види преди няколко часа.

— Остин?

— Да. Имаше да ти каже нещо важно. А приятелите ти не са го допуснали до теб.

Сърцето на Дарси спря. Остин се е опитвал да се свърже с нея? Докато тя остана безмълвна, дочу приглушен шепот зад вратата. Приятелите ѝ подслушваха. Любопитните ѝ, прекалено покровителствени приятели.

— Остин се е опитвал да се свърже с мен?

— Да. — Конър погледна към вратата, където шепотът се бе усилил. — Предполагам, че са се опитвали да те защитят.

Дарси повиши глас.

— Колко глупаво от тяхна страна. Би трябвало да знаят, че мога да се грижа сама за себе си.

Шепотът престана.

Устата на Конър трепна.

— Добре казано, девойче — тихо отвърна той.

Дарси посочи към стола до нейния.

— Какво каза Остин?

— Твърдеше, че вече не работи в ЦРУ. — Конър седна на предложението му стол. — Проверихме го и наистина е така. В действителност, Шон Уилън го е сложил в черния списък на всяка една правителствена организация.

— Ясно. — Бедният Остин. Той бе в по-лошо положение, отколкото тя.

— Казала си му за експеримента за обратна трансформация на един вампир в смъртен.

— Да. — Дарси се намръщи. — Казах му, че не е проработил.

— Защото е необходимо оригиналното ДНК на вампира.

— Да. — Дарси се зачуди накъде водеше всичко това.

— Остин ми донесе ножа, с който бе нападната преди четири години. Целият е покрит с твоята кръв. С човешката ти кръв.

Дарси падна назад в стола.

— Искаш да кажеш...?

— Да. Занесох ножа на Роман. Той изолира човешката ти ДНК и мисли, че ти си най-добрият ни кандидат, който бихме могли да открием.

Тя притисна ръка към гърдите си. Сърцето ѝ бумтеше в ушите.

— Аз... аз отново мога да стана смъртна?

Шепотът зад вратата се възобнови. Конър се наведе напред и подпря лакти на коленете си.

— Трябва да ти кажа, девойче, че има вероятност да загинеш по време на процедурата.

— Колко голяма вероятност?

— Роман изчисли, че има седемдесет и пет процента шанс за успех.

И двадесет и пет процента шанс да умре.

Вратата се отвори с трясък, карайки я да подскочи в стола си.

— Не го прави! — Маги се втурна в стаята.

— Съгласен съм с нея. — Грегори влезе с маршова стъпка. — Не трябва да рискуваш живота си, Дарси. Имаш си доста добър живот тук.

Останалите дами също се съгласиха, мърморейки.

Очите на Дарси се изпълниха със сълзи. Тя наистина имаше обещаващо бъдеще във вампирския свят. Но нямаше Остин. А той все още я искаше. Затова бе занесъл ножа на Конър.

— Остин иска ли да го направя?

Конър поклати глава.

— Не каза. Каза само, че ти заслужаваш да си щастлива. И заслужаваш да имаш избор.

Той иска аз да избира. Тя можеше да има бляскаво бъдеще като знаменитост във вампирския свят. Имаше прекрасни приятели, които държаха на нея и движение за правата на жените, което успя да създаде. От другата страна бе Остин. И семейството ѝ. И слънчевата светлина. И шанс едно към четири да умре.

— Не го прави. — Маги коленичи до стола ѝ. — Нуждаем се от теб.

— Не съм сигурна, че сме достатъчни. — Очите на Ванда блестяха от сълзи. — Няма нищо по-свещено на света от любовта.

— Но *ние* я обичаме! — извика Маги.

Една сълза се стече по бузата на Дарси.

— Достатъчно с празните приказки. — Конър се изправи. — Това е решение на Дарси. Преди не можах да ѝ предоставя избор, но сега мога.

Дарси избърса бузите си.

— Трябва да поговоря насаме с Конър за малко.

Приятелите ѝ излязоха бавно от стаята и затвориха вратата. Дарси пое рязко въздух.

— Ако реша да направя това, може и да не оцелея, затова искам да ти кажа как се чувствам.

Конър седна тежко на стола до нея.

— Знам, че ме мразиш. Не те обвинявам, заради това.

— Казвах си, че трябва да те мразя, но сега осъзнавам, че бях ядосана на себе си. Аз се... срамувах. — Още сълзи се спуснаха по бузите ѝ и тя ги избърса.

— Защо, девойче? Беше много смело от твоя страна да спасиш онова момиче.

Дарси поклати глава.

— Бях страхливка. Обвинявах теб, че ме превърна, че не ми остави избор. Но истината бе, че имах избор. Когато изля кръвта си в гърлото ми, можех да я откажа. Можех да обърна глава настрани и да умра с достойнство. Но не го направих. Страхувах се. Не исках да умра.

— Никой не иска да умре, девойче.

— Аз пих от кръвта ти. — Сълзите потекоха по лицето й. — Бях толкова ужасена от себе си.

Конър сграбчи ръцете й.

— Ти направи това, което трябваше, за да оцелееш. И постъпи правилно. Виж хубавите неща, които постигна. Нашият свят е по-добро място заради теб.

— Направих верния избор — повтори тя на себе си. И сърцето й се изпълни с усещане за спокойствие. Маги бе права. Животът й като вампир е бил предопределен. И ако не бе оцеляла, никога нямаше да срещне Остин. Тя стисна ръката на Конър. — Благодаря ти.

Сините му очи блестяха от сълзи.

— Реши ли, девойче?

— Да. Преди избрах страхливия изход. Този път избирам да съм смела.

ГЛАВА 27

В понеделник вечерта телефонът иззвъня, изтръгвайки Остин от дълбок сън. Часовникът показваше само единадесет и половина. Той си бе легнал рано след изтощителен ден на новия строеж. Нервите му бяха опънати докато се протягаше за телефона. Обаждане толкова късно обикновено означаваше лоши новини.

— Ало?

— Процедурата е насрочена да започне след двадесет минути.

Процедура?

— Кой се обажда? — попита той, макар че заради шотландския акцент на обаждания се това бе доста очевидно.

— Конър. Мислех си, че може би ще искаш да бъдеш тук заради Дарси.

— Тя... тя ще го направи ли? — Сърцето на Остин застина в гърдите му. — Тя ще се промени...

— Да. — Конър го прекъсна. — В момента я подготвят. Всичките й приятели са тук...

— Къде? — Остин изскочи от леглото.

— Роматех. Знаеш ли къде е?

— Да. Уайт Плейнс. Ще бъда там. Кажи на Дарси, че идвам. — Двадесет минути? По дяволите, никога нямаше да успее навреме.

— Трябва да знаеш, че има вероятност тя да не оцелее.

Сърцето му се сви. Можеше да се закълне, че и двата му бели дроба отказаха да работят, защото не можеше да си поеме въздух. Той чу звук от изщракване.

— Чакай!

Твърде късно. Конър бе затворил.

Той пусна слушалката на мястото й. Мамка му. Въобще не трябваше да им дава ножа. Дарси можеше да умре.

Навлече някакви дрехи, сграбчи портфейла и ключовете си и се изстреля през вратата. *Опитай се да мислиш позитивно.* На асансьора му трябваше цяла вечност, за да стигне до приземния етаж. *Мисли*

позитивно. Тя ще бъде смъртна. Той се затича към гаража. Ръцете му трепереха, докато се опитваше непохватно да отключи колата си. Вмъкна се вътре и запали двигателя.

Тя можеше да умре.

Той излезе бързо от гаража и се отправи на север по западната магистрала. Погледът му се отклоняваше към часовника на таблото на всеки две секунди. Дали тя се страхуваше? По дяволите, естествено, че се страхуваше.

Можеше да умре.

Сърцето му заби като лудо щом изминаха двадесет минути. Вече започваха процедурата. А той не бе там. Мина покрай една полицейска кола в Бронкс с бясна скорост. Мамка му. Хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Нямаше примигващи светлини. Слава на Бога. Сви на север към Бронкс Ривър Паркуей.

Можеше да умре.

Най-накрая стигна до покрайнините на Уайт Плейнс. Зави към входа на Роматех, без да обръща внимание на охранителния пункт или шотландеца, облечен в килт, който се развика след него. Наби спирачки пред входната врата и изтича навътре. Двама шотландци от охраната го сграбчиха.

— Къде е Дарси? — Той се опита да се измъкне. — Трябва да я видя.

— Ти ли си Остин Ериксън? — Единият пазач го държеше, докато другия извади портфейла на Остин и провери личната му карта.

— Да. — Остин освободи ръката си от хватката на вампира. — Тук съм, за да видя Дарси Нюхарт.

Вторият пазач му върна портфейла.

— Конър ни предупреди, че идваш. Оттук.

Остин последва пазачите надолу по един коридор, направиха завой и продължиха по друг коридор. Най-после отвориха двукрила летяща врата.

Остин се втурна навътре, но се закова на място щом видя Грегори и всички дами от риалити шоуто. Грегори се бе облегал на стената със скръстени ръце. Той хвърли на Остин враждебен поглед. Ванда обикаляше из стаята. Мария Консуела и принцеса Джоана бяха коленичили заедно с един свещеник и тримата се молеха на латински. Маги само го погледна и започна да плаче. Лейди Памела и Кора Лий

стояха от двете страни на Маги, шепнейки ѝ успокоително. Те погледнаха към Остин обвинително.

Изобщо не трябваше да открива онзи нож. Негова щеше да бъде вината, ако Дарси умреше. Той прочисти гърлото си.

— Как е тя?

— Как си мислиш, че е? — озъби му се Грегори. — Те източват всяка капка кръв от нея.

Ванда бавно спря пред него.

— Конър излиза на всеки пет минути, за да ни каже какво става.

Остин се запъти към Грегори.

— Кажи им да спрат. Все още не е късно да я оставят вампир, нали?

Грегори изсумтя.

— Защо ще искаш да спрат? Нали не беше достатъчно добра за теб като вампир?

Остин сви юмруци.

— Аз я обичам точно каквато е. Сега отиди вътре и им кажи да спрат! — Грегори се поколеба, затова Остин се запъти към вратата. — Дарси! Не го прави! — Вратата бе заключена. Той продължи да я блъска. — Не рискувай живота си заради мен, по дяволите!

Вратата се отвори внезапно, докато Конър излизаше. Остин се опита да влезе, но шотландецът го избута назад и го задържа към стената с една ръка. Остин се разбунтува срещу хватката на Конър, но шотландецът бе невероятно силен.

— Вдигаш прекалено много шум — озъби му се Конър.

— Трябва да спреш процедурата — прошепна Остин.

— Тя навлезе във вампирската кома — тихо обяви Конър. — Твърде късно е.

Маги избухна в сълзи. Кора Лий и лейди Памела се присъединиха към нея. Ванда се запрепва до един стол и се сгромоляса върху него. Грегори се свлече върху стената със затворени очи.

Очите на Остин се напълниха със сълзи. Какво, по дяволите, бе направил? Той нямаше право да отнема Дарси от тези хора, които я обичаха.

— Все още може да я оставите вампир.

Конър поклати глава.

— Това бе неин избор. Тя заслужава да има право на избор и ти го знаеш.

— Чуй ме! Ако нещата тръгнат на зло, ако умира искам да я превърнеш във вампир. Така ще бъде в безопасност.

Конър отпусна ръка, освобождавайки Остин.

— Попитах я за това и тя каза „не“. Ако започне да умира, тя иска да я оставя.

— Не! — Остин отстъпи назад, отказвайки да приеме това. Той се върна отново до Конър. — Няма да я оставя да си иде. Ще я превърнеш отново във вампир. — Той се приближи по-близо. — А след това ще превърнеш и мен.

Конър се изненада.

— Сериозно ли говориш?

Остин издърпа надолу яката на ризата си.

— Какво чакаш? Давай, нещастнико!

Грегори се запъти към тях.

— Готов си да станеш вампир, за да спасиш Дарси?

— Да. Ще направя каквото е необходимо.

Конър и Грегори се спогледаха.

— Не бях сигурен, че тя е направила правилния избор. Или че този мъж я заслужава. Но сега виждам, че е.

Погледът на Остин се замъгли от сълзи.

— Не я оставяй да умре.

— Ще направим всичко по силите ни. — Конър отново влезе в операционната.

Остин се наведе напред и опря чело срещу вратата. *Оцелей, Дарси. Трябва да оцелееш.*

— Преценил съм те грешно — обади се зад него Грегори.

Остин се обърна. Младият вампир протегна ръка напред и Остин я здрависа. Те зачакаха тихо край вратата.

След няколко минути, Грегори вдигна глава и долепи ухо до вратата.

— Какво има? — попита Остин.

— Въодушевяха се — прошепна Грегори. — Мога да ги чуя. Тя... тя реагира. Диша самостоятелно.

— Влизам вътре. — Остин дръпна силно вратата и нахълта вътре.

Дарси лежеше на операционната маса, а бледото ѝ лице бе осветено от силни лампи. Роман Драганести и ниският химик на име Ласло се суетяха около нея.

— Не трябва да си тук — измърмори Конър.

— Разкарай се — озъби му се Остин.

— Това ли е начинът, по който трябва да говориш на новия си шеф?

— Не ме интересува... какво? — Остин хвърли поглед на шотландеца, преди да върне погледа си на Дарси.

— Съвзема се — обяви Роман.

Остин пристъпи напред.

— Добре ли е?

Роман погледна нагоре.

— Ти сигурно си Остин.

— Да, сър. — Той се спря до операционната маса. — Тя добре ли е? Получи ли се?

Роман провери жизнените ѝ показатели на близката машина.

— Справя се чудесно.

— Направихме го! — Ласло завъртя едно копче на лабораторната си престилка. — Това е огромно постижение, сър.

Дарси помръдна глава и изстена. Остин докосна лицето ѝ.

— Дарси?

Тя отвори очи.

— Остин?

— Да. — Той хвана ръката ѝ. — Тук съм, любима.

Погледът ѝ се плъзна по стаята.

— Аз... аз съм жива.

— Как се чувстваш? — Роман прегледа очите ѝ с малко фенерче.

— Уморена. Слаба. Жадна.

— Жадна за какво? — Роман изключи фенерчето си.

Дарси облиза устни.

— Вода. Сок. — Тя се усмихна бавно. — Ванилов млечен шейк.

Роман се усмихна.

— Това е добър знак.

Ниският химик свали латексовата си ръкавица.

— Мога да ида до кафенето и да ѝ донеса нещо.

Роман кимна.

— Засега само сок. Благодаря ти, Ласло.

— За мен бе удоволствие. — Ласло отскубна копчето на лабораторната си престилка. — Бе чест да взема участие в такова чудотворно събитие. — Той се измъкна от стаята.

От чакалнята се чува весели възгласи. Ласло явно бе разпространил добрата новина.

Остин отметна косата на Дарси от челото ѝ.

— Чу ли това, любима? Всичките ти приятели се радват за теб.

Тя го погледна, очите ѝ блестяха от сълзи.

— Толкова се страхувах.

— Сигурен съм, че е било така. Аз бях ужасен.

— Да, така е. — Конър пристъпи напред. — Момъкът дори предложи да стане вампир, ако спрем процедурата.

Дарси ококори очи.

— О, не, Остин. Щях да съм ти толкова ядосана.

— Знам, но реших, че ще ти мине след век или два. И щяхме да бъдем заедно.

Тя се усмихна. И той бе погубен.

— Омъжи се за мен. Знам, че това не е най-романтичното предложение, но не мога да чакам. Моля те, кажи, че ще се омъжиш за мен.

Една сълза се спусна по бузата ѝ.

— Ще се омъжа за теб.

Остин се ухили. Той се наведе по-близо, за да избърше сълзата ѝ.

— Не плачи. Сега точно не съм добър улов. Дори нямам работа и...

— Почакай малко, момко — прекъсна го Конър. — Аз разказах на Ангъс Маккей за теб и той иска да те наеме. Нужна ни е помощ, за да открием Касимир. Той е някъде в Източна Европа.

Остин се изправи.

— Кой е Ангъс Маккей? И кой е Касимир?

— Касимир е водачът на Бунтовниците — обясни Роман. — Той е най-злият, най-поквареният вампир на света.

— Като смъртен ти имаш преимущество да душиш наоколо през деня — продължи Конър. — А с психическите си умения и обучението ти в ЦРУ си най-подходящият човек за тази работа.

Остин преглътна. Това бе точно този род мисии, за които бе мечтал. Той хвърли поглед към Дарси.

— Трябва да го направиш — прошепна тя.

— Няма да те напусна.

— Ще дойда с теб. Винаги съм била добра в проучването и разследването. Ще ти помагам.

— Може да бъде опасно. — Остин се поправи. — *Ще бъде опасно.*

Дарси се усмихна.

— Винаги съм си мечтала да се занимавам с по-сериозни неща.

Остин се обърна към Конър.

— Дватама с Дарси сме екип. Ще трябва да наемете и двама ни.

Устата на шотландеца трепна.

— Да, може да направим това.

— Имам вила в Тоскана, която може да използвате като база — предложи Роман.

— Благодаря ти — отвърна Остин. — Това е много щедро.

Роман се усмихна.

— В добро настроение съм. Тъкмо разбрах, че ще ставам баща.

— Ох, това е чудесно. — Конър се здрависа с него. — Но аз си мислех, че спряхте с опитите заради... проблема.

Усмивката на Роман се стопи.

— Очевидно първият ни опит е бил успешен.

Вампир да създаде бебе? Остин погледна въпросително Дарси.

— Ще ти обясня по-късно — прошепна тя.

Остин погледна към Роман и Конър. Те изглеждаха по-притеснени, отколкото щастливи.

— Поздравления. — Остин протегна ръка.

— Благодаря ти. — Роман се здрависа с него и усмивката му се завърна. — Ще ти хареса да работиш за Ангъс.

— Кой е той?

— Той е собственикът на Маккей Секюрити енд Инвестигейшън — обясни Конър. — И господар на сборището в Обединеното Кралство.

— Ооо — преглътна Остин. Трябваше да се досети, че щеше да работи за вампирска организация.

Очите на Конър заблестяха.

— Колко скоро може да започнете?

— Ами, ще са ни необходими няколко седмици. Трябва да се оженим.

— Може да направите приема тук, без такса — предложи Роман.
— А имам и един апартамент в Париж, който може да използвате за медения си месец, ако желаете.

— Благодаря ти. — Остин осъзна, че дори той и бъдещата му жена да бяха смъртни, животът им все още се въртеше около вампирите. — Двамата с Дарси първо ще направим няколко пътувания.

— Пътувания? — попита тя.

— Едно до Уисконсин, да видим моето семейство. И друго до...

Тя ахна.

— *Моето* семейство? — Тя хвърли поглед към Роман и Конър.
— Нали няма проблем?

Конър сви рамене.

— Стига да имате добро обяснение.

— Не се притеснявай — увери я Остин. — Аз съм спец по историите за прикритие. Просто ще кажем, че си се крила от някакви лоши момчета и сега, когато те са мъртви, имаш възможността да се върнеш към стария си живот.

Тя изглеждаше скептична.

— Караш го да звучи толкова просто.

— Най-простите истории са най-добрите — каза Остин.

Тя се усмихна.

— Тогава ще им кажа също така, че ти си героят и си ме спасил.

— Ами, щом настояваш.

Тя пое дълбоко дъх.

— Вече всичко е перфектно. — Остин я целуна по челото. — Щом сме заедно. — Тя се усмихна на мъжете, които я заобикаляха. — Смъртни и вампири. — Дарси стисна ръката на Остин. — Имам най-доброто и от двата свята.

Издание:

Керелин Спаркс. Вампирите и градът

Американска. Първо издание

ИК „Тиара Букс“, София, 2013

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Галя Иванова

ISBN: 978-954-296-910-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.